

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ”

ปริญญาานิพนธ์

ของ

วิภาวี โพธิ์ชื่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2550

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”

ปริญญาานิพนธ์

ของ

วิภาวี โพธิ์ชื่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ”

ของ

วิภาวี โพธิ์ชื่น

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

วันที่..... เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์)

(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(อาจารย์รุ่งฤดี แผลงสร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล)

..... กรรมการ

(อาจารย์รุ่งฤดี แผลงสร)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ไพบุลย์ ดวงจันทร์ และอาจารย์รุ่งฤดี แผลงศร คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำและข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องในปริญญาานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาและความปรารถนาดีของท่านทั้งสองที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักคุณค่าของเวลาและความอุตสาหะ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล และอาจารย์พิศญา จิตต์เมตตา กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ช่วยแนะนำแก้ไขข้อบกพร่อง พร้อมข้อวิจารณ์อันเป็นประโยชน์ จนทำให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคุณสุนทรานต์ กลิ่นดี หัวหน้างานที่รักและเปรียบเสมือนแม่คนที่สอง คุณพิธา ตรีเพชรสมคุณ คุณจิตาภา อินทรปาลิต คุณกฤตา สันติภาพวงศ์ คุณที่ชาญ เจียมจวนขาว คุณอังสนา พงษ์เกษมพรกุล คุณก้ำพล จันทะกุลและเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นมศว. เพื่อนร่วมรุ่นสาธิตฯ ตลอดจนพี่ ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่คอยเอาใจช่วยผู้วิจัยอย่างดีเยี่ยม บริษัทกันตนา แอนิเมชัน สตูดิโอ จำกัด ที่ให้โอกาสและประสบการณ์ที่ดี

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณปู่ พ่อแม่ พี่ น้อง และหลานที่รัก ครอบครัวของผู้วิจัยทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมา กราบขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งถึงคุณย่าผู้ล่วงลับไปแล้ว แม้มิได้มองเห็นความสำเร็จของผู้วิจัยในครั้งนี้ แต่ผู้วิจัยยังรำลึกถึงท่านอยู่เสมอ ไม่เคยลืมเลือน

คุณค่าและสารประโยชน์อันใดที่พึงบังเกิดจากปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมนุชาถึงองค์พระพิฆเนศผู้คอยปกป้องรักษาผู้วิจัย พระคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ความคิด ความรักด้านการศึกษารวมทั้งครูผู้สร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่าซึ่งผู้วิจัยได้ใช้อย่างอิงตลอดจนศึกษาค้นคว้า เพื่อสร้างเสริมความคิด ปัญญา จนประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

วิภาวี โพธิ์ชื่น

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	3
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	3
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	3
วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2 การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ”	22
การใช้คำ	23
การใช้คำระดับปาก	23
การใช้คำสแลง	23
การใช้คำไม่สุภาพ	30
การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก	34
การใช้คำลงท้าย	38
คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ	40
คำทับศัพท์ด้วยอักษรภาษาอังกฤษ	40
คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทย	43
การสร้างคำใหม่	48
การใช้ประโยค	51
ประโยคแจ้งให้ทราบ	52
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่า	52
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบาย	54
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะ	56
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคเตือน	58
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุป	59
ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคแย้ง	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ประโยคถามให้ตอบ	63
ประโยคถามให้ตอบแบบถามเนื้อความ	63
ประโยคถามให้ตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ	65
ประโยคบอกให้ทำ	66
ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่ง	66
ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่	68
การใช้สำนวน	70
การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง	70
การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย	75
3 การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”	81
การตั้งชื่อเรื่อง	81
การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง	82
การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม	84
การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ	86
การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ	87
การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ	89
การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมีนัย	90
การเขียนความนำ	92
การเขียนความนำแบบคำถาม	92
การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง	94
การเขียนความนำแบบสรุปความ	97
การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี	98
การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็น	100
การเขียนความนำแบบสนทนา	102

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การเขียนเนื้อเรื่อง	103
การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย	103
การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนา	105
การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น	108
การเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบ	110
การเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย	113
การเขียนสรุปเรื่อง	114
การเขียนสรุปเรื่องแบบขอรู้	114
การเขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น	116
การเขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง	120
การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ	121
4 ทักษะในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”	124
การแสดงทักษะเกี่ยวกับหญิง	124
ทักษะด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย	124
ทักษะด้านการแต่งงาน	128
ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์	131
ทักษะด้านนิสัยของหญิง	132
การแสดงทักษะเกี่ยวกับชาย	134
ทักษะด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง	134
ทักษะด้านการเลือกคู่ครอง	136
ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์	138
ทักษะด้านนิสัยของชาย	140

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	142
บรรณานุกรม	148
ภาคผนวก	154
ประวัติย่อผู้วิจัย	157

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ” ที่มีความหมายคงเดิม	41
2 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีความหมายคงเดิม	43
3 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีความหมาย เปลี่ยนแปลงจากเดิม	45
4 การแสดงสำนวนเปรียบเทียบโดยตรง ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ”	71
5 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ โดยใช้คำว่า “เป็น และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ”	76

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ”

บทคัดย่อ
ของ
วิภาวี โพธิ์ชื่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2550

วิภาวี โพธิ์ขึ้น. (2550). *การศึกษาวรรณกรรมของ "ก๊กกะจ๊ีบ"*. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ไพฑูริย์ ดวงจันทร์ , อาจารย์รุ่งฤดี
แผลงศรี.

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา การนำเสนอเรื่อง และทัศนระของผู้เขียนที่ปรากฏในวรรณกรรมของ "ก๊กกะจ๊ีบ" โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเอกสาร และนำเสนอ ผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาคือหนังสือของ "ก๊กกะจ๊ีบ" จำนวน 5 เล่ม และงานเขียนของ "ก๊กกะจ๊ีบ" จากคอลัมน์ "SEXTION TALK LIKE A MAN" ในนิตยสาร GM ฉบับเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2546 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2547 จำนวน 11 เรื่อง

ผลการศึกษารูปได้ว่า การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ "ก๊กกะจ๊ีบ" มี 3 ลักษณะ คือ การใช้คำ เช่น การใช้คำระดับปาก การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การสร้างคำใหม่ เป็นต้น การใช้ประโยค เช่น ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ ประโยคบอกให้ทำ เป็นต้น การใช้สำนวน เช่น การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย เป็นต้น

การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมของ "ก๊กกะจ๊ีบ" มี 4 ลักษณะ คือ การตั้งชื่อเรื่อง เช่น การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมีนัย เป็นต้น การเขียนความนำ เช่น การเขียนความนำแบบคำถาม การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี เป็นต้น การเขียนเนื้อเรื่อง เช่น การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย การเขียนเนื้อเรื่องแบบให้บทสนทนา การเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบ เป็นต้น การเขียนสรุปเรื่อง เช่น การเขียนสรุปเรื่องแบบขอรับรอง การเขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น การเขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง เป็นต้น

การแสดงทัศนระของผู้เขียนในวรรณกรรมของ "ก๊กกะจ๊ีบ" มี 2 ลักษณะ คือ การแสดงทัศนระเกี่ยวกับหญิง เช่น ทัศนระด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย ทัศนระด้านการแต่งงาน ทัศนระด้านการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น การแสดงทัศนระเกี่ยวกับชาย เช่น ทัศนระด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง ทัศนระด้านการเลือกคู่ครอง ทัศนระด้านการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

THE STUDY OF “GIG-GA-JIB’S” LITERARY WORKS

AN ABSTRACT

BY

WIPHAWEE PHOCHUEN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Thai
At Srinakharinwirot University
May 2007

Wiphawee Phochuen. *The Study of "Gig-ga-Jib's" Literary Works*. A Master's Project. M.Ed. (Thai). Bangkok: Graduate School of Srinakharinwirot University. Advisory Committee: Associate Professor Phaiboon Duanjan and Instructor Rungrudee Plaengsorn.

This research aimed to analyze the characteristics in language usage, story presentation and the authors' opinion which appeared in the literary works by "Gig-ga-Jib". The study was proceeded by means of research methodology on document and the result was presented in form of descriptive analysis. The entire study was based on the resource written by "Gig-ga-Jib" which were 5 books and 11 articles published in the column "SEXTION TALK LIKE A MAN", GM Magazine, from November 2003 to September 2004.

The study on language usage in "Gig-ga-Jib's" literary works were summarized into 3 characteristics: The usage of words such as usage of colloquial words, usage of transliterated loan words and word building: The usage of sentences such as affirmative sentences, interrogative sentences and imperative sentences: The usage of idioms such as usage of direct metaphor and usage of implication.

The presentation of stories in "Gig-ga-Jib's" literary works was categorized into 4 characteristics: The story entitlement such as interrogative entitlement, metaphorical entitlement and idiomatic or implication entitlement: The writing of introduction such as interrogative introduction, narrative introduction and proverbial or poetic introduction: The writing of stories such as descriptive writing and metaphorical writing: The writing of story summary such as request summary, opinion-expression summary and rhetorical question summary.

There were 2 major characteristics of point of view in "Gig-ga-Jib's" literary works: The points of view on female sex such as point of view on female sex's demeanor toward male sex and point of view on marriage: The points of view on male sex such as point of view on male sex's demeanor toward female sex, point of view on spouse selection and point of view on sexual intercourse.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในท้องตลาดมีหนังสือหลากหลายประเภท หนังสือประเภทหนึ่งที่มีความนิยมนอกจากผู้อ่านเป็นส่วนใหญ่คือหนังสือที่ให้ข้อเสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ ในปี พ.ศ. 2545 หนังสือเรื่อง “หักหลังผู้ชาย” เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่มีความนิยม

หนังสือเรื่อง “หักหลังผู้ชาย” ของนักเขียน 2 คน คือ อนิศ โอสถานุเคราะห์ และอดิگانต์ หนูนุภักดิ์ ที่ใช้นามปากกาว่า “กิ๊กกะจิบ” นับเป็นหนังสือประเภทที่ให้ข้อเสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็น และเป็นหนังสือในระดับขายดีมียอดจำหน่ายสูง เนื่องจากได้รับการตีพิมพ์ถึง 120,000 เล่มภายในระยะเวลา 2 ปี (พ.ศ.2545 - พ.ศ.2547) ซึ่งเนื้อหาในงานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” มีความโดดเด่นในเรื่องเกี่ยวกับการแสดงทัศนคติของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง เป็นเรื่องที่ตรงใจกลุ่มผู้อ่านที่เป็นผู้หญิง หนังสือของ “กิ๊กกะจิบ” จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงได้รู้มุมมองและความคิดที่ผู้ชายมองผู้หญิงผ่านการถ่ายทอดจากประสบการณ์และคำบอกเล่าของ “กิ๊กกะจิบ” รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงที่ผู้เขียนสัมภาษณ์ อันทำให้ผู้หญิงได้รู้เท่าทันผู้ชาย และผู้ชายเข้าใจผู้หญิง สำหรับผู้อ่านกลุ่มอื่น ๆ จะทำให้มองเห็นและเข้าใจสภาพสังคม ค่านิยม และทัศนคติที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย

งานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” เป็นงานเขียนที่มีเสน่ห์ มีอารมณ์ขัน และเข้าใจโลก ซึ่งเป็นการถ่ายทอดมาจากบุคลิกของนักเขียนเอง ดังที่เอกชยา สุขศิริ (2547 : ค่านิยม) บรรณาธิการบทความของหนังสือนิตยสาร LIPS ได้เขียนถึง “กิ๊กกะจิบ” ไว้ในหนังสือชื่อ “อยากระบายครับ” ว่า “กิ๊กกะจิบ” ตัวจริงเสียงจริง เขาทั้งสองก็เป็นอย่างตัวหนังสือที่เขียนนั่นแหละ มีเสน่ห์ มีมุข อารมณ์ขัน และมุมมองอย่างคนหนุ่มที่เข้าใจและมองโลกใบกลมเป็น นีกระมังที่ “ครับครับ” กลายเป็นคอลัมน์ครองใจใครหลายคนให้ต้องรีบพลิกไปอ่านเป็นคอลัมน์แรก และผูกปิ่นโตติดตามเป็นแฟนประจำของเขา จะเชื่อตามนั้นหรือคิดต่างไปบ้าง...ไม่ว่ากัน”

ในปี พ.ศ. 2546 หนังสือ “ของกิ๊กกะจิบ” ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากจำนวนคำถามมากมายที่ผู้อ่านส่งมาถามปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศและเรื่องความรักผ่านกระทู้จากเว็บไซต์ www.giggajib.com “กิ๊กกะจิบ” จึงนำคำถามเหล่านั้นเป็นข้อมูลในการเขียนหนังสือ และสามารถสร้างเป็นผลงานทั้งหมด 6 เล่ม แต่ละเล่มได้รับความนิยมจากผู้อ่านเช่นกัน คือ

1. หักหลังผู้ชาย พิมพ์ครั้งแรก เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2545 และพิมพ์ครั้งที่ 25 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2547
2. ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว พิมพ์ครั้งแรก เดือนมกราคม พ.ศ. 2546 และพิมพ์ครั้งที่ 6 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2546

3. แล้วจะรู้ว่าคุณบ๊ารี่เปล่า พิมพ์ครั้งแรก เดือนมีนาคม พ.ศ. 2546 และพิมพ์ครั้งที่ 5 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2546
4. หักหลังผู้ชาย เล่ม 2 พิมพ์ครั้งแรก เดือนกันยายน พ.ศ. 2546 และพิมพ์ครั้งที่ 11 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2547
5. อายกระบายครับ พิมพ์ครั้งแรก เดือนมกราคม พ.ศ. 2547 และพิมพ์ครั้งที่ 13 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2547
6. หักหลังผู้ชายสพายไซร์ พิมพ์ครั้งแรก เดือนกันยายน พ.ศ.2547

“กิ๊กกะจิบ” ยังเป็นคอลัมน์สตีในนิตยสารอีก 2 ฉบับ คือ คอลัมน์ “ครบคลับ” ในนิตยสารลิปส์ และคอลัมน์ “TALK LIKE A MAN” ในนิตยสาร GM นอกจากนี้ยังมีการจัดทำเว็บไซต์สำหรับถามตอบ ปัญหาความรัก และเป็นที่ยี่สำหรับตั้งกระทู้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระจากผู้อ่านและผู้ติดตามผลงานของ “กิ๊กกะจิบ” ในชื่อ www.giggajib.com

เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่งานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก นั้นน่าจะมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สำรวจความคิดเห็นโดยตั้งกระทู้ใน เว็บไซต์ pantip.com และ giggajib.com จำนวนมาก ว่า “เพราะเหตุใดจึงนิยมอ่านผลงานของกิ๊กกะจิบ” นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) ถึงบุคคลที่สนิทคุ้นเคยเพื่อสำรวจความคิดเห็นใน คำถามเดียวกันจำนวน 30 คน ผลจากการสำรวจพบว่าผู้อ่านเลือกอ่านงานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” เนื่องจากเนื้อหาเป็นประเด็นสำคัญเพราะเป็นเรื่องที่ทันสมัย สามารถสะท้อนค่านิยมของคนในสังคม ปัจจุบันประเด็นรองลงมาคือการใช้ภาษา เพราะภาษาในงานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” เป็นภาษาระดับปาก ความเป็นกันเอง โดยจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างคำนิยมและทัศนะเรื่องการคบผู้ชายสำหรับผู้หญิงในปัจจุบัน

“ผู้หญิงเค้า**ควรจะคบไว้หลายๆ คนเพื่อเลือก** แต่ต้องระมัดระวังตัวไว้ในระดับหนึ่ง เพื่อความมั่นใจและภาพพจน์ของตัวเองด้วย”

“ตอนนี้ผู้หญิงรุ่นใหม่**เค้าต้องมีตัวสำรองไว้เพื่อเลือก** **เค้าเรียกว่ากิ๊กกั๊กอะไรทำนองนี้** คือ**เค้าพยายามทำตัวเหมือนที่ผู้ชายทำ** แต่พี่ว่าเค้าไม่ happy หรือว่าไง”

(กิ๊กกะจิบ. 2547ค: 45)

ตัวอย่างการใช้ภาษาระดับปาก

“จะไปถามทำ**มาย ฎ**ไม่เคยถาม” เหนงยังสายหัวตบด้วยคำเดิม “จริง ๆ แล้วผู้ชายส่วนใหญ่ **มันก็คิดว่า ฎ**นี่ก็ที่สุดในโลกแล้ว แล้วจะไปถามทำไม”

(กิ๊กกะจิบ. 2546ข: 15)

ด้วยเหตุดังกล่าววรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” จึงเป็นงานเขียนที่น่าสนใจศึกษา ประกอบกับยังไม่มีผู้ใดศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ด้านการใช้ภาษา การนำเสนอเรื่อง และทัศนะของผู้เขียน ซึ่งคาดว่าจะทำให้เห็นถึงลักษณะภาษาเฉพาะกลุ่มของคนในสังคมปัจจุบัน การนำเสนอเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของ นักเขียน ตลอดจนค่านิยมทางสังคมและทัศนะที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ”

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา การนำเสนอเรื่อง และทัศนะของผู้เขียนที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ”

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงทางภาษา ได้รู้ภาษาเฉพาะกลุ่ม ทั้งยังทำให้ทราบแนวคิดและทัศนะอันแสดงถึงสภาพทางสังคม และค่านิยมในปัจจุบัน ซึ่งผู้อ่านจะนำไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1. ประเภทหนังสือ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาลักษณะเด่นด้านเนื้อหา ภาษา และทัศนะของผู้เขียนในหนังสือของ “ก๊กกะจ๊ีบ” จำนวน 5 เล่ม ได้แก่

- 1.1 หักหลังผู้ชาย งานเขียนลำดับที่ 1
- 1.2 ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว งานเขียนลำดับที่ 2
- 1.3 แล้วจะรู้ว่าคุณบ้ารึเปล่า งานเขียนลำดับที่ 3
- 1.4 หักหลังผู้ชาย เล่ม 2 งานเขียนลำดับที่ 4
- 1.5 อยกกระบายครับ งานเขียนลำดับที่ 5

งานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” อีกหนึ่งเล่มที่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้คือเรื่อง “หักหลังผู้ชายสลายไซว์” เนื่องจากเนื้อหาของเรื่องนำมาจากการบันทึกการแสดงของนักเขียนทั้งสอง ซึ่งถือว่าเป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน จึงมิได้นำมาเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

2. ประเภทคอลัมน์

ศึกษาลักษณะเด่นด้านเนื้อหา ภาษา และทัศนะของผู้เขียนในคอลัมน์ “TALK LIKE A MAN” จากนิตยสาร GM ฉบับเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2546 ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. 2547 จำนวน 11 เรื่อง ได้แก่

- 2.1 Oral sex
- 2.2 โทหก
- 2.3 อ้วน
- 2.4 เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก 1
- 2.5 เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก 2
- 2.6 ผู้ชายดีๆ
- 2.7 เจ้าชู้กูรู
- 2.8 Talk Show
- 2.9 รักกับเซ็กซ์
- 2.10 สาวรุ่นใหม่ 1
- 2.11 การค้นพบในโลกไซเบอร์ (สาวรุ่นใหม่ 2)

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร โดยดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังนี้

1. รวบรวมและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งเอกสารที่ให้ความรู้ทั่วไป และเอกสารที่เป็นหลักในการวิจัย
2. เก็บข้อมูล
 - 2.1 ทำแบบสอบถามถามความนิยมจาก website และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์
 - 2.2 รวบรวมและศึกษางานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ตามขอบเขตที่กำหนดไว้
3. วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นต่อไปนี้
 - 3.1 การใช้ภาษา
 - 3.2 การเสนอเรื่อง
 - 3.3 ทศนะของผู้เขียน
4. เรียบเรียงและเสนอผลการวิจัย
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเรียบเรียงและเสนอผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาวรรณกรรมของก๊กกะจ๊ีบ” ครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหา และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทศนะในวรรณกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

การใช้ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับงานเขียนทุกประเภท เพราะนอกจากเนื้อเรื่องแล้วผู้อ่านจะเลือกอ่านเพราะสำนวนภาษา ภาษาช่วยสื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่อง เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง และเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนเรื่อง เมื่อผู้เขียนจะเลือกใช้สำนวนภาษาจึงต้องพิจารณาจากกลุ่มเป้าหมายหรือผู้อ่านเป็นสำคัญ ดังนั้นการศึกษาการใช้ภาษาในวรรณกรรมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น อันจะแสดงให้เห็นถึงลักษณะภาษาที่ใช้ในงานเขียนของนักเขียนแต่ละท่าน เพราะนักเขียนบางท่านมีเอกลักษณ์ในการใช้ภาษาที่โดดเด่น ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงการใช้ภาษาในสังคมของผู้อ่านและผู้เขียน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษามีสาระดังต่อไปนี้

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

การใช้ภาษาเป็นสิ่งที่แสดงถึงลีลาการเขียนการพูดส่วนบุคคล จัดว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ใช้ภาษาแต่ละคน ในงานเขียนผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำที่มีพลังทางอารมณ์เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน ดังที่ ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525 : 104-107) ได้กล่าวว่า ภาษาเร้าอารมณ์ หมายถึง คำที่ใช้ในภาษาต้องมีความหมายทางความรู้สึก เพราะภาษามีอำนาจในการก่อให้เกิดคุณสมบัติทางความรู้สึก คือ ความชอบ ไม่ชอบ โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความเชื่อของผู้อ่าน และความหมายของคำในบริบทหนึ่ง ๆ

โมรี ซีนส์ราญ (2530 : 48-55) กล่าวถึงการใช้ภาษาว่า เป็นการใช้เพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความจำ และความรู้สึกต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลจะเลือกใช้คำที่ต่างกัน ดังนั้นจึงจำแนกประเภทของการใช้คำและความหมายไว้ 12 ประเภท ได้แก่

1. คำที่มีความหมายโดยตรง
2. คำที่มีความหมายโดยนัย
3. คำที่มีความหมายโดย “อุปมา”
4. ความหมายของคำตามนัยประหวัด
5. คำแสดงอารมณ์
6. คำเลียนเสียงธรรมชาติ
7. คำประเภทมีศักดิ์
8. คำนามธรรม
9. คำรูปธรรม
10. คำสแลง
11. คำภาษาตลาด
12. คำต่ำหรือคำหยาบ

บาทหยัน อิมส์ราญ (2540 : 25) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การใช้ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะ การสื่อสารของมนุษย์เรามีได้สื่อสารทีละคำ หากแต่สื่อสารออกมาในรูปของ การเรียงร้อยถ้อยคำต่างๆ เข้าด้วยกัน ปัญหาที่เกิดจากการใช้ภาษาที่เกิดจากคำ อาจเป็นเพราะ คำที่ใช้ นั้นผิดความหมาย กำกวม ฟุ่มเฟือย ผิดหน้าที่ ไม่เหมาะกับกาลเทศะ และบุคคล

นอกจากนี้ ประทีป วาทิกทินกร (2514 : 10-19) ได้กล่าวถึงหลักการใช้คำว่าผู้ใช้จะต้องเป็นผู้ มีความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ หมั่นสังเกตและศึกษาวิธีการใช้คำ สามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้อง และเหมาะสม ดังนี้

1. ใช้คำให้ถูกต้องและตรงตามความหมาย เนื่องจากคำบางคำมีความหมายหลายอย่าง บางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน บางคำมีความหมายโดยนัย เพราะฉะนั้นผู้ที่จะต้องใช้จักเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทของคำ

2. ใช้คำให้เหมาะสม คือสามารถใช้คำได้ถูกต้องตามประเภท ตามจุดมุ่งหมาย ตามระดับ ภาษาและกาลเทศะ เพื่อให้สอดคล้องกับบรรยากาศและสถานการณ์

3. ใช้คำให้ชัดเจน

4. ใช้คำให้มีน้ำหนัก

ดังนั้น เพื่อให้เห็นลีลาการเขียนที่ชัดเจน มีความเป็นเฉพาะบุคคล และเพื่อให้มองเห็นลักษณะ ภาษาของแต่ละกลุ่มสังคมจึงต้องศึกษาการใช้ภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาใน ด้านคำ ประโยค และสำนวน

การศึกษาภาษาจำเป็นต้องศึกษาการใช้คำ เพราะคำเหล่านี้จะทำให้เราได้เห็นลักษณะการ สร้างสรรค์คำและวลีใหม่ ๆ ของผู้เขียน ดังที่ฉนวน สุรสิทธิ์ (2522 : 26) ได้อธิบายโดยสรุปว่าถ้อยคำที่ คิดประดิษฐ์ขึ้นใช้นั้น อาจเปลี่ยนแปลงความหมายได้ตามอิทธิพลหรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้แก่ เปลี่ยนไปตามเจตนาอารมณ์ของผู้ใช้ เปลี่ยนไปตามสิ่งที่เกี่ยวข้องในขณะนั้น เปลี่ยนไปตามอาการความรู้สึกนึกคิด เปลี่ยนไปตามความต้องการเพื่อสร้างคำใหม่ เปลี่ยนไปตามอาชีพ เปลี่ยนไปตามท้องถิ่นหรือสภาพ ภูมิศาสตร์ เปลี่ยนไปตามเวลาที่ผ่านไป และเปลี่ยนไปเพราะการด้อยการศึกษาของประชาชน

จากคำอธิบายดังกล่าวย่อมทำให้เห็นว่าการใช้ภาษาในงานเขียนมีการใช้คำในหลายลักษณะ และการใช้คำสามารถแบ่งออกเป็น การใช้คำระดับปาก การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และการ สร้างคำใหม่

ภาษามีระดับในการเลือกใช้ การใช้ภาษาจึงต้องคำนึงถึงระดับภาษา เพื่อให้เหมาะสมกับ กาลเทศะในการสื่อสาร ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518 : 59-62) กล่าวถึงการศึกษาเรื่องระดับภาษาว่า ช่วย ทำให้เรารู้จักใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะ รู้ว่าโอกาสใดควรจะใช้ภาษาอย่างไร สามารถเขียนได้ ถูกต้อง

ตามความนิยม และถูกต้องตามระเบียบแบบแผน ดังนั้น จึงสามารถจำแนกภาษาเพื่อเป็นประโยชน์ในการเขียนได้เป็น 3 ระดับ คือ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และ ภาษาแบบแผน

โมรี ชื่นสำราญ (2530 : 55-65) กล่าวว่า ระดับภาษา หมายถึงการรู้จักใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร และนำมาใช้ในการพูด และการเขียนเพื่อให้ใช้ให้ถูกต้องตามฐานะ โอกาส กาลเทศะ และบุคคลที่ต้องการกล่าวถึง แบ่งออกได้ 5 ระดับ คือ

1. ภาษาระดับพิธีการ
2. ภาษาระดับทางการ
3. ภาษาระดับกึ่งทางการ
4. ภาษาระดับสนทนา
5. ภาษาระดับกันเอง

การใช้ภาษาในการเขียน ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียนและผู้อ่าน ดังที่ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518 : 59-62) กล่าวถึงการศึกษาเรื่องระดับภาษาว่า ช่วยทำให้เรารู้จักใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะ รู้ว่าโอกาสใดควรจะใช้ภาษาอย่างไร สามารถเขียนได้ถูกต้องตามความนิยม และถูกต้องตามระเบียบแบบแผน ดังนั้นสามารถจำแนกภาษาเพื่อเป็นประโยชน์ในการเขียนได้เป็น 3 ระดับ คือ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และ ภาษาแบบแผน

ในงานเขียนที่เป็นบันเทิงคดีส่วนใหญ่จะให้ภาษาระดับปาก ซึ่งภาษาระดับปากที่ปรากฏในงานเขียนมีหลายลักษณะ ดังนี้

1. คำสแลง

คำสแลง เป็นคำอีกประเภทหนึ่งที่มักปรากฏในการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม ดังที่ สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา (สุชาติดา เทวะผลิน. 2531 : 16 ; อ้างอิงจาก สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา. 2526 : 16) ได้อธิบายโดยเรียกคำสแลงว่า คำคะนอง โดยกล่าวว่า เป็นคำหรือวลีประเภทหนึ่งในลักษณะภาษาปากที่ใช้พูดกันในระดับที่ไม่ใช่ภาษาสุภาพเป็นแบบแผน และก็มีคำหยาบ คำต่ำ เป็นคำพิเศษที่หนุ่มสาวหรือกลุ่มวัยคะนองหรือคนคะนองกำหนดขึ้นใช้แปลกๆ ให้สนุกขบขัน โดยระดับของคำจะเปลี่ยนไปตามยุคสมัย

สอ เศรษฐบุต (จำนงค์ ทองประเสริฐ. 2544 : 192 ; อ้างอิงจาก สอ เศรษฐบุต) มีความเห็นเพิ่มเติมจากข้างต้นว่า คำสแลง คือ ถ้อยคำที่ใช้กันทั่วไป แต่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา และมักใช้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งจะเป็นคำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะชนหมู่นึง เช่น คำพูดแปลก ๆ ของเด็กนักเรียน

นอกจากนี้เน่งน้อย บุญเนตร (2529 : 4) และสุชาติดา เทวะผลิน (2531 : 17) มีความเห็นเพิ่มเติมว่า คำสแลงเป็นคำหรือกลุ่มคำที่เกิดใหม่ บางคำเป็นคำที่เปลี่ยนแปลงไปจากภาษาปกติ บางคำมีที่มาจากภาษาต่างประเทศ มีความหมายเชิงอารมณ์ เป็นคำที่มีระยะเวลาใช้ไม่นาน จึงจัดให้เป็นภาษาที่อยู่ต่ำกว่าระดับภาษามาตรฐาน

2. การใช้คำไม่สุภาพ

การใช้คำไม่สุภาพเป็นรูปแบบการใช้ภาษาอีกแบบหนึ่งที่นิยมใช้ในภาษาวัยรุ่น ดังที่สุจิต เพียรชอบ (2539 : 18-19) ได้กล่าวถึงการใช้คำไม่สุภาพว่า การใช้คำไม่สุภาพเกิดจากการขาดความระมัดระวังในการเลือกใช้คำ ภาษาที่ใช้จึงดูไม่เหมาะสมหรืออาจจะเป็นความนิยมจาก แวดวงกลุ่มวัยรุ่น แวดวงสื่อสารมวลชนที่นิยมใช้ภาษาทำให้ตนเองโดดเด่น สะดุดหู เพื่อแสดงเอกลักษณ์ของตน จึงมักจะใช้คำหยาบต่ำหรือสรรหาคำที่กล่าวหารุนแรง ทำให้เยาวชนสนใจและนิยมภาษาดังกล่าว

3. การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก

การใช้คำที่เขียนตามเสียงพูดนั้นเป็นวิธีการของผู้เขียนอีกแบบหนึ่งที่ต้องการให้ภาษาที่ใช้แสดงความสนิทสนมกับผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม ดังที่ศศิธร ทัศนัยนา (2535 : 168) ได้กล่าวว่า คำที่เขียนตามเสียงพูดหรือการเลียนแบบการพูด คือ คำปกติ ที่ได้เปลี่ยนแปลงการเขียนให้แตกต่างจากรูปเขียนที่ถือว่าถูกต้อง และใช้ในภาษาปกติ เช่น แตกต่างจากที่ได้บันทึกไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 โดยอาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ สระหรือวรรณยุกต์ ให้แตกต่างไปจากคำที่ใช้กันโดยทั่วไป ซึ่งการเขียนตามเสียงพูดแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ คำที่เขียนตามเสียงที่พูดโดยการเปลี่ยนเสียง และคำที่เขียนตามเสียงที่พูดโดยการเพิ่มพยางค์

4. การใช้คำลงท้าย

คำลงท้ายคือคำที่ปรากฏในท้ายประโยคเพื่อให้บทสนทนาฟังไพเราะขึ้น นุ่มนวล และชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งคำลงท้ายนั้นสามารถแสดงทัศนคติ อารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดได้ และในบางครั้งสามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย

นอกจากนี้ สายรุ้ง จรัสดำรงนิത്യ (2534 : 60) ได้กล่าวถึงคำลงท้ายว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้

4.1 คำลงท้ายบอกสถานภาพ เป็นคำลงท้ายที่บ่งบอกความแตกต่างของผู้ใช้ระหว่างเพศชาย-หญิง และสถานภาพ ซึ่งแบ่งย่อยเป็นกลุ่มคำลงท้ายที่แสดงความสุภาพ และ คำลงท้ายที่แสดงความไม่สุภาพ

4.2 คำลงท้ายบอกอารมณ์ เป็นคำลงท้ายที่แสดงอารมณ์ ทัศนคติ ความคิดของผู้พูดตามสถานภาพ และเวลานั้น ๆ

4.3 คำลงท้ายแสดงคำถาม เป็นคำลงท้ายที่แสดงคำถามของผู้พูด

การใช้ภาษาระดับปากในงานเขียนนอกจากจะแสดงถึงความเป็นกันเองระหว่างผู้เขียนผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเห็นเป็นจริงตามที่ผู้เขียนเขียนเหมือนการสนทนาระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และสะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาพูดจริงๆ ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันมีการหลั่งไหลทางวัฒนธรรมต่างประเทศเข้ามาทำให้มีการรับเอาภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยทั้งการพูดและเขียน วรรณกรรมประเภทบทความร่วมสมัยสะท้อนให้เห็นการรับเอาอิทธิพลทางภาษาอย่างเด่นชัด

การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เป็นการใช้นิยามอย่างแพร่หลายในภาษาปัจจุบัน เป็นการนำภาษาต่างประเทศมาใช้โดยการถ่ายทอดคำทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ดังที่ พนมพร หิรัญทวี (2537 : 12-18) ได้อธิบายถึงการยืมภาษาว่า เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษา และเป็นลักษณะของทุกชาติทุกภาษาในโลก เมื่อมีการติดต่อสัมพันธ์กันก็ย่อมทำให้เกิดการยืมภาษาซึ่งกันและกันด้วย ในภาษาไทยจึงมีวิธีการนำคำต่างประเทศมาใช้ 3 วิธี คือ การทับศัพท์ การลากเข้าความและการแปลงศัพท์ที่รับเข้ามาใช้โดยการทับศัพท์ โดยการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยมีสาเหตุเนื่องจากเหตุผลดังนี้ คือ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประวัติศาสตร์และการสงคราม ด้านการเมืองและการทำสัมพันธไมตรีกับต่างชาติ ด้านศาสนา ด้านการพาณิชย์ ด้านศิลปวัฒนธรรม และชนบประเพณีต่างๆ ด้านการศึกษาและวิชาการ ด้านความเจริญทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ด้านค่านิยมและด้านความสัมพันธ์ส่วนตัวของบุคคลระหว่างชาติ

นอกจากสาเหตุดังกล่าวแล้วปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ (2535 : 61) มีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า การยืมคำแบบทับศัพท์เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งง่ายและสะดวกรวดเร็วที่สุด คำที่ยืมแบบทับศัพท์เข้ามานั้นโดยทั่วไปมักจะถูกดัดแปลงให้เข้ากับระบบเสียงของผู้ยืมเพื่อให้ออกเสียงได้ง่าย

จากสาเหตุและปัจจัยดังกล่าวในภาษาไทยจึงมีการนำคำทับศัพท์มาใช้หลายภาษาดังที่โมรี ชื่นสำราญ (2530 : 39) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาของชนชาติที่อยู่ต่างประเทศ ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชนต่างภาษาในประเทศอื่น ๆ ทั้งในทางธุรกิจหรือในทางราชการ ด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและอื่น ๆ ภาษาต่างประเทศที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันมากที่สุด คือ จีน เขมร บาลีและสันสกฤต และภาษาอังกฤษ

การใช้คำทับศัพท์เป็นสิ่งที่มิพบาทกับชีวิตคนในสังคมปัจจุบันมากขึ้น ดังที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2542 : 100) ได้กล่าวว่าผู้ใช้ภาษาพึงเลือกใช้ภาษาอังกฤษปนไทยให้เหมาะสมกับกาลเทศะ เพราะถึงอย่างไรเราก็คงจะหนีภาษาอังกฤษไม่พ้น และอย่าได้วิตกกับการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยอย่างสร้างสรรค์เช่นนี้เลย

การศึกษาการใช้ภาษาเพื่อแสดงภาษาเฉพาะกลุ่ม นอกจากจะดูที่คำแล้ว การใช้ประโยคก็เป็นลักษณะหนึ่งที่สามารถศึกษาได้ เนื่องจากประโยคสามารถสื่อสารสาระ ความรู้สึก และความคิดเห็นของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านได้ ดังที่กันทิมา วัฒนประเสริฐ (2540 : 26) ได้อธิบายว่า ประโยคคือกลุ่มคำที่นำมาเรียบเรียงกันขึ้นให้ได้ใจความสมบูรณ์ คำแต่ละคำในภาษาสามารถสื่อความหมายได้แล้ว แต่ละคำจะแสดงความคิดและอารมณ์ได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนก็ต่อเมื่อประกอบกันเป็นประโยค ประโยคจึงทำหน้าที่เป็นหน่วยพื้นฐานของความคิด

การเลือกใช้ประโยคตามเจตนาของผู้สื่อสารหรือผู้เขียน ย่อมทำให้การเขียนบรรลุจุดประสงค์ ดังที่ นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 193-203) ได้กล่าวว่า ประโยคแสดงเจตนา เป็นประโยคที่ผู้พูด

ต้องการให้ผู้ฟังได้ทราบความคิดความรู้สึกของตน หรือต้องการให้ผู้ฟังบอกเล่าสิ่งที่ผู้ฟังทราบแก่ผู้พูด หรือต้องการให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคแสดงเจตนาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ คือ ประโยคบอกเล่าเนื้อความให้ผู้ฟังทราบ ได้แก่
 - 1.1 ประโยคบอกเล่า ใช้บอกเล่าเรื่องราวให้ผู้ฟังทราบ
 - 1.2 ประโยคแย้ง ใช้ในการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้อื่น
 - 1.3 ประโยคอธิบาย ใช้อธิบายความจริงให้ผู้ฟังอ่านฟัง
 - 1.4 ประโยคเตือน ใช้เมื่อต้องการย้ำไม่ให้ลืม
 - 1.5 ประโยคทายหรือคาดคะเน ใช้เมื่อคาดว่าสิ่งใดเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นแล้ว คาดคะเน
 - 1.6 ประโยคสรุป ใช้เล่าถึงผลที่เกิดขึ้น
 - 1.7 ประโยคชี้แนะ ใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. ประโยคถามให้ตอบ
 - 2.1 ประโยคถามเนื้อความ ใช้ถามเรื่องราวบางประการจากผู้ฟัง
 - 2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ
 - 2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา ใช้ถามผู้ฟังให้ตอบรับอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. ประโยคบอกให้ทำ
 - 3.1 ประโยคสั่ง ต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม
 - 3.2 ประโยคขอร้อง ใช้ขอร้องให้ผู้ฟังทำตาม
 - 3.3 ประโยคอนุญาต
 - 3.4 ประโยคขู่ ใช้วิธียกผลของการไม่ทำตาม
 - 3.5 ประโยคทำทนาย ใช้วิธียกผลของการไม่ทำตาม แต่มีประโยคความเดียว 2

ประโยคเรียงต่อกัน ประโยคแรกจะบอกเนื้อความตรงข้ามกับที่ต้องการให้ทำตาม

การศึกษาด้านการใช้ภาษาในวรรณกรรม ต้องทำการศึกษารายละเอียดตั้งแต่ในระดับของคำ และเมื่อนำคำมาเรียงร้อยเพื่อสื่อความหมายมากขึ้นทำให้เห็นถึงการใช้ประโยค ซึ่งประโยคย่อมแสดงถึงเจตนาในการสื่อสารของผู้เขียนปรากฏอยู่ เพื่อสื่อสารกับผู้อ่าน ในการใช้ประโยคเพื่อสื่อสารและแสดงถึงเจตนาในการสื่อสารลักษณะต่างๆ

การใช้ภาษาในวรรณกรรมยังมีการใช้ถ้อยคำสำนวน ความเปรียบ เพื่อให้ภาษาสละสลวย น่าอ่าน มีลีลาและชั้นเชิงในการเขียนที่เชื้อเชิญให้ผู้อ่านสนใจอ่าน ซึ่งการใช้สำนวนเปรียบเทียบหรือโวหารภาพพจน์ เป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านบทความเกิดความเข้าใจ และสามารถมองเห็นภาพตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้อย่างชัดเจนขึ้น

การใช้สำนวนเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนบทความอีกวิธีหนึ่ง เพราะจะทำให้ข้อความ หรือ เรื่องที่เขียนน่าอ่าน ดุมีชั้นเชิงในการเขียน ซึ่งสำนวนที่ใช้จะมีทั้งเป็นสำนวนเดิม และสำนวนใหม่ ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2544 : 38-43) กล่าวว่า สำนวน คือ ถ้อยคำที่มีความหมายคมคายงดงาม มีความหมายแฝงที่ลึกซึ้งกว่าคำทั่วไป เมื่อนำมาใช้แล้วทำให้ข้อความสละสลวยและมีความหมายดี เหมาะสมกับเรื่องที่กล่าวถึง ข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้สำนวน ได้แก่ ใช้ให้เข้ากับเนื้อเรื่อง ใช้ถ้อยคำ ถูกต้อง และใช้สำนวนให้ตรงความหมาย

สำนวนเปรียบเทียบ เป็นวิธีแสดงความคิดอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังได้เข้าใจความคิดของผู้เขียนหรือผู้พูดอย่างแจ่มแจ้ง โดยมีหลักการเปรียบเทียบ 3 ประการ ประการแรกคือ การกำหนด สิ่งที่จะนำมาเปรียบเทียบให้แน่นอน ประการที่สอง ดูความเหมือนและความแตกต่างของสิ่งทั้งสองนั้น ประการที่สาม ดูบริบทของสิ่งทั้งสองว่าถ้าอยู่ในที่อย่างนั้นจะมีความหมายอย่างไร สำหรับสิ่งที่ต้อง คำนึงถึงในการเปรียบเทียบ ได้แก่ การเปรียบเทียบโดยตรงและการเปรียบเทียบโดยนัย ชนิดของ ความหมายที่นำมาใช้ในการเปรียบเทียบและความเปรียบเทียบสัมพันธ์

นอกจากนี้ภาพพจน์ก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้งานเขียนมีสีสัน ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2544 : 38-43) เปลื้อง ณ นคร (2512 : 8-20) ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518 : 127-131) และประทีป วาทิกทินกร (2539 : 71-74) ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า โวหาร ได้แก่การใช้ถ้อยคำอย่างมีชั้นเชิง ออกมาในทำนองต่าง ๆ ตามความเหมาะสมของแต่ละชนิดข้อความ ซึ่งพอจะสังเขปได้ดังนี้

1. บรรยายโวหาร เป็นโวหารที่เล่าเรื่อง บอกเล่า หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับ เหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้รู้ได้เห็นมา ใช้เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่าน
2. พรรณนาโวหาร เป็นโวหารที่คล้ายบรรยายโวหาร แต่มีการสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านเห็นคล้ายตาม ใช้ในการบรรยายเรื่องราวอย่างละเอียดประณีต เพื่อเพิ่มอารมณ์และความรู้สึกให้แก่ผู้อ่าน
3. เทศนาโวหาร เป็นโวหารที่ชี้ให้เห็นถึงคุณและโทษของสิ่งต่างๆ รวมทั้งแนะนำสั่งสอนอย่าง มีเหตุผล
4. สาธกโวหาร เป็นโวหารที่ยกตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบ
5. อุปมาโวหาร เป็นโวหารเปรียบเทียบ เพื่อให้ข้อความเด่นชัดยิ่งขึ้น มี 5 แบบ คือ
 - 5.1 การเปรียบเทียบความเหมือนกันของสองสิ่ง
 - 5.2 การเปรียบเทียบโดยการโยงความคิดอย่างหนึ่งไปสู่ความคิดอีกอย่างหนึ่ง
 - 5.3 การเปรียบเทียบโดยการยกตัวอย่างหรือจรรยาของหลาย ๆ อย่างที่มีลักษณะ คล้ายๆ กันขึ้นมากล่าว
 - 5.4 การเปรียบเทียบโดยการกล่าวซ้ำ ๆ กัน
 - 5.5 การเปรียบเทียบความขัดแย้ง หรือเปรียบเทียบความตรงข้ามกัน

การใช้ภาพพจน์ในการเขียนเป็นอีกวิธีที่ทำให้ลีลาการเขียนบทความมีเสน่ห์น่าสนใจ ดังที่อัศรา บุญทิพย์ (2535 : 43-63) ได้กล่าวถึงภาพพจน์ว่าเป็น การใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ อารมณ์ และความรู้สึกมากกว่าการใช้คำธรรมดา ซึ่งสามารถแบ่งประเภทของภาพพจน์ได้เป็น 3 ประเภท คือ ภาพพจน์ประเภทความเปรียบ ประเภทการเล่นคำ และประเภทการเล่นเสียง

นอกจากนี้ รุ่งฤดี แพลงเศร (2548:56-77) ได้จำแนกส่วนประกอบของภาพพจน์ออกเป็น โครงสร้างได้ 3-4 ส่วน มีดังนี้

โครงสร้างภาพพจน์แบบอุปมา คือ

1. ส่วนที่ต้องการเปรียบ คือ คำหรือข้อความที่ผู้อ่านอาจไม่เห็นภาพชัดเจนผู้เขียนยกมา กล่าวก่อนโดยจะปรากฏอยู่หน้าคำช่วยเปรียบ
2. ส่วนขยายที่ต้องการเปรียบ คือ ข้อความที่ช่วยขยายส่วนที่ต้องการเปรียบ เพื่อให้ส่วนที่ต้องการเปรียบมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. คำช่วยเปรียบ คือ ส่วนที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างส่วนที่ต้องการเปรียบกับส่วนที่นำมาเปรียบ เพื่อแสดงให้เห็นว่าทั้ง 2 ส่วนเหมือนหรือคล้ายกันอย่างไร
4. ส่วนที่นำมาเปรียบ คือ คำหรือข้อความที่ผู้อ่านเข้าใจหรือจินตนาการเห็นภาพพจน์ ชัดเจนอยู่แล้วซึ่งผู้เขียนเลือกนำมาเปรียบเทียบกับส่วนที่ต้องการเปรียบ ส่วนที่นำมาเปรียบจะปรากฏ อยู่หลังคำช่วยเปรียบ

ภาพพจน์แบบอุปลักษณ์แบ่งได้ 2 รูปแบบคือ

1. การเปรียบเทียบโดยใช้คำว่าเป็นและเป็นคำช่วยเปรียบมีโครงสร้าง 3 ส่วน คือ ส่วนที่ต้องการเปรียบ คำช่วยเปรียบและส่วนที่นำมาเปรียบ
2. การเปรียบเทียบโดยใช้อุปลักษณ์โดยนัย มีส่วนประกอบสำคัญเพียงส่วนเดียว คือ ส่วนที่นำมาเปรียบ

จากเอกสารเกี่ยวกับการใช้ภาษาข้างต้น เป็นการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาตั้งแต่เรื่อง การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน อันจะทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาในวรรณกรรมได้เป็นอย่างดี

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

การศึกษาเรื่องการใช้ภาษาที่แสดงลักษณะภาษาของผู้ใช้ในสังคมมีผู้สนใจศึกษาในหลาย หัวข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

สายรุ้ง จรัสดำรงนิตย์ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องลีลาภาษาโฆษณาในวิทยุกระจายเสียง : การ วิเคราะห์ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงสังคม ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ภาษาโฆษณาในวิทยุกระจายเสียง มีรูปแบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันโดยมีปัจจัยทางสังคม คือ เพศ อายุ สถานภาพทางสังคมเป็นตัวกำหนด และผลจากการพิจารณาตามระดับความเป็นทางการ สามารถแบ่งลีลาภาษาโฆษณานอก

ได้เป็น 5 รูปแบบคือ ลีลาภาษาโฆษณาที่เป็นทางการ ลีลาภาษาโฆษณากึ่งทางการ ลีลาภาษาโฆษณาที่ไม่เป็นทางการในรูปแบบตามสบาย ลีลาภาษาโฆษณาที่ไม่เป็นทางการในรูปแบบแสดง ความสนิทสนม และลีลาภาษาโฆษณาในรูปแบบพิเศษ

ธิตติธรรม ศรีธาดา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในการแสดงตลก ผล การศึกษาค้นคว้าพบว่า การใช้ภาษาในการแสดงตลก 13 ลักษณะ เรียงลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้ การ เล่นคำ การใช้คำหยาบและคำผวน และการใช้ภาษาขัดแย้งกับความจริง พบมากที่สุดมักเป็นเรื่องราว เกี่ยวกับการบริภาษ และการกลับความหมาย ส่วนการเล่นสำนวน การใช้คำย่อและอักษรย่อ การใช้ คำสองแง่สามง่าม พบรองลงมา และคำที่ใช้มักมีนัยเกี่ยวกับเรื่องเพศ สำหรับการใช้อยุทธลักษณะ การใช้ โวหารภาพพจน์ การใช้คำภาษาถิ่นและภาษาต่างประเทศ พบเป็นส่วนน้อย เนื่องจากการแสดงตลก นิยมใช้ปาก จึงมักใช้คำตรงไปตรงมามากกว่าการใช้ภาษาที่มีคำเปรียบเทียบ และผู้แสดงตลกบางคน เป็นคนท้องถิ่น จึงนำภาษาถิ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังพบว่า มีการใช้ภาษาล้อเลียนบุคคลและ สถานการณ์การใช้ภาษาในเชิงเย้ยหยัน ประชดประชัน และถากถางแตกตั้น ซึ่งค่อนข้างรุนแรงและมักมี นัยเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพราะเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดความขบขันได้ง่ายที่สุด

ศุภกานดา ทองบุญรอด (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องกลวิธีการแปลภาษาเพศชาย โดยศึกษาจากกลวิธีที่นักแปลใช้ในการถ่ายทอดภาษาเพศชายรวมทั้งศึกษาถึงลักษณะการใช้ภาษา เพศชายในนวนิยายต้นฉบับ จากการศึกษาพบว่า ลักษณะการใช้ภาษาเพศชายในต้นฉบับ ได้แก่ การ ใช้คำศัพท์สร้างใหม่และคำศัพท์เฉพาะของเพศชาย การใช้คำไม่สุภาพ การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ และ การใช้เครื่องหมายยัติภังค์สร้างวลีเพื่อขยายหน้าคำนามแทนการใช้อนุประโยคส่วนกลวิธีการถ่ายทอด ภาษาเพศชายให้เป็นภาษาไทยนั้น ผู้แปลแสดงถึงลักษณะเพศชาย คำลงท้าย ได้แก่ การใช้สรรพนาม บุรุษที่ 1 สรรพนามบุรุษที่ 2 และสรรพนามบุรุษที่ 3 คำเรียกขาน คำอ้างถึง คำไม่สุภาพ การใช้คำสแลง คำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องเพศ คำศัพท์ที่ใช้บรรยายการต่อสู้ และการใช้คำลงท้าย ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ภาษาเพศชายในต้นฉบับแนวคิดเกี่ยวกับภาษาเพศชายที่กล่าวว่า ผู้ชายมักใช้คำศัพท์ภูมิหลัง ใหม่ ๆ คำไม่สุภาพ คำที่มีความหมายรุนแรง มีลีลาที่หิวหว่า ผาดโผน ลั่น กระชับ ไม่เคร่งครัดต่อ กฎไวยากรณ์ รวมทั้งแฝงนัยของความก้าวร้าวและแสดงอำนาจ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเรื่อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการนำเสนอเรื่อง

เนื้อเรื่องหรือเนื้อหาของเรื่อง เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเลือกอ่านหนังสือเล่มนั้นมากที่สุด เนื่องจากเนื้อหาเป็นสาระสำคัญของหนังสือ การศึกษาวรรณกรรมหรืองานเขียนจึงต้องวิเคราะห์ เนื้อหาเพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่าน

การเขียนเรื่องให้นำอ่านนี้ยังต้องอาศัยกลวิธีต่าง ๆ ดังที่ ถวัลย์ มาศจรัส (2545 : 106-115) วชิรณี วงศ์ศิริอำนวย (2542 : 3-10) และสายทิพย์ นุกูลกิจ (2537 : 251) กล่าวว่า การเขียนบทความให้นำสนใจ นำอ่าน ต้องมีกลวิธีการในการเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจ ใช้ภาษาง่าย มีความชัดเจน กระชับรัดกุม และมีท่วงทำนองการเขียนที่ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน ดังนี้

1. การตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่อง ต้องอาศัยศิลปะ มีความพิถีพิถันและคัดสรรคำเป็นอย่างดี เพราะเป็นสิ่งแรกที่กระทบตา กระทบใจ และกระทบความรู้สึกของผู้อ่าน การตั้งชื่อเรื่องที่พบเห็นโดยทั่วไปมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้คือ

- 1.1 ตั้งชื่อเรื่องแบบตรงตัว หรือตรงกับเนื้อเรื่อง
- 1.2 ตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ
- 1.3 ตั้งชื่อเรื่องในลักษณะคำถาม
- 1.4 ตั้งชื่อเรื่องแบบขัดความ หรือใช้ความตรงข้าม
- 1.5 ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้สำนวน คำพังเพย สุภาษิต
- 1.6 ตั้งชื่อเรื่องด้วยการชักชวน หรือขอความร่วมมือ
- 1.7 ตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจอง หรือเล่นคำ
- 1.8 ตั้งชื่อเรื่องแบบเร้าความสนใจ

2. การเขียนความนำ หรือ คำนำ

การเขียนความนำ หรือ คำนำ เพื่อบอกให้ผู้อ่านทราบว่าบทความนี้มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องอะไร วิธีเขียนความนำมีอยู่หลายวิธี ได้แก่

- 2.1 ขึ้นต้นด้วยข้อความที่เป็นข่าว
- 2.2 ขึ้นต้นด้วยข้อความที่เป็นคำถาม
- 2.3 ขึ้นต้นด้วยการกล่าวเจาะจงถึงเรื่องที่จะเขียนบทความนั้นๆ
- 2.4 ขึ้นต้นด้วยการกล่าวบอกสรุปใจความสำคัญของบทความนั้น
- 2.5 ขึ้นต้นด้วยสุภาษิต บทกวี หรือคำอุปมาอุปไมย
- 2.6 ขึ้นต้นด้วยเรื่องเก๋ไก๋ขำขัน
- 2.7 ขึ้นต้นด้วยข้อความที่กระทบใจ
- 2.8 ขึ้นต้นด้วยบทพรรณนา
- 2.9 ขึ้นต้นด้วยบทเพลง
- 2.10 ขึ้นต้นด้วยคำอ้าง
- 2.11 ขึ้นต้นด้วยการแสดงความคิดเห็น
- 2.12 ขึ้นต้นด้วยการสนทนากับผู้อ่านโดยตรง

- 2.13 เริ่มต้นด้วยการเอ่ยถึงความหลัง ภูมิหลัง สภาพ หรือปรากฏการณ์
- 2.14 เริ่มต้นด้วยข้อความที่เป็นเรื่องเล่า นิทาน หรือนิยาย หรือตำนาน
- 2.15 เริ่มต้นด้วยข้อความตรงกันข้าม

3. การเขียนเนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่องมีความสำคัญมาก เพราะเป็นส่วนที่ผู้อ่านจะได้รับเนื้อหามากที่สุด จึงต้องเขียนให้สัมพันธ์กับความนำ มีการขยายความตามลำดับ ตามวิธีการขยายความของผู้เขียน เช่น การขยายความตามลำดับพื้นที่ การขยายความตามลำดับเหตุผล ฯลฯ สิ่งสำคัญของเนื้อเรื่องคือความมีเอกภาพ สวรรค์ภาพ และสัมพันธ์ภาพ ซึ่งกลวิธีการเขียนส่วนที่เป็นเนื้อเรื่องมีดังนี้ คือ

- 3.1 แทรกอารมณ์ขันลงไปในเรื่อง
- 3.2 เปลี่ยนวิธีการเล่าเรื่องตามธรรมดาให้เป็นบทสนทนา
- 3.3 ใช้วิธีการตั้งคำถามหรือปัญหาที่น่าสนใจแล้วเฉลยภายหลัง
- 3.4 ใช้วิธีการเสนอความคิดเห็นที่ขัดแย้งหรือคัดค้านกับความคิดหรือความเชื่อที่

ผู้อ่านคุ้นเคยมาแต่เดิม

3.5 ใช้วิธีเปรียบเทียบหรือเชื่อมโยงสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นให้มาสัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้อ่านทั่วไปคุ้นเคยดีอยู่แล้ว

3.6 ใช้วิธีการขึ้นย่อหน้าใหม่เสมอเมื่อต้องการสื่อความคิดแต่ละครั้ง

3.7 ใช้วิธีแทรกอุทาหรณ์ คำพังเพย เกร็ดความรู้ต่างๆ ตลอดจนยกตัวอย่าง

ประกอบคำอธิบาย

4. การเขียนสรุป หรือ บทลงท้าย

การเขียนสรุป หรือ บทลงท้าย เป็นการเขียนที่ต่อเนื่องกับเนื้อเรื่อง และเป็นส่วนที่ผู้เขียนอาจแนะนำ เสนอวิธี ขอความร่วมมือ หรือตอกย้ำความคิดเห็น ดังนั้นจึงควรเขียนให้ผู้อ่านสนใจ ประทับใจ และฝากความคิดทิ้งไว้หลังจากที่อ่านจบแล้ว วิธีการเขียนบทลงท้าย ได้แก่

- 4.1 สรุปด้วยประโยคประทับใจให้เห็นจุดที่ต้องการ
- 4.2 สรุปความบททวนโดยใช้คำใหม่
- 4.3 สรุปด้วยบทกวี สุภาษิต สำนวน คำพังเพย
- 4.4 สรุปด้วยการเรียกร้อง ขอความร่วมมือร่วมใจ
- 4.5 สรุปด้วยการให้ความรู้อย่างแปลก
- 4.6 สรุปด้วยการให้ข้อคิด
- 4.7 สรุปด้วยการแสดงความหวัง
- 4.8 สรุปด้วยการทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง
- 4.9 สรุปด้วยการเสนอแนะ

- 4.10 สรุปด้วยการอธิบาย
- 4.11 สรุปด้วยการกล่าวสรรเสริญ หรือแสดงความชื่นชม
- 4.12 สรุปด้วยการเปรียบเทียบ
- 4.13 สรุปด้วยการใช้คำถาม
- 4.14 สรุปด้วยการสันนิษฐาน
- 4.15 สรุปด้วยการแสดงความคิดเห็น
- 4.16 สรุปด้วยการยกคำกล่าวอ้างอิง
- 4.17 สรุปด้วยการประชดประชัน หรือเปรียบเทียบ
- 4.18 สรุปด้วยการย้ำความคิด หรือย้ำให้เห็นความสำคัญ
- 5. กลวิธีอื่นๆ ที่ควรคำนึงถึง ได้แก่
 - 5.1 การจัดสัดส่วนที่เหมาะสมของบทความ
 - 5.2 ขนาดกะทัดรัดของบทความ

นอกจากกลวิธีดังกล่าวข้างต้นยังมีกลวิธีอื่นที่ทำให้บทความที่อ่านมีความน่าสนใจ ได้แก่ กลวิธีการให้นิยาม กลวิธีการเปรียบเทียบ และกลวิธีการสรุป ดังที่ ประทีป วาทิกทินกร (2539 : 78) ได้กล่าวไว้ว่า การนิยาม คือ การให้ความหมายคำที่ต้องการนิยามด้วยคำหรือกลุ่มคำอื่น ๆ ที่มีความหมายเท่ากัน จุดประสงค์ของการนิยามเพื่อ

1. เพิ่มศัพท์
2. ขจัดความหมายหลายนัย
3. ทำให้ความเข้าใจแจ่มชัดขึ้นในกรณีที่มีความหมายเลื่อน
4. เพื่อการอธิบายวิชาเฉพาะ
5. เพื่อให้เกิดทัศนคติบางอย่าง

การนิยามมี 3 วิธี คือ

1. การนิยามแบบใช้คำแทน
2. การนิยามแบบบอกความหมายอย่างอ้อม
3. การให้คำนิยามแบบขยายความ

การเปรียบเทียบ เป็นวิธีแสดงความคิดอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังได้เข้าใจความคิดของผู้เขียนหรือผู้พูดอย่างแจ่มแจ้ง โดยมีหลักการเปรียบเทียบ 3 ประการ ประการแรก คือ การกำหนดสิ่งที่จะนำมาเปรียบเทียบให้แน่นอน ประการที่สอง ดูความเหมือนและความแตกต่างของสิ่งทั้งสองนั้น ประการที่สาม ดูบริบทของสิ่งทั้งสองว่าถ้าอยู่ในที่อย่างนั้นจะมีความหมาย อย่างไร สำหรับสิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการเปรียบเทียบ ได้แก่

1. การเปรียบเทียบโดยตรงและการเปรียบเทียบโดยนัย
2. ชนิดของความหมายที่นำมาใช้ในการเปรียบเทียบ
3. ความเปรียบพจน์สมัย

สำหรับเรื่องการสรุปยังมีผู้มีความเห็นคล้อยตามปรีชา ช่างขวัญยืน (2525 : 104-107) คือ ประทีป วาทิกทินกร (2539 : 78) โดยได้กล่าวว่า ภาษาเร้าอารมณ์ หมายถึง คำที่ใช้ในภาษาต้องมีความหมายทางความรู้สึก เพราะภาษามีอำนาจในการก่อให้เกิดคุณสมบัติทางความรู้สึก คือ ความชอบ ไม่ชอบ โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความเชื่อของผู้อ่าน และความหมายของคำในบริบทหนึ่งๆ การเร้าอารมณ์เป็นกลวิธีการเขียนแบบหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการทำได้มากมาย ซึ่งจะสรุปโดยกว้าง ๆ ได้ 6 วิธี คือ

1. แสดงความเป็นพวกเดียวกัน
2. อ่างส่วนดี
3. ทำให้ตกใจ
4. ขอความเห็นใจ
5. อ่างสิ่งสำคัญ
6. อ่างความไม่ดีของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อนำหลักฐานมาพิสูจน์ เพื่อยืนยันข้อสรุปเป็นจริงหรือถูกต้อง ซึ่งวิธีนี้ทำให้งานเขียนมีน้ำหนักมากขึ้น สำหรับการอ้างเหตุผลมีวิธีการหลัก ๆ 3 วิธี คือ

- 1) การสรุป “ทั้งหมด” จาก “บางส่วน”
- 2) การสรุป “บางส่วน” จาก “บางส่วน” หรือ การอ้างเหตุผลเปรียบเทียบ
- 3) การสรุป “บางส่วน” จาก “ทั้งหมด”

จากเอกสารข้างต้น องค์ประกอบของบทความได้แก่ ชื่อเรื่อง ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุปเรื่อง ซึ่งในการเขียนบทความให้น่าสนใจผู้เขียนจะต้องเลือกใช้กลวิธีในการนำเสนอให้ดึงดูดใจอีกด้วย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการเสนอเรื่อง

จันทนา อินทร์รัตน์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของมาลา คำจันทร์ โดยผลของการศึกษาพบว่า นวนิยายของมาลา คำจันทร์ จะเขียนโดยมีเนื้อหาสะท้อนภาพชีวิตและสังคมของคนชนบทในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดออกมาทางด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติทางด้านวัฒนธรรม ด้านความเชื่อและค่านิยม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสีสันและกลิ่นอายแบบสังคมชนบท โดยมีการให้ความสำคัญในฉากและตัวละครมากกว่าโครงเรื่อง โดยเฉพาะฉากและบรรยากาศที่สะท้อนชีวิตของคนภาคเหนือที่มีความสุขตามอัตภาพ

ทรงพล สร้อยสุวรรณ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น โดยผลของการศึกษาพบว่าลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีความคิดจากข่าวสารที่ถูกส่งมาจากสื่อต่าง ๆ มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งมีกลวิธีนำเสนอเรื่องด้วยภาพและภาษา เนื้อหาของเรื่องพบว่ามีระดับการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่มากนัก มีระดับนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องเพศปานกลางหรือต่ำ และไม่มีระดับสูงหรือลามก อนาจาร นอกจากนี้พบว่ามีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิงมากกว่าวัยรุ่นชาย มีการนำเสนอด้วยภาพเป็นส่วนหลักและนำเสนอด้วยภาษาเป็นส่วนเสริม รูปแบบการนำเสนอจะเป็นแบบจะแจ้ง ไม่อ้อมค้อม

วชิรณี วงศ์ศิริอำนวย (2532 : 281-283) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์บทความ ของ สุกิจ นิมมานเหมินท์ พบว่าสุกิจ นิมมานเหมินท์ สามารถเลือกใช้คำที่สื่อความได้ตรง มีความชัดเจน นอกจากนี้มีการใช้คำซ้ำ คำซ้อน คำสัมผัสคล้องจอง และนิยมใช้สำนวนไทย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการอนุรักษ์ศิลปะทางภาษา ระดับภาษาส่วนมากเป็นภาษาปากและภาษาถิ่นแบบแผน นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้ภาษาต่างประเทศและมีการสร้างสำนวนใหม่ แต่จะมีการเขียนคำอธิบายศัพท์ไว้ด้วย ด้านโวหารนิยมใช้การบรรยายโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การนำเสนอบทความ พบว่ามีการตั้งชื่อแบบตรงตัวมากที่สุด สำหรับการเขียนย่อหน้ามักจะนำใจความสำคัญไว้ตอนต้นของย่อหน้า ส่วนการสรุปนั้น สุกิจ นิมมานเหมินท์ นิยมสรุปด้วยการให้ข้อเสนอแนะ ทั้งยังสอดแทรกความคิดให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกรักและหวงแหนประเทศชาติบ้านเมืองไว้เสมอ

วาสนา รัตนมิ่ง (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวคิด และกลวิธีการเขียนบทความของ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี พบว่าเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี นิยมเสนอแนวคิดทางด้านการศึกษ อันได้แก่ การจัดการศึกษา แบบเรียน และการเรียนการสอนในระดับต่างๆ อันเป็นคุณูปการต่อการศึกษาของประเทศเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ท่านได้เสนอแนวคิดด้านเศรษฐกิจอันเกี่ยวเนื่องกับการผลิต จำหน่าย ภาษีอากร และการยกฐานะทางเศรษฐกิจของประชาชน

ด้านกลวิธีในการเขียนบทความพบว่า นิยมใช้การตั้งชื่อตามความสำคัญของเรื่องมากที่สุด การเขียนความนำใช้วิธีบอกจุดมุ่งหมายของการเขียนบทความ โดยนำเสนอเนื้อเรื่องด้วย การบรรยาย และการสรุปหรือบทลงท้ายนิยมใช้วิธีสรุปใจความสำคัญของเรื่อง สำหรับภาษาที่นำเสนอในบทความนั้นมีการใช้ภาษาทั้งที่เป็นแบบแผนและไม่เป็นแบบแผน

ยุทธภูมิ สุวรรณเวช (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาศิลปะการใช้ภาษา กลวิธีการเขียนและแนวคิดในบทความของ รัตนะ ยาวประภาษ พบว่ารัตนะ ยาวประภาษ สามารถใช้ศิลปะทางภาษาได้อย่างประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำ ประโยค และสำนวนโวหารที่มีความชัดเจนแจ่มแจ้งและมีชั้นเชิง

กลวิธีในการเขียนบทความ ของ รัตนะ ยาวะประภาส พบว่ามีการใช้การตั้งชื่อด้วยการเน้นประเด็นสำคัญของเรื่องมากที่สุด การเปิดเรื่องนิยมเปิดด้วยข่าวหรือเหตุการณ์เกี่ยวกับการเมืองภายในประเทศ การนำเสนอเนื้อเรื่องนิยมกล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในประเทศ โดยนิยมใช้การอภิปรายและโต้คารมด้วยน้ำเสียงเสียดสีแบบประชดประชัน

ด้านแนวคิดของเรื่อง พบว่า รัตนะ ยาวะประภาส ได้มุ่งเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครองมากที่สุด รองลงมาคือแนวคิดเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับการเรียกร้องเสรีภาพจากบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ ซึ่งแนวคิดในทุกๆ ด้านเป็นแนวคิดที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและประเทศชาติ

วิชา นุ่นประการ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สารคดีของ ธีรภาพ โลหิตกุล พบว่าธีรภาพ โลหิตกุล ใช้แหล่งข้อมูลในการนำเสนอสารคดีที่หลากหลาย ได้แก่ กลุ่มแหล่งข้อมูลทางวิชาการ แหล่งข้อมูลทางประสบการณ์ โดยจะมีการนำเสนอข้อมูลมากกว่าหนึ่งแหล่งในการเขียนสารคดีเรื่องหนึ่ง ๆ

ด้านกลวิธีการนำเสนอสารคดี พบว่า มีการตั้งชื่อเรื่องโดยการใช้คำหรือกลุ่มคำที่สรุปจากสาระสำคัญของเรื่องมากที่สุด สำหรับการใช้โวหาร ธีรภาพ โลหิตกุลเลือกใช้บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร และเทศนาโวหาร เพื่อสร้างอารมณ์ เน้นความรู้สึก และโน้มน้าวชักจูง การลำดับความคิดมีวิธีการใช้ 4 วิธี คือ ลำดับตามความสัมพันธ์ของเนื้อหา ลำดับตามเวลาที่เกิดเหตุการณ์ ลำดับตามสถานที่ และเล่าเหตุการณ์สลับไปมา โดยได้สอดแทรกแนวความคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การท่องเที่ยวการเมืองในพม่า และวัฒนธรรมไว้เสมอ

ผลงานเขียนของธีรภาพ โลหิตกุล ยังมีจุดเด่นที่การเปิดเรื่องแบบเร้าความสนใจ ดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนา มีการเปรียบเทียบกับสิ่งใกล้ตัวเพื่อให้เห็นภาพชัดเจน มีการยกเรื่องประกอบ รวมทั้งทั้งทำให้ผู้อ่านได้ขบคิดตามจินตนาการของแต่ละบุคคล

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนะของผู้เขียน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนะของผู้เขียน

การศึกษาวรรณกรรมต้องศึกษาทัศนะและแนวคิดของผู้เขียนด้วย เนื่องจากการศึกษาทัศนะจะทำให้ทราบความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนที่มีต่อเรื่อง ส่วนการศึกษาแนวคิดจะสะท้อนสภาพทางสังคม ทางเศรษฐกิจ ค่านิยม วัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาแนวคิดจากวรรณกรรมผู้อ่านต้องศึกษาจากบริบทด้วย ดังที่ ยุริฉัตร บุญสนิท (2538 : 173) ได้กล่าวว่าบริบท คือ การศึกษาสิ่งที่อยู่รอบๆ ความหมายว่าในขณะที่เราศึกษาวรรณกรรมเรื่องหนึ่ง เราอาจจะต้องศึกษา “เรื่องรอบ”

วรรณกรรมนั้นไปพร้อม ๆ กัน เราจึงจะเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนได้ลึกซึ้ง การศึกษาบริบทของวรรณกรรม ต้องพิจารณาจากแง่มุมต่าง ๆ โดยสรุปเป็นสาระดังนี้

1. ประวัติและผลงานของผู้เขียน การศึกษาประวัติและผลงานของผู้เขียน ช่วยให้เราเข้าใจ ความคิด จุดยืนของผู้เขียนได้ชัดเจนขึ้น ผู้เขียนเป็นคนสมัยใด มีการศึกษาระดับใด มีความสนใจทางด้านใด ภาษาที่ผู้เขียนใช้ก็จะแสดง “ท่วงทำนอง” ตามลักษณะนิสัยของผู้เขียน นักเขียนมีภูมิหลังประสบการณ์ชีวิตอย่างไรก็ถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้น รวมทั้งทัศนคติของตนที่มีต่องานเขียนของตน

2. กระแสความคิดในสังคมร่วมสมัย คือ วรรณกรรมและสังคมย่อมมีความสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะสังคมในสมัยที่นักเขียนดำรงชีวิตและผลิตวรรณกรรม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างงาน วรรณกรรมกับสังคมที่งานวรรณกรรมเหล่านั้นสะท้อนออกมา การเข้าใจ “สังคม” จึงช่วยให้เข้าใจ “วรรณกรรมได้ชัดเจนขึ้น”

3. ความคิดทางสังคมในวรรณกรรม การศึกษาบริบทสังคมในลักษณะนี้ หมายความว่าผู้อ่าน ต้องศึกษาสังคมในยุคสมัยที่กล่าวถึงในวรรณกรรม เพื่อจะได้เข้าใจ “สังคมของวรรณกรรม” ในยุคที่ปรากฏในวรรณกรรม

นอกจากนี้วินิตา ดิถียนต์ (ยุรฉัตร บุญสนิท. 2538 : 180 ; อ้างอิงจาก วินิตา ดิถียนต์. 2538 : 1-8) ได้กล่าวถึงแนวโน้มของวรรณกรรมว่า ปัจจุบันนี้สังคมไทยกำลังก้าวเข้าสู่ยุค “โลกาภิวัตน์” อนาคตภายใน 10 ปีของวรรณกรรมจึงเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญอีกครั้งหนึ่งของเส้นทางวรรณกรรมไทย ดังที่ วินิตา ดิถียนต์ ได้อ้างอิงถึงเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้ขนานนามยุคใหม่ของวรรณกรรมไทยนี้ว่ายุค “แปลงสารผ่านเครื่อง” คือยุคที่วรรณกรรมกำลังจะเปลี่ยนแปลงเสนอต่อประชาชนในรูปแบบใหม่ โดยมีเทคโนโลยีเป็นตัวกำหนด ซึ่งใน 10 ปีนับแต่นี้ อนาคตของวรรณกรรมไทยจะขึ้นอยู่กับตัวแปรต่างๆ ดังนี้ คือ เทคโนโลยีการสื่อสารกลุ่มผู้บริโภค

การศึกษาทัศนะในงานเขียนของก๊กกะจี๊บ เป็นการศึกษาถึงทัศนะเกี่ยวกับเพศชาย และทัศนะเกี่ยวกับเพศหญิง ซึ่งงานเขียนของก๊กกะจี๊บมีความโดดเด่นในการนำเสนอเรื่องทัศนะของผู้ชายและผู้หญิง ทำให้งานเขียนของก๊กกะจี๊บได้รับความนิยมอ่านจากผู้่านทุกเพศทุกวัย

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนะของผู้เขียน

พิเชษฐ คงโต (2339) ศึกษาเรื่อง “แนวความคิดและภาพสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นของ ประชาคม ลุนาชัย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์” ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าแนวความคิดและภาพสะท้อนสังคมที่ปรากฏในเรื่องสั้นของประชาคม ลุนาชัย มีแนวความคิดใน 4 ด้าน คือ แนวความคิดของมนุษย์กับสังคม แนวความคิดของมนุษย์กับมนุษย์ แนวความคิดของมนุษย์กับการดำเนินชีวิต และแนวความคิดของมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อชี้ให้ผู้่านได้มองเห็นว่า สังคมมีผลกระทบ

ต่อชีวิตมนุษย์ ในเรื่องการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ และหน้าที่ที่ต้องกระทำและปฏิบัติต่อสังคม ตระหนักถึงคุณประโยชน์ต่อธรรมชาติและภัยที่มนุษย์จะได้รับจากการทำลายสิ่งแวดล้อม

เรื่องดี ปราการะนันท์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจาก นิตยสารผู้หญิง และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของสตรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงและวัยรุ่นเปิดรับเรื่อง เพศจากสื่อทั่วไปมากกว่าผู้หญิงวัยทำงาน และนิตยสารเป็นสื่อที่ผู้หญิงเปิดรับมากที่สุด วัตถุประสงค์ ในการเปิดรับที่ผู้หญิงให้น้ำหนักมากที่สุด คือ เพื่อความทันสมัย เนื้อหาในนิตยสารผู้หญิงที่กลุ่ม ตัวอย่างเลือกอ่านค่อนข้างมากคือ แฟชั่น การแต่งหน้า แต่งกาย นอกจากนั้นผู้หญิงยังเห็นด้วยใน ระดับมากต่อทัศนคติที่เกี่ยวกับการคุมกำเนิด และการรับรู้เรื่องเพศ แต่มีความเห็นในระดับปานกลาง ต่อทัศนคติที่เกี่ยวกับการใช้ชีวิตและการแสดงออกทางเพศ

การศึกษาการใช้ภาษา การนำเสนอเรื่อง และทักษะของผู้เขียนที่ปรากฏในวรรณกรรมของ "ก๊กกะจิบ" เพื่อแสดงให้เห็นลักษณะภาษาเฉพาะของกลุ่มคนในสังคมปัจจุบัน ตลอดจนค่านิยมและ ทักษะจากวรรณกรรมของ "ก๊กกะจิบ" ผู้วิจัยได้เลือกเอกสารและงานวิจัยที่เป็นตัวอย่างข้างต้นสำหรับ เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 2

การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” เป็นงานเขียนที่มีการใช้ภาษาด้วยถ้อยคำ ประโยค และสำนวนที่อ่านเข้าใจง่าย การใช้ภาษาดังกล่าวช่วยสร้างความคุ้นเคย ความสนใจแก่ผู้อ่าน ชวนติดตามให้อ่านเรื่องต่อไปจนจบ

การศึกษาวិเคราะห์การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ลักษณะคือ

2.1 การใช้คำ

2.1.1 การใช้ภาษาระดับปาก

2.1.1.1 คำสแลง

2.1.1.2 การใช้คำไม่สุภาพ

2.1.1.3 การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก

2.1.1.4 การใช้คำลงท้าย

2.1.2 การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

2.1.3 การสร้างคำใหม่

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ประโยคแจ้งให้ทราบ

2.2.2 ประโยคถามให้ตอบ

2.2.3 ประโยคบอกให้ทำ

2.3 การใช้สำนวน

2.3.1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง

2.3.2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย

2.3.2.1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์โดยใช้คำว่า “เป็น”

และ “คือ” ช่วยเปรียบเทียบ

2.3.2.2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความและไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบ

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การใช้คำ

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนเลือกใช้ถ้อยคำที่สร้างความเป็นกันเองกับผู้อ่าน คำที่ใช้บางคำเป็นคำสร้างอารมณ์ มีสีสัน บางคำดูรุนแรง หยาดคาย บางคำละไว้เพื่อความเข้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้ถ้อยคำดังกล่าวนี้ทำให้ผู้อ่านต้องการติดตามอ่านเรื่องต่อไปจนจบเรื่อง

การศึกษาการใช้คำในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมใช้คำระดับปาก ใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และใช้การสร้างคำใหม่ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 การใช้คำระดับปาก

ภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งคือระดับของภาษา ซึ่งเกิดจากการเลือกใช้ถ้อยคำลดหลั่นตามโอกาส กาลเทศะ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ทำให้การใช้ภาษาแบ่งเป็นหลายระดับตามกลุ่มคนที่ใช้ภาษาด้วย โดยเฉพาะภาษาพูดจะมีการเปลี่ยนแปลงระดับของภาษามาก เนื่องจากเป็นภาษาที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผ่านกระบวนการคิดในระยะสั้น จึงมีการเปลี่ยนแปลงด้านเสียง และรูปคำตามกลุ่มของผู้ใช้ภาษาได้มากกว่าภาษาเขียน

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มีลักษณะการใช้คำด้วยภาษาพูด เช่น แต่กูเฉยๆ นะโว้ย, ใ้เหยยี้ก๊ก, เพื่อนฝูงปากหมา เป็นต้น มีการใช้คำตัด เช่น มหาลัย, จารย์ใจ เป็นต้น คำบางคำเป็นคำที่ผิดไวยากรณ์ เช่น มากกกกก..., จริงไหม้, ม้อง, เค้ย เป็นต้น

การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมใช้คำระดับปาก หรือเรียกว่า ภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน สถานที่ที่พูดเป็นสถานที่ส่วนตัว ลักษณะของเรื่องที่พูดไม่มีขอบเขตจำกัด จึงเป็นภาษาที่สร้างความสมจริง และมีสำนวนการใช้คำเป็นลักษณะเฉพาะของก๊กกะจ๊ีบ คือการเขียนตามเสียงพูด

การใช้คำระดับปากที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ได้แก่ การใช้คำสแลง การใช้คำไม่สุภาพ การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก และการใช้คำลงท้าย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1.1 การใช้คำสแลง

คำสแลง หรือ คำคะนอง (slang) คือถ้อยคำ สำนวน หรือภาษาพูดที่ใช้สร้างความเข้าใจเฉพาะกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่มสาว เป็นภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไม่สุภาพ เป็นภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน แต่ไม่ใช่คำหยาดคายหรือคำต่ำ มักเป็นคำพิเศษที่สร้างขึ้นเพื่อให้เกิดคำแปลก ๆ ผิดไปจากปกติทั้งด้านเสียง รูปคำ และความหมาย เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรมแต่ระบุว่า เป็นภาษาปาก คำสแลงมีระยะเวลาการใช้ไม่นานก็จะสูญหายไปเพราะหมดความนิยม

คำสแลงจัดเป็นคำภาษาปาก เป็นการนำเอาคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้สื่อความหมายใหม่เพื่อสื่อความหมายตามที่ต้องการ คำสแลงจะเกิดตามกาลเวลาและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ในงานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มีลักษณะโดดเด่นด้วยการใช้คำสแลงเป็นจำนวนมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) คำสแลงที่หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ เช่น

หมอลสุติฯ คือหมอที่ดูแลผู้หญิงนั่นแหละ” พี่หมอเล่าต่อ “และบางทีก็อาจจะช่วยแนะนำเรื่องชีวิตคู่ได้ด้วย ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องไปหาหมอสัตถ์กรรมบัสสวาระ ซึ่งจะเป็นคนดูว่าดีด้อยของคุณ และคนที่คุณรักมีปัญหาใหม่ มีสมรรถภาพเดินเครื่องได้เต็มลูกสูบหรือเปล่า อย่างนี้เป็นต้นกลุ่มที่สองก็คือกลุ่มกามวิปริต เช่น พวกชอบแอบดู ชอบพินเด็ก ชอบดูไถเสียดสี ชอบโทรศัพท์ลามก ชอบยุ่งกับสัตว์กลุ่มที่สองนี้มีหลากหลายมาก

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 118-119)

พิน เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ โดยอนุมานว่าน่าจะมาจากการเลียนแบบความหมายของคำว่า พิน ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี 2525 ซึ่งหมายความว่าเอาของมีคมเช่นดาบฟาดลงไป

ยุ่ง เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

“ถ้าทุกคนคิดแบบนี้ ก็คงล่อกันให้ละไปเลยอย่างงั้นสิ” พี่วพี่อาวโสทักท้วงขึ้นมาอย่างสุขุมเรียบๆ ไม่ทิ้งลายผู้ใหญ่อาวโสของกลุ่ม

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข: 14)

ล่อ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

ผมถามว่ามีเช็ทซ์กับผู้ชายคนเดียวเป็นปี ๆ ไม่เบื่อหเรอ ซึ่งส่วนมากเค้าก็ส่ายหัวตอบมาอย่างน่าฟังว่าไม่เบื่อหเรอก แคะโดนเอกก็มันแล้ว เค้าว่าอย่างนี้จริง ๆ นะพี่

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฉ: 224)

เอก เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้น **โดนเอก** จึงเป็นคำสแลงที่ใช้เลียงแทนคำว่า มีอะไรกัน

มันก็ไม่เซ่แตกแก้วเดียวแล้วเต๊ะเลย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 150)

ถ้าพวกที่ทั้งชีวิตมีแฟนแบบเดือนสองเดือนทิ้งมาตลอดจนถึงปัจจุบัน อย่างนี้ น่าจะแสดงได้ว่า เป็นพวกเพลย์บอย ยังไม่ยอมจริงจังกับใคร ให้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ก่อนว่า อาจจะมาหลอกจั่วฟรี กูเต๊ะแล้วก็ไป

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข: 79)

จั่ว เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง มีเพศสัมพันธ์ โดยมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายได้เปรียบ ส่วนมากจะเป็นฝ่ายชาย

เต๊ะ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

มองก็มองกลับได้ แต่อย่าถึงขนาดที่เห็นจนจะรู้ว่าอยากจะทำเต๊ะทางสายตานั้นมันก็ทุเรศเกินไป (ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 46)

เต๊ะ ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง การลวนลาม (ทางสายตา)

แล้วคราวต่อไปอาจจะมีการเจอกันตามที่เที่ยว แล้วรู้สึกว่าจะมีคนหนึ่งที่ถูกรอเราเข้าไปใหญ่ หลาย ๆ ครั้งเข้าก็เลยเกิดไป เพลินดีแล้วก็บานปลายไป ยิ่งไป **โจ๊ะพริ้ม ๆ** กันแล้วยิ่งมันส์ เข้าหากันก็ยิ่งไปกันใหญ่

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 97)

โจ๊ะพริ้ม ๆ ในบริบทนี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

2) คำสแลงที่หมายถึงอวัยวะเพศชาย เช่น

หอมสุติฯ คือหอมที่ดูแล้วผู้หญิงนั้นแหละ” พี่หอมเล่าต่อ “และบางทีก็อาจจะช่วยแนะนำเรื่องชีวิตคู่ได้ด้วย ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องไปหาหอมคล้ายกรรมปัสสาวะ ซึ่งเป็นคนดูว่า **ดูยดูย**ของคุณ และคนที่คุณรักมีปัญหาไหม

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 118-119)

มันจะได้เรื่องหรือหรือพี่โจ้ เคยลองกับตัวเองเคยเอากล่องตัวเองมาส่อง **นกหวีด**ตัวเอง แล้วต่อออกทีวีเรอะ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข: 130)

นกหวีด เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง อวัยวะเพศชาย

“แต่ถ้าจะให้พูดประโยคนี้นี้ได้ ก็ต้องเห็น**ปิ่น**มันแล้วสิ” จีบตั้งข้อกังขาขึ้นมา
“อย่างนี้ก็แสดงว่าวิธีอาจารย์ใจก็เสียดเหมือนกัน เพราะถ้าเห็นปิ่นแล้วปิ่นมันอาจลั่น”
จีบพูดอุปมาอุปไมยไม่ถึงเหตุการณ์

(ก๊กกะจิบ. 2546ข: 109)

ปิ่น เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง อวัยวะเพศชาย

ของพรรคนี้แหมจะให้พูดเหวอ ถ้าไม่ให้เขาก็ต้องทำอย่างอื่นทดแทนให้หน่อยอย่างน้อยกิน

ไอติม ให้มั่งก็ได้จะได้เลี้ยงแขกไว้ไม่หนีไปก่อน

(ก๊กกะจิบ. 2546ข: 130)

ไอติม เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง อวัยวะเพศชาย

3) คำสแลงที่หมายถึงการสำเร็จความใคร่ เช่น

“ผู้ชายเวลามีอาการมีอยู่สองอย่างคือต้องช่วยตัวเอง **เล่นว่าว** กับเขา แล้วนี่อยู่กับแฟนสองคน
ทุกวัน ไช้ย คิดภาพดูสิ ไม่รอดหรอก ไม่มีทาง” พี่ว้ออกปากการันตียืนยันความมั่นใจ

(ก๊กกะจิบ. 2546ข: 30)

เล่นว่าว หมายถึง การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองของเพศชาย

“คือกลับมาอาบน้ำเสร็จก็**ตกลา**ชะหน่อยก่อนหลับ ตื่นเช้าก็ตื่นไปทำงานต่อ”

(ก๊กกะจิบ. 2546ข: 128)

ตกลา เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองของเพศหญิง

4) คำสแลงที่มีความหมายทั่ว ๆ ไป เช่น

“สถานะตรงนี้สำคัญมั๊ย” กีกปุจฉาต่อ “ว่าผู้ชายที่เข้ามาจีบเขาต้องโสด?”

“ถ้าเกิดเราคิดจะจริงจังกันมันก็สำคัญนะ” ปรอบพยักหน้าตอบพร้อมทำหน้าจริงจัง

“เพราะเราไม่สามารถจะจริงจังกับคนที่ม่แฟนแล้วได้”

“คือถ้าเรามีแฟนอยู่แล้ว คำมีแฟนอยู่แล้ว แล้วมาคบกันมาเป็นกีกกันอันนี้มันที่ ok นะคะ”

(กีกกะจีบ. 2547ข: 35)

กีก เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง ชายหรือหญิงที่มีสถานะความสัมพันธ์อย่างคู่รักแต่ไม่ใช่แฟนกัน “กีก” อาจเป็นคนที่โสดแล้วลองคบกันโดยไม่ลึกซึ้งถึงขั้นเป็นแฟน หรือคบเพื่อคลายเหงา โดยส่วนมากคนที่ม่แฟนอยู่แล้ว อาจมีกีกได้โดยที่แฟนของตนไม่รู้ เพื่อเป็นการเพิ่มสีสันให้ชีวิต สถานะของกีกอาจจะไม่ใช่คู่ เพราะไม่มีเพศสัมพันธ์กัน แล้วแต่ว่าต่างฝ่ายจะตกลงกันว่าอย่างไร

“ดูยาก ถ้าเป็นแอบจริง ๆ มันก็ดูยาก เพราะแอบบางคนดูไม่ออกเลย แต่ตามว่าแอบดูกันเองออก

ไหม ดูออกเพราะพวกนี้ดูตากันเองก็ดูออก”

(กีกกะจีบ. 2546ก: 155)

แอบ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง เพศที่สาม คือผู้ชายที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศมาจาก “อีแอบ” คือผู้ชายที่แอบทำตัวคล้ายผู้หญิง ดูจากภายนอกเป็นผู้ชายที่เจ้าสำอาง แต่มีรสนิยมและกิริยาคล้ายๆ ผู้หญิง ถ้าดูเป็นผู้ชายแต่จิตใจเป็นผู้หญิงเรียกว่า “เกย์” ถ้าแสดงออกชัดเจนจะเรียกว่า “กระเทย”

“ยืมว่าดูแล้วเป็นคนหน้าหม้อยังไงไม่รู้ แต่จริงๆ แล้วในใจเค้าอาจจะไม่คิดอะไรก็ได้”

(กีกกะจีบ. 2547ข: 48)

“โอกาสไปเจอผู้หญิงตามผับสมัยนี้มันยากกว่าสมัยก่อนเยอะนะที่ มันมีแต่ผู้ชายที่คอนเซ็ปต์กับเรา

เต็มไปหมด คือหน้าหม้อออกไปหม้อสาวเหมือนกัน

(กีกกะจีบ. 2547ญ: 220)

หม้อ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง อากาที่ผู้ชายแสดงสำหรับเข้าไปหาผู้หญิงเพื่อจีบ หน้าหม้อจึงหมายถึง ผู้ชายเจ้าชู้ สามารถจีบผู้หญิงได้ไม่เลือกหน้า หม้อสาว จึงหมายถึง การจีบผู้หญิง

“ถ้าจะเซอร์ ต้องเซอร์แบบเนี้ยบ”

(กีกกะจีบ. 2546ก: 24)

เซอร์ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง คนที่มีลักษณะและการแต่งการแบบศิลปิน
เนียบ เป็นคำสแลง ในบริบทนี้หมายถึง คนที่แต่งกายและมีบุคลิกภาพดี มีความเหมาะสม เป็น
ระเบียบ

“ไม่แนะนำอะพี ไม่แนะนำ ยิ่งแบบบอยทงอย่างนี้แล้วยิ่งใหญ่ ต้องหล่อจริง ๆ แต่ส่วนมากข้อมแล้ว
มักจะ**จบ**เลย”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 24)

“แกยังแค่ช่อดอกไม้ ฉะนั้นเคยมาเป็นกระถาง เอามาวางไว้ที่นี้ **จบข่าว**”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 53)

จบ หรือ **จบข่าว** ในบริบทนี้ใช้เป็นคำสแลง หมายถึง ดูไม่ดี ดูไม่สมควร ดูไม่ถูกกาลเทศะ

“แต่ถ้าไม่รู้จักกันเลย **ปึงไปปึงมา**ผู้ชายมันดันเป็นฝ่ายต้องเข้ามาหาเราเองละ”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 40)

ปึง ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง ชอบ ตกหลุมรัก

“แต่ถ้าจะให้เพื่อนเข้ามา อย่าให้เพื่อนที่หล่อกว่าเข้ามานะคะ” ยูมิแซวกลับพร้อมเสียงหัวเราะ
หน้าใส “เพราะถ้าอย่างนั้นอาจจะ**วิต**ได้ เพราะบางทียูมิอาจให้เบอร์วิตคน หรือจะคุยกับเพื่อนคนที่
หล่อกว่าหรือเข้าตาอย่างถูกคอก็ได้”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 45)

วิต ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง หด พลาดไป พลาดท่า

น้องฝนบอกอีกหนึ่งเคล็ดลับที่ควรทำก็คือ “ไม่ส่งพวก Fwd. message ที่มีอยู่ดาษดื่นเข้าไปให้ดู
เพราะมัน**โหล**”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 50)

โหล ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง กลาดเกลื่อน ดูดาษดื่น ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง

“ถ้าส่งเป็นภาษาไทย ก็หาคำพูดเก๋ๆ หน่อยนะคะ” ฝนพูดขึ้นมาอีก “เพราะส่ง message เป็น
ภาษาไทย นี่มันจะ**เสียวงาย**”

(ก๊ิกกะจีบ. 2546ก: 50)

เสียวงาย ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง คนไม่ทันสมัย คนบ้านนอก

“อยู่กันมาเป็นสิบปี ไม่มีเงินก็อยู่กันดี ๆ ไม่เห็นจะเป็นอะไร แต่พอเริ่มมีเงินมีทองขึ้นมาก็เริ่มหัดออก

สังคม เริ่มพบปะผู้คนมากขึ้นจนเจอเด็กคนใหม่”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 78)

เด็ก ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึงคนที่คบหากันอยู่ โดยมาก ใช้เรียกฝ่ายหญิงที่มีอายุน้อยกว่า ฝ่ายชาย หรือใช้เรียกแทนผู้หญิงที่ได้รับการอุปถัมภ์ทางด้านการเงินจากฝ่ายชายและมีเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมถึง ผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับฝ่ายชาย โดยไม่ได้ระบุว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศกันหรือไม่

“เพราะว่าในความเป็นจริงแล้วเรื่องซิงซิงนี่ ไม่เห็นมันจะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องการอยู่รอดในชีวิตคู่ตรงไหนเลย นิสัยใจคอและความอดทนให้อภัยต่างหากที่จะทำให้คนเราอยู่รอดกันไปได้อีกหรือเปล่า ...”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข: 13)

ซิงซิง ในบริบทนี้เป็นคำสแลง หมายถึง พรหมจารี ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาก่อน

การศึกษาเรื่องการใช้คำสแลงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้คำสแลงเพื่อเลี่ยงการใช้คำที่หยาบคาย คำไม่สุภาพ หรือทำให้เห็นภาพ หรือเพื่อเพิ่มสีสันของคำทั่วไป โดยสามารถแบ่งจุดประสงค์ของการใช้คำสแลงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ได้ 2 ลักษณะคือ 1) การใช้คำสแลงเพื่อเลี่ยงความหมายที่ไม่สุภาพ เช่น คำที่หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ เช่น ฟัน ยุง เอา ล่อ จั่ว เต๊ะ โจ๊ะพริ้ม เป็นต้น คำที่หมายถึงอวัยวะเพศชาย เช่น ปีน นกหวีด ไอติม ดุ้ยดู้ย เป็นต้น คำที่หมายถึงการช่วยตัวเอง เช่น เล่นว้าว ตกปลา ชักธง เป็นต้น 2) การใช้คำสแลงทั่วไป คือการใช้คำสแลงเพื่อต้องการสื่อความหมายทั่ว ๆ ไป หรือเพื่อต้องการเพิ่มสีสัน เพิ่มความมีอรรถรสในการอ่าน ได้แก่ ก๊ก เซอร์ เนียบ เสี่ยว วิด ซิงซิง หม้อ จบ เด็ก เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าวิธีการนำคำสแลงมาใช้ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนเลือกใช้ 2 วิธี ได้แก่ 1) การนำคำที่มีอยู่แล้วในภาษามาใช้ในความหมายที่ต่างไปจากเดิม ซึ่งเป็นวิธีใช้คำสแลงที่ผู้เขียนเลือกใช้มากที่สุด เช่น เล่นว้าว ตกปลา หม้อ จั่ว ไอติม นกหวีด เอา เป็นต้น 2) การสร้างคำสแลงขึ้นมาใหม่ เช่น เซอร์ เนียบ โจ๊ะพริ้ม ๆ เต๊ะ เป็นต้น

2.1.1.2 การใช้คำไม่สุภาพ

การใช้คำไม่สุภาพ คือ การนำคำที่ไม่ใช่ภาษาระดับทางการมาใช้ในงานเขียน คำไม่สุภาพเป็นคำระดับปากซึ่งอาจเป็นคำพหูพจน์หรือคำที่กล่าวหารุนแรงก็ได้ การใช้คำไม่สุภาพพบในกลุ่มวัยรุ่นที่สนิทสนมกัน หรือแวดวงสื่อสารมวลชนที่นิยมใช้ภาษาทำให้ตนเองโดดเด่น สะดุดหูผู้อ่านหรือผู้ฟัง

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” เป็นงานเขียนที่นำคำพูดของบุคคลที่มีความสนิทสนมกับผู้เขียน มาเขียนถ่ายทอดให้อ่าน ดังนั้นจึงนิยมนำคำไม่สุภาพมาใช้ในการเขียนใน 3 ลักษณะ คือ คำบริภาษ คำสบถ และคำตำ่า ดังนี้

1) การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นคำบริภาษหรือคำตำ่า เช่น

“ผู้หญิงนะเว้ย กูชอบผู้หญิงแรด”

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ค: 10)

“และอีกอย่างเนี่ย เวลาผู้หญิงแรดเนี่ยะ มันมันส์กว่าผู้ชายแรด กูกรีไปล่า?”

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ข: 122)

“กูก็ต้อง แต่ไม่ใช่แต่งออกไปข้างนอกทุกวันนะ เพราะอาจจะโดนแฟนตำ่าว่าอีห่านี่แรดได้”

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ก: 164)

“ถ้าเจอผู้ชายแล้วเค้ากระโดดกอดเลยล่ะพี่” จี๊บถามตัวอย่าง

“อ้อ! อย่างนี้เรียกว่าแรดแล้ว” พอพี่หมอบพูดประโยคนี้อัจฉริยะก็หัวเราะ

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ข: 146)

แรด หมายถึง 1 ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดใหญ่ เป็นสัตว์กีบคี่ ขาสั้น ตาเล็ก หูตั้ง ประสาทคมกลืนและได้ยินดีมาก หน้หนา มีนอเดียวหรือ 2 นอ 2 ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง ลักษณะทั่วไปคล้ายปลาหลด (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 712) ในบริบทนี้ **แรด** เป็นคำไม่สุภาพ หมายถึง ผู้หญิงที่ให้ทำผู้ชาย ทั้งทางจริต กิริยา เช่น การส่งสายตา การอ้อย ปล่อยเนื้อปล่อยตัว เป็นการทอดสะพานให้ฝ่ายชายก่อน

กูฟังดูก็รู้ว่าต่อแหล่ชัด ๆ และถ้าผู้หญิงเค้าไม่กินหญ้าต่างอาหาร เค้าก็น่าจะฟังรู้ว่าไอ้หมอนี้ไม่ได้

พูด แบบจริงจังแน่นอน

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 194)

ต่อแหล หมายถึง เป็นคำด่าคนที่พูดเท็จ (มักใช้แก่ผู้หญิง) (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 327) ในบริบทนี้ ต่อแหล เป็นคำไม่สุภาพที่ผู้เขียนซึ่งเป็นผู้ชายใช้ด่าทอผู้ชายที่ชอบพูดจาโกหก ปลิ้นปล้อน

“แค่กอด แต่อย่ารีบลุกแบบพรวดพราดไปเข้าห้องน้ำ หรือปล่อยให้ได้อยู่คนเดียว ถ้าเจอพวกนี้ Fuck you เลย... จบแล้วต้องนอนกอดซึกแป็บนี้

“เพื่อนเราบ่นพลางสายหัวอย่างไม่ค่อยเข้าใจพร้อมลงท้ายด้วยคำสบถแบบเด็กที่จบนอก ทำนองเซี่ยทๆ ฟักๆ”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฉ: 194)

เซี่ยทๆ เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับใช้สบถด่าทอ มาจากคำว่า “shit”

ฟักๆ เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับใช้สบถด่าทอ มาจากคำว่า “fuck” หมายถึง ร่วมเพศ ในบริบทนี้ นำมาใช้เป็นคำไม่สุภาพสำหรับด่าทอเช่นกัน

Fuck you เป็นคำด่าภาษาอังกฤษ มีความหมายเช่นเดียวกับ Fuck

“ฉิบหายแล้วเนี่ย ถ้าแฟนรู้คงจะอดออกไปเที่ยว ไม่ว่าที่ไหนๆ เป็นแน่”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 42)

“ถามอยู่ได้ เปื่อฉิบหาย”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 29)

ฉิบหาย หมายถึง สูญหมด เสียหมด หมดเร็ว ปันนี้ โดยปริยายใช้เป็นคำด่า คำแช่ง หมายความว่า เช่นนั้น, ภาษาปาก หมายถึง มาก (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 248) ในบริบทนี้ **ฉิบหาย** เป็นคำไม่สุภาพ หมายถึง เปื่อมาก เซ็งมาก แย่แล้ว ผู้เขียนนำมาใช้เพื่อต้องการเน้นอารมณ์ว่าหมดความอดทนต่อการถูกถามมากๆ

2) การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นคำสบถ เช่น

“ดูอย่างไอ้เหี้ยแกงซี” พี่ใจยกชื่อเพื่อนฝูงหนึ่งคนที่รู้จักขึ้นมาประกอบเรื่อง “แม่งเป็นเจ้าของบาร์อยู่ ตอนแม่งจีบสาว ไอ้โฮทุ่มทุนเต็มที ซึ่เบนซีไปหา ทั้งเข้าเย็น จ่ายให้อะไรก็ได้ แม่งพอจีบติด แม่เองเบนซ์จำนำต่อเลย คราวนี้ต้องนั่งแท็กซี่ ผู้หญิงแม่งร้องเลย พี่ หนูตกถึงข้าวสาร วันๆ แดกแต่ข้าวเปล่า ไม่มีกับเลย”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 47)

พวกผู้หญิงเค้าบอกว่าชอบผู้ชายแบบกะล่อนนิด ๆ เจ้าชู้หน่อย ๆ เพราะอยู่ด้วยแล้วรู้สึกว่ามี
ค้นหา ทำหาย รู้สึกว่าอยากจะต้องเอาชนะให้ได้ ที่เล่าให้ฟังแบบนี้ไม่ได้จะยุให้เป็นคนเหยี้ย แต่
ที่ถาม ๆ มาเค้าก็ตอบกันแบบนี้จริง ๆ

(ก๊กกะจีบ. 2547ฉ: 190)

ไ้ หมายถึงคำประกอบคำอื่นบอกให้รู้ว่าเป็นเพศชาย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน.
2542: 968) **เหยี้ย** หมายถึง ชื่อสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ เป็นสัตว์สกุลเดียวกับตะกวด ตัวอ้วนใหญ่สีดำ
(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 903) ในบริบทนี้ **ไ้เหยี้ย** เป็นคำไม่สุภาพ หมายถึง คำ
สรรพนามเรียกนำหน้าชื่อผู้ที่สนิทกัน สำหรับบ่งบอกเพศชาย ไม่ได้แสดงการด่าว่า

แม่ง ไม่มีความหมายปรากฏในพจนานุกรม ในบริบทนี้ **แม่ง** เป็นคำติดปากผู้พูดมักใช้ขึ้นต้น
คำพูด ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพ มีที่มาจากคำว่า แม่ กับ มึง รวบเสียงเป็น แม่ง

“ไม่ติดก็เพราะมันรู้ว่ามันมีเมียนะสิไ้ห้า” พี่โจรีบบอกเหตุผลของความล้มเหลวครั้งที่ผ่านมาอย่าง
โกรธๆ ในโชคชะตาชีวิตของตนเอง

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 56)

ห้า หมายถึง ฝ่ามือพวกหนึ่ง ถือกันว่าทำให้เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรง (พจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 889) ในบริบทนี้ **ไ้ห้า** เป็นคำไม่สุภาพ ที่ผู้พูดสบถออกมาด้วยอารมณ์และ
ความเคียดชัง โดยไม่ได้ตั้งใจให้เป็นคำด่าใคร

“พวกผู้ชายทั่วไปเวลาผู้หญิงถามว่ายังโสดอยู่รึเปล่า **แม่งจะหอนกันระงม**ว่า ยังโสดยังโสด”

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 198)

แม่งจะหอนกันระงม เป็นสำนวนไม่สุภาพ หมายถึง จะพูดในทำนองเดียวกันว่า... ในบริบทนี้
นำมาใช้เปรียบเทียบกับอาการของสุนัข ที่มักชอบเห่าหอนตาม ๆ กัน เช่นเดียวกับผู้ชายส่วนใหญ่

3) การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นคำต่ำ เช่น

“แถมเดี๋ยวนี้โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ นี่ไซ้วีขึ้นมาให้ดูเลยนะว่าตอนนี้แฟนเราอยู่ที่ไหน ขึ้นมาเป็นแผน
ที่ก็ยังมี**กูจะบ้าตาย**”

(ก๊กกะจีบ. 2547ญ: 220)

บ้า หมายถึง เสียสติ วิกลจริต สติฟั่นเฟือน หลงใหลหรือมัวเมาในสิ่งนั้น ๆ จนผิดปรกติ
(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 472) ในบริบทนี้ **กูจะบ้าตาย** เป็นคำไม่สุภาพ นำมาใช้เพื่อ
แสดงอารมณ์เบื่อบ่นหน่าย เอือมระอา หรือสุดที่จะทนจนแทบจะเป็นบ้า

“บางทีไปเหยียบ**ดิน**ใครเข้า พิธีกรเค้าเข้ามาถามว่าถูกลูกใคร ถ้าตอบไม่ได้ก็โดนยิง จบกัน

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ญ: 220)

ดิน หมายถึง อวัยวะส่วนล่างสุดของคนหรือสัตว์ นับตั้งแต่ได้ข้อเท้าลงไป สำหรับยืนหรือเดิน เป็นต้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 351) ในบริบทนี้ **ดิน** เป็นคำไม่สุภาพ มีความหมายเช่นเดียวกับในพจนานุกรมข้างต้น แต่ควรใช้คำว่าเท้าแทนเพื่อความสุภาพ แต่การที่ผู้เขียนเลือกใช้คำว่า “**ดิน**” นั้น เป็นการเน้นความตลกขบขันของประโยคที่ผู้เขียนกล่าวถึง

“**ดูย**” รุ่งพี่ถ่มน้ำลายเสียงดัง “มึงก็ไปซื้อไอ้พวกหนังสือพรรคนั่น หนังสือที่แปลพวกฝรั่งเขามาหากิน ไอ้พวกคนเขียนนี่รับประกันว่ามันยังไม่มีเมียหรือก๊วย”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฉ: 224)

ดูย เป็นกริยาอาการ ถ่ม เช่น ดูยของในปากออกมา, ถ่มน้ำลายมีเสียงดัง เช่นนั้น; ออกเสียงดัง เช่นนั้นแสดงกริยาดูถูกดูหมิ่น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 372) ในบริบทนี้ มีความหมายเช่นเดียวกับพจนานุกรม คือเป็นกริยาไม่สุภาพโดยการออกเสียงถ่มน้ำลายเพื่อแสดงความดูหมิ่น โดยผู้เขียนตั้งใจใช้คำเพื่อเน้นให้เกิดความรู้สึกดูถูกเหยียดหยาม

“รับประกันว่าถ้ามีพวก**ตลกแตก**เข้ามาแข่งจ๊ีบด้วยเมื่อไหร่ก็จะโดนแย่งเอาไปกินแน่นอน”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฉ: 224)

ตลก หมายถึง ทำให้ผู้อื่นขบขันด้วยคำพูดหรือกิริยาท่าทาง (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2530: 123) **แตก** หมายถึง กินอย่างเกินขนาด เป็นภาษาปาก (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2530: 311) ในบริบทนี้ **ตลกแตก** เป็นคำไม่สุภาพ หมายถึง คนที่ชอบเข้ามายุ่ง ชอบเข้ามามีส่วนร่วมด้วยโดยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ผู้เขียนใช้คำนี้เพื่อมีเจตนาแสดงความประชดประชัน

“มองก็มองกลับได้ แต่อย่าถึงขนาด**หีน**จนจะรู้ว่าอยากจะได้ทางสายตาย่างนั้นมันก็**ทุเรศ**เกินไป”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 46)

หีน หมายถึง มีความอยากอย่างแรงกล้า มีความอยากร่วมประเวณี (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2530: 575)

ทุเรศ หมายถึง ในบริบทนี้เป็นคำไม่สุภาพ หมายถึง น่ารังเกียจ ผู้เขียนใช้คำทอในความรู้สึกที่เหลืออดเหลือทน หรือทำเกินไป

จากการศึกษาการใช้คำไม่สุภาพในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนำคำไม่สุภาพมาใช้เพื่อความสะใจ ให้อ້อยคำมีสีสัน และสร้างความเป็นกันเอง โดยนำมาใช้ 2 ลักษณะ คือ 1) การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นคำผรุสวาท ได้แก่ แรด ไอ้เหี้ย ตอแหล ค..ย เชี่ยทๆ ฟๆ เป็นต้น 2) การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นถ้อยคำกล่าวหารุนแรง ได้แก่ กูจะบ้าตาย ดูย ฉิบหาย ตลกแตก หีน ทุเรศ แม่ง เป็นต้น

2.1.1.3 การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก

การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก สามารถเพิ่มอรรถรสในการอ่านให้แก่ผู้อ่านได้ ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมผู้เขียน เช่น ตลก สนุกสนาน โกรธ ประชดประชัน สะใจ ฯลฯ วิธีสร้างให้ผู้อ่านมีอารมณ์ความรู้สึกคล้ายตามผู้เขียนด้วยการใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก มีปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“มันก็” ก๊กตอบตะกุกตะกัก “ก็เคยนะ บางทีพอเห็นด้วยคุยด้วยแป๊บเดียว ก็นึกว่าฉันรักแล้ว แต่พอผ่านไปซัก 4-5 ครั้ง **อ้าวเฮ้ย!! มันไม่ใช่ เว้ย!! มันหายได้เว้ย!!** ตรงนี้ที่ผู้ชายต้องระวังอย่าไปเที่ยวบอกรักใครให้เขาเข้าใจ เพราะตัวเขาเองก็ยังไม่รู้เลยว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นเนี่ยะมันเป็นรักจริง ๆ หรือเปล่า”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 23)

อ้าวเฮ้ย!! มันไม่ใช่ เว้ย!! มันหายได้เว้ย!! เป็นคำอุทานเสริมบทที่ผู้เขียนใช้สำหรับแสดงอาการประหลาดใจ หรือเมื่อเกิดความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นจริง ซึ่งลักษณะคำที่ใช้จะมีคำที่ไม่สุภาพคือ “เว้ย” ปนมาด้วย เพื่อเน้นย้ำอารมณ์มากขึ้น ทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าอาการเหล่านี้มันเกิดขึ้นได้จริง ๆ ลักษณะภาษาที่ผู้เขียนใช้จะเป็นการเขียนตามเสียงพูด

“มีคนหมกมุ่นจนแตกฉานอย่างพี่หมอเยอะไหมฮะ” ก๊กพาชื่อถาม ทำเอาพี่หมอตั้งรับไม่ทัน
“มีน้อย นับ ๆ แล้วบ้านเราคงมีไม่เกิน 10 คน แต่อย่างพี่บอก พี่ไม่อยากจะเปิดตัวว่าเราเชี่ยวชาญเรื่อง
นี้ เพราะบ้านเรามีปัญหาเกี่ยวกับเซ็กซ์เยอะมากกกก...เยอะจนรับไม่ไหว” พี่หมอลากเสียงยาว
ยืนยันว่าเยอะจริง ๆ แต่หาไม่รู้ไม่ว่า ที่พูดนั้นภัยกำลังจะมาถึงตัว เพราะถ้าใครอ่านมาถึงตรงนี้แล้ว คิด
ว่าตัวเองมีปัญหาเรื่องเซ็กซ์ ขอแนะนำว่าให้หาทางติดต่อพี่หมอได้เลยครับ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 118)

เยอะมากกกก... เป็นคำขยายที่แสดงอาการตกใจ โดยการเน้นคำว่า “มาก” ลากเสียงยาวออกไปเพื่อเน้นให้ผู้อ่านทราบว่ามีความจริง ๆ จนน่าตกใจ ซึ่งการเขียนเช่นนี้ถือว่าผิดไวยากรณ์ แต่ช่วยเน้นอารมณ์ให้แก่ผู้อ่านได้

“เออ! สุดท้ายพี่ก็เริ่มโดนอีกละ พนมทวน...สี่สายนะ สี่ **ช่วย สวย** แต่ละตัว **แต่ว่าเนี่ย** เออ เขามาถามผมว่า พนมทวน จะมาเดินแคทวอล์คหรือจะมาทำงาน ผมบอก **เอานี้มัย** พี่ก็บอก ด้วยความที่ตอนนั้นพี่ก็ยังเด็ก จบมาใหม่ ๆ ยังใสเอาะ พี่ก็บอก **เอานี้ละกัน** อาจารย์จะให้ผมทำยังงัย ถ้าอาจารย์จะให้ผมมาใส่เสื้อสีขาว แบบหมอกทั่วไป ผมจะมาทำงานแบบราบเรียบ จะทำหน้าที่เรียบขาวตั้ง และทำแบบเข้าขามเย็นกระเบื้องให้ดู แต่ถ้าผมเป็นคัลเลอร์ฟูลของผม **สี่สั้นอย่างเนี่ย** นี่เป็นตัวผมนะ เออ ท่านก็เลยยอม ท่านก็เลยยอมครับ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 176)

ช่วย สวย เป็นคำขยายที่บอกความรู้สึกว่าน่าประทับใจ โดยการเขียนตามเสียงพูดเพื่อเน้นความรู้สึกว่า “สวยมาก” โดยการซ้ำคำ ภาษาเขียนของผู้เขียนในบริบทนี้ เป็นคำผิดไวยากรณ์ แต่ผู้เขียนเลือกใช้เพื่อเน้นความรู้สึก

แต่ว่าเนีย เป็นวลีบอกความรู้สึกเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง ผู้เขียนเขียนตามภาษาพูดมาจากคำว่า “แต่ว่านี่นะ”

เอางี้มัย ,เอางี้ละกัน ,อย่างเนีย เป็นวลีแสดงความรู้สึกเมื่อเริ่มหยุดหัดเด็กน้อย ใช้เกริ่นขึ้นเมื่อต้องการหาข้อสรุป ผู้เขียนเลือกใช้เขียนตามเสียงพูดเพื่อเน้นให้ผู้อ่านรู้สึกเช่นเดียวกัน มาจากภาษาเขียนว่า “เอาอย่างนี้ใหม่” “เอาอย่างนี้แล้วกัน” “อย่างนี้”

เดิน ๆ ดูไปดูมากก็เห็นแต่เด็ก ๆ สาว ๆ นี่เพียบ แถมยังโตยิ่งสวยทั้งนั้น **หูนึ่ง หน้าอกซี่ สะโพกซี่**
(ก๊กกะจี๊บ. 2547ฉ: 224)

หูนึ่ง หน้าอกซี่ สะโพกซี่ เป็นคำที่ผู้เขียนต้องการแสดงความรู้สึกตื่นเต้น ประทับใจ ลุ้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกจินตนาการตามคำพูดของผู้เขียน ผู้เขียนเลือกใช้เขียนตามเสียงพูดเพื่อเน้นย้ำความรู้สึกมากขึ้น มาจากคำว่า “หูน้อย่างนี้ หน้าอกอย่างนี้ สะโพกอย่างนี้” ซึ่งโดยปกติคำเหล่านี้จะเป็นการกลืนเสียงเมื่อเป็นภาษาพูดเท่านั้น ไม่นิยมใช้ในภาษาเขียน

ไม่ชายไว้ย แกล้งขึ้นมาทันควัน หาเรื่องยัดข้อหาให้กูแล้วมัยละ นั่งอยู่ตีๆ ก็จะให้กูโดนข้อหาเป็น
ธุระจัดหาให้ผู้อื่นซะแล้ว
(ก๊กกะจี๊บ. 2547ฉ: 225)

ไม่ชายไว้ย เป็นวลีแสดงอารมณ์ไม่พอใจ ผู้เขียนเขียนตามเสียงพูด มาจากคำว่า “ไม่ใช่ไว้ย” ลากเสียง “ใช่” ให้ยาวขึ้นเป็น “ชาย” เพื่อเน้นความรู้สึกของผู้พูด กอปรกับการใช้ “ไว้ย” เป็นคำลงท้าย ก็เป็นการช่วยเสริมความรู้สึกให้มากขึ้นด้วย

โห! ไม่หวายๆ ความทรงจำของพี่ไม่ดีเลย” ฝนรีบพูดออกตัวทำหน้าเหี้ยๆ
(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 124)

โห! ไม่หวายๆ เป็นคำอุทานบอกความรู้สึกว่า รู้สึกผิดหวัง เขียนตามภาษาพูดจากคำว่า “ไม่ไหว” ลากเสียงเป็น “ไม่หวาย”

“โอย! อย่างนี้ **หลอนไป**” ก็ขมวดคิ้วส่ายหน้าถึงความไม่เอาไหนของไอ้หนุ่มที่ปรายพุดถึง
(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 134)

หลอนไป เป็นคำบอกอารมณ์ว่า เปื่อเนื่องจากความไม่เอาไหนของผู้ที่กำลังถูกกล่าวถึง เขียนตามภาษาพูดจากคำว่า “หลอนไป” เป็น “หลอนไป” เพื่อเน้นน้ำหนักของคำ

อย่างนี้แหละที่สาว ๆ ส่วนมากออกปากว่ามองแล้วถูกใจ ดูแล้วเร้าใจดี **อิมม์** อย่างนี้ที่โบราณเค้าพูดว่าสูงชะลูดตูดปอดยอตนพล

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ฉ: 225)

อิมม์ เป็นคำอุทานบอกความรู้สึกพอใจ ประทับใจ เขียนตามภาษาพูดโดยเลียนแบบการเขียนแบบภาษาคำทับศัพท์ (การใส่การันต์) เพื่อเน้นความรู้สึกให้มากขึ้น

ไอ้ว... ฟีนี่ถ้าจะมีรสนิยมแหวกแนว สวิงกึ่งเหมือนพวกเฮียกั๊งฟู

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ฉ: 225)

ไอ้ว เป็นคำอุทานแสดงอารมณ์ประหลาดใจ เขียนตามเสียงพูด มาจากภาษาเขียนว่า **ไอ้** เต็ม **ว** เข้าไปเพื่อเพิ่มความรู้สึกมากขึ้น ให้ผู้อ่านจินตนาการตาม

หนอย เมียดันคิดว่าหมดย่านาเพราะว่าจะไปมีเมียน้อย พุดแล้วถูกละกลุ่ม จนบางที่แทบจะทะเลาะกัน

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 24)

หนอย เป็นเสียงอุทานบอกความรู้สึกว่าไม่พอใจหรือผิดหวัง ในบริบทนี้ใช้แสดงความรู้สึกที่เสียหน้าเมื่อถูกสบประมาท

“แล้วถ้าหนักกว่ามีแฟน แบบมีครอบครัวแล้วมาจีบหละ” ก็สมมุติอะไรที่มันหนักขึ้นไปอีก

“ไอให้ ไห้ย!” เสียงสาว ๆ ร้องเสียงหลงระงมขรมขึ้นมาพร้อมกันทั้งวง

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 37)

ไอให้ ไห้ย! เป็นคำอุทานบอกอารมณ์ว่าตกใจ, แยะแล้ว, ผิดหวัง

อีกส่วนที่ตามมาที่ผู้หญิงเค้ามักจะมองในตัวผู้ชายคืออะไรรู้มั้ยครับ **แอน แอน แอน** ลองทายดูสิครับการพบกันครั้งแรกน่ะครับ จะเป็นการพบที่ตื่นเต้นที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตของคนสองคนเลยที่เดียว การที่เราจะต้องไปเจอใครซักคนที่เราชอบ เชื้อหรือไม่ว่า ส่วนใหญ่ผู้ชายจะเป็นฝ่ายเงินซะมากรเพราะว่าผู้หญิงนั้นพอนัดแล้วก็น่าจะเพียงแต่งตัวสวยๆ รอ แล้วก็ไม่ต้องทำอะไร แต่ผู้ชายอย่างเราๆ **ดี แอน แอน แอน...** ต้องเตรียมสารพัด

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 117)

แอน แอน แอน เป็นคำอุทานบอกความรู้สึกตื่นเต้น ให้ลุ้น เรียกร้องให้ผู้อ่านคิดตาม เป็นการเขียนคำตามภาษาพูดเป็นการเลียนเสียงเครื่องดนตรี เช่นเสียงกลอง แตน แตน แตน เป็นต้น

“เฮ้ย! ไม่เค้ย ไม่เค้ย” ก๊กกะจี๊บเริ่มโบกไม้โบกมือปฏิเสธเสียงแข็งพัลวัน

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 130)

เฮ้ย! ไม่เค้ย ไม่เคย เป็นคำอุทานบอกอาการปฏิเสธ เขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “ไม่เคยๆ” เป็น “ไม่เค้ย ไม่เคย” ซึ่งถือว่าผิดหลักไวยากรณ์การเขียน

พวกผู้ชายทั่วไปเวลาผู้หญิงถามว่ายังโสดอยู่รึเปล่า แม่จะหอนกันระงมว่า **ยังโสดยังโสด**
(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 198)

ยังโสดยังโสด เป็นคำบอกอาการเพื่อเน้นย้ำว่าผู้พูดยังไม่มีแฟนจริง ๆ เจตนาใช้คำเพื่อให้ผู้อ่าน หรือผู้ฟังเชื่อ ผู้เขียนมีการใช้คำที่เขียนตามภาษาพูดคือ โสดโสด ซึ่งถือว่าผิดหลักไวยากรณ์การเขียน

“ม็อง ทำไมจะไม่ม็อง” สาวๆ ทั้งกลุ่มตอบเกือบพร้อมกันยอມรับ
(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 32)

ม็อง เป็นคำบอกอาการเพื่อเน้นย้ำว่าทำ หรือม็องแน่นอน เขียนตามภาษาพูดโดยใส่วรรณยุกต์ตรีเพื่อให้เสียงสูงขึ้น ดูเน้นคำขึ้น

“ม่ายๆ ไม่ๆ” สาวๆ ปฏิเสธกันลั่นพร้อมกันเสียงดัง”
(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 32)

ม่ายๆ ไม่ๆ เป็นคำบอกอาการเพื่อเน้นย้ำว่าเป็นการปฏิเสธ เขียนตามภาษาพูดโดยลากเสียง คำว่า “ไม่” ให้ยาวขึ้นเป็น “ม่าย”

“แล้วเคยมั้ย พวกเรานะ” ก็ถามกลับยี้มๆ
“เค้ย เคย ค่ะ” เสียงสาวๆ ตอบยี้มขึ้นพร้อมกัน
(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 39)

เค้ย เคย เป็นคำบอกอาการเพื่อเน้นย้ำว่าทำ หรือเคยทำแน่นอน โดยการเขียนตามเสียงพูด จาก “เคย” เป็น “เค้ย” เพื่อให้เสียงสูงขึ้นด้วยการใส่วรรณยุกต์โท ซึ่งถือว่าเขียนแบบผิดหลักไวยากรณ์ แต่ทำให้เน้นน้ำหนักของคำมากขึ้น

“ไม่ย้อม ไม่มีทาง” ก๊กกะจ๊ีบตอบออกมาเป็นเสียงเดียวกัน
(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 181)

ไม่ย้อม เป็นคำบอกอาการเพื่อเน้นย้ำว่าไม่ยอมทำ โดยการเขียนตามเสียงพูดจาก “ยอม” เป็น “ย้อม” ทำให้เสียงสูงขึ้นโดยการใส่วรรณยุกต์ตรี ซึ่งถือว่าเขียนแบบผิดหลักไวยากรณ์ แต่ทำให้เน้นน้ำหนักของคำมากขึ้น

การศึกษาการใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึกในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึก 2 ประเภท คือ 1) การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึกเพื่อบอกอารมณ์ความรู้สึกทั่วไป ได้แก่ อารมณ์ตกใจ ประหลาดใจ รู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ รู้สึกประทับใจ เช่น อ้าวเฮ้ย!! มันไม่ใช่เว้ย!! อืมม ไอ้ว โอให้ หนอย ไห้ย หนุ่ง หน่าอกั้ง สะโพกั้ง เป็นต้น 2) การใช้คำบอกอารมณ์ความรู้สึกเพื่อบ่งเสียงและความหมาย ได้แก่ การเน้นย้ำว่ามีปริมาณมาก เช่น เยอะมากกกก... ซ้วย สวย การเน้นย้ำคำเพื่อแสดงการปฏิเสธ เช่น ม่าย ๆ ไม่ ๆ ไม่ยอม เฮ้ย! ไม่เค้ย ไม่เคย การเน้นย้ำว่าเคยทำ เช่น เค้ย เคยหรือ การซ้ำคำเพื่อบ่งอารมณ์ เช่น แอน แอน แอน ยังโลดยังโลด เป็นต้น โดยลักษณะการใช้คำเพื่อบอกอารมณ์ความรู้สึกในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้เขียนนิยมเขียนคำตามเสียงพูด ซึ่งเป็นการใช้คำผิดไวยากรณ์ แต่สามารถสร้างอารมณ์และภาพพจน์ได้

2.1.1.4 การใช้คำลงท้าย

การใช้คำลงท้าย คือ คำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค หรืออาจจะปรากฏในตำแหน่งท้ายส่วนของประโยค และมีลักษณะพิเศษดังที่ วิจิตรนั ภาณุพงศ์ (2538: 61-62) กล่าวไว้คือ “คำลงท้ายแต่ละคำอาจจะมีหลายรูป โดยอาจจะต่างกันในเรื่องของวรรณยุกต์ ความสั้นยาวของสระ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว และเมื่อใช้คำลงท้ายเดียวกันแต่ต่างรูปกันในประโยค อาจจะทำให้ความหมายของทั้งประโยคเปลี่ยนแปลงไป คือทำให้เป็นประโยคคนละชนิด เช่น เป็นประโยคคำถาม บอกเล่า คำสั่ง อ้อนวอน ปราบ ชู เป็นต้น”

การใช้คำที่ลงท้ายในบทสนทนา เพื่อให้บทสนทนาฟังไพเราะขึ้น นุ่มนวลและชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งคำลงท้ายนั้นสามารถแสดงทัศนคติ อารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดได้ และในบางครั้งสามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” เป็นเรื่องอันเนื่องมาจากเรื่องของเพศชายและเพศหญิง กอรปกับเป็นเรื่องที่ถอดความมาจากภาษาพูด ดังนั้นเมื่อศึกษาถึงการใช้อาจจะปรากฏว่ามีการใช้คำลงท้ายในงานเขียนเพื่อบ่งบอกความเป็นเพศ บ่งบอกความมีอายุใส หรือบอกความสนิทสนม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“พี่ใจ อย่าคิดมาก ผมเชื่อฮะ” ก๊กกริบลูบหลัง พุดจาปลอบใจรุ่นพี่ของตน แต่ไบหน้ายังอดยิ้มไม่ได้ “ไหม้ย น้องๆ” พี่ใจยังขึ้นเสียงออกปากฟ้องเพื่อนร่วมเพศไม่หยุด “ผู้หญิงนะเห็นแก่ตัว ตอนแรกทำ ผู้ชายไว้ขนาด ไหนนะ ลืม ตอนหลังเรากลับบ้านดึกหนอยไม่โทรไปหา เข้าไปหนอย ไส้โฮเป็นเรื่องเป็นราว ทางเดินโลกกลม” พี่ใจพุดพร้อมยกมือยกไม่ประกอบทำให้เห็นภาพของความฉิบหายในคร้วเรือน

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 56)

สะ เป็นคำลงท้าย ที่ผู้ชายใช้ในการตอบรับแทนคำว่า ครับ

นะ เป็นคำลงท้ายแบบกลางๆ มีความสุภาพ

“ชาย ๆ จริงด้วย” ฝนพยักหน้ายอมรับ “ถ้าพวกผู้ชายเลิบทักปรกนะ มันดูเหมือนปล่อยปละละเลย ขนาดมาเจอผู้หญิงยังปล่อยตัวได้ขนาดนี้ แสดงว่าในอนาคตคงต้องเป็นคนสกปรกแน่เลย ชี้เล็บดำนี้เล็กเลยนะ และที่สำคัญนะ อะไร ๆ จะยังไงก็ตามใจแต่ปากนี่ห้ามเหม็นเลยนะ” ฝนพูดพาดหัวเราะคิกคัก “จริง ๆ นะคะ กลิ่นตัวนี้ยังพอน้ำหอม หาสเปรย์ระงับกลิ่นมาดับได้”

“แต่พวกปากเหม็นนี้เจ็บเลยใช่ไหม?” ก็ถามยืม ๆ “แล้วพวกเราจะรู้ได้ยังไงล่ะ”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 29)

นะ นะคะ เป็นคำลงท้ายของผู้พูดที่เป็นผู้หญิง แสดงถึงความสุภาพ แต่ไม่เป็นทางการ โดย **นะ** ในบริบทนี้ ใช้ในประโยคบอกเล่า **นะคะ** ในบริบทนี้ใช้สำหรับเป็นประโยคตอบรับ

หละ เป็นคำลงท้ายต่อจากคำถาม แสดงการถามอย่างไม่เป็นทางการ มีความหมายเช่นเดียวกับ ละ เพียงแต่ใช้ต่างรูปต่างวรรณยุกต์กัน

“ยังมีวันหน้าอีกใช่ไหม”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 140)

ไหม ในบริบทเป็นคำลงท้ายในประโยคถาม เพื่อถามสำหรับตอบรับหรือปฏิเสธ เป็นคำเดียวกับไหม แต่ต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์ และรูปวรรณยุกต์ ใช้ในภาษาปาก

“แล้วก็ทำเป็นบิดไปบิดมาเป็นที ถ้าหยุดจรีนนี่ที่ต้องทำต่อนะ”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 161)

“โห แล้วมึงเคลียร์ยังไงวะ เวลามึงอยู่กับแฟน” ก็ถามสวนขึ้นด้วยความแปลกใจ

“ไม่มีใครโทรเข้ามาเลยเธอ”

“ไม่ เราต้องมีที่หนึ่งพื้นที่ พอเราไปหาคนอื่นนะ เราต้องบอกก่อนเลยว่าเรามีแฟนแล้วนะ ถ้าคบกันก็ต้องยอมรับได้ แต่เราต้องทำให้คนที่สอง หรือคนต่อ ๆ ไป รู้สึกว่า เรายังเต็มทีกับเค้านะ เวลาเราอยู่กับเค้าต้องให้เค้ารู้สึกอย่างนั้นให้ได้”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 108)

วะ ในบริบทเป็นคำลงท้ายประโยคคำถาม ที่ผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาระดับปาก เพราะดูจากการใช้คำสรรพนามร่วมคือ มึง นอกจากนี้ลักษณะการใช้คำ และบริบทแวดล้อมคำ สามารถระบุได้ว่าผู้ใช้ภาษาเป็นเพศชาย

เธอ ในบริบทเป็นคำลงท้ายในประโยคถาม

นะ ในบริบทเป็นคำลงท้ายในประโยคบอกเล่า

“แล้วถ้าใช้ความเงิบละ” พี่ถามสอดขึ้นด้วยความสงสัย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 184)

ละ ในบริบทเป็นคำลงท้ายในประโยคถาม

“เอาดิ” หลายคนตอบพร้อมขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ค: 102)

ดิ ในบริบทเป็นคำลงท้ายประโยคตอบรับ ที่ใช้ในภาษาปาก

การศึกษาการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่า มีการนำคำลงท้ายมาใช้ 3 ลักษณะ คือ 1) ใช้ในประโยคคำถาม ซึ่งจะอยู่ตำแหน่งท้ายของประโยคหรือส่วนท้าย เช่น วะ หละ ละ ไหม เหรอ เป็นต้น 2) ใช้ในประโยคบอกเล่าทั่วไป เช่น นะ นะคะ เป็นต้น 3) ใช้ในประโยคตอบรับ เช่น ดิ สะ ค่ะ เป็นต้น นอกจากนี้การใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ยังบ่งบอกสัมพันธภาพระหว่างผู้ใช้ภาษาได้ว่ามีความสนิทสนมกันมาก เพราะไม่ค่อยปรากฏการใช้คำสุภาพที่บ่งบอกถึงการแสดงความเคารพ แต่จะเป็นคำที่ใช้ภาษาระดับปาก ในบางครั้งเป็นคำกึ่งหยาบคาย และหยาบคาย สำหรับลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งคือ คำลงท้ายบางคำสามารถระบุเพศได้ เช่น เพศหญิงใช้คำว่า ค่ะ ค่ะ จ๊ะ เพศชายใช้คำว่า สะ วิ้ย วะ เป็นต้น

2.1.2 คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คือ การนำคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยโดยตรง โดยจะพยายามรักษาเสียงของคำทับศัพท์ไว้ให้เหมือนภาษาเดิมที่นำมา หากระบบเสียงในภาษาทั้งสองมีความแตกต่างกันมาก อาจจะมีการปรับเสียงและรูปพยางค์ให้สอดคล้องกับระบบในภาษาตน เพื่อเป็นการเลียนเสียงให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมที่นำมา

ในงานเขียนของก๊กกะจ๊ีบ พบว่ามีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งที่เป็นคำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ และเป็นคำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ การใช้คำทับศัพท์ในงานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.2.1 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ

การเขียนคำทับศัพท์ด้วยอักษรภาษาอังกฤษ คือ การเขียนด้วยคำภาษาอังกฤษ แทนการใช้ภาษาไทย ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” พบการคำทับศัพท์เขียนด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีความหมายคงเดิมตรงกับความหมายในพจนานุกรม ดังตัวอย่างตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ที่มีความหมายคงเดิม

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
มันอาจจะมีการบึงอะไรกันด้วยคำพูดหรืออะไรใช้กันอย่าง เป็น การประทับใจครั้งแรก หรือเขาเรียกว่า first impression แต่ เป็นไปในทางดีนะไม่ใช่ทางไม่ดี เอาแบบบางที่แค้นองคฺย เป็บเดียวก็เหมือนกับว่าเราหาคนแบบนี้มาตั้งนานแล้ววาง คนจะเรียกว่าพรหมลิขิต หรืออะไรแบบนี้เนะ พี่เชื่อนะ” (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ค: 21)	first impression	การพบกันครั้งแรก ความประทับใจแรก
ในที่นี้ไม่มีใครเชื่อบ้างในเรื่องของความรัก เอาแบบรักแรกพบ นะ เจอกันครั้งแรกแล้วรักเลยหรือ love at first sight ก๊ก เตาะภาษาฝรั่งตบท้ายตามสไตล์นักเรียนนอก (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ค: 20)	love at first sight	รักเมื่อแรกพบ
แบบนี้มันต้องค่อยๆ เริ่มจากรรรรมาและก็ค่อยๆ ไปหาขั้น advance ขึ้นไป พี่เคยลองไปเล่นขั้นสูงรึยัง (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ค: 224)	Advance	ขั้นสูง การก้าวหน้า ขั้นมากกว่า
ก็เลยต้องใส่เพิ่มเติมเข้าไปให้เท่าๆ อีกนิตว่าเป็นเรื่อง Remix เรียบร้อยแล้ว ฟังให้มันดูเหมือนกับการทำเพลงไปชะ อย่างงั้นแหละ (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ก: 5)	Remix	ผสมใหม่ ประูใหม่
เมื่อเห็นแผนหญิงของตนกำลังเฟ่งเล็งซุดชั้นในลายพราง อเมริกันลวดลายน้ำตาลเทา คล้ายสงครามทะเลทราย Desert Storm (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ก: 18)	Desert Storm	ทะเลทราย
เจ้าของหนังสือ Body Language” ที่เป็น Best Seller ขายได้หลายล้านเล่ม และแปลออกไปแล้วหลายสิบภาษา ทั่วโลก (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ก: 50)	Best Seller	หนังสือขายดี
คราวนี้เคยได้ยินมัยOne Thing Let To Another มันเป็นไป ได้นะไว้ย คนเราเคยคบกัน เคยรักกัน เคยสนิทกัน (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ก: 68)	One Thing Let To Another	สำนวนว่า “ัววเคยค้า ฆ่า เคยชี่” คือคนที่เคยสนิทกัน ย่อมคุ้นเคยกัน เข้าหากันได้ดี

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
<p>“คนส่ง Message มาหาฉันนี่ ต้องเป็น Heart Feeling ล้วนๆ แล้วใช่ไหม” อ้าว ก็ลองคิดดู พวก Message คนเขาจะส่งถึงกันทำไม ส่ง Forward ส่งล้อเล่นกัน miss you goodnight คิดถึงก่อนนอน เหาอย่างนี้ ความจำเป็นของ message มีอะไรบ้าง ขอถามหน่อย (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 70)</p>	<p>Heart Feeling</p> <p>Forward</p> <p>Miss you</p> <p>goodnight</p>	<p>ความรู้สึกชอบพอกัน</p> <p>ตกหลุมรักกัน</p> <p>ส่งไปข้างหน้า</p> <p>คิดถึง</p> <p>ราตรีสวัสดิ์</p>
<p>ไม่ได้บอกให้โอนเงินเข้าฝ่ายหญิง แต่เอาสมุดบัญชีมาดูแลเก็บไว้ และคอย update ดูให้ละเอียด (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 82)</p>	<p>update</p>	<p>ทำให้ทันสมัยขึ้น โดยใช้ส่วนใหม่ๆ เข้าไป</p>
<p>ของพีคนล่าสุดนี้ได้มาจากที่ประชุมเลยโอ้เราเข้าไปประชุม present งาน เค้กกัดันเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ดูแลเรื่องนี้อยู่พอดี (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 98)</p>	<p>present</p>	<p>การนำเสนอ</p>
<p>คือนั่นพอเสร็จงานก็เลยเลี้ยงฉลองกัน ดีมๆ กันเข้าไปทั้งคู่หนักไปหน่อย และหัวใจของบริษัทก็คือ customer always right ลูกค้าต้องเป็นฝ่ายถูกเสมอ ลูกค้าจะเอาอะไรเราต้องหามาให้ (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 98)</p>	<p>customer always right</p>	<p>ลูกค้าคือพระเจ้า</p> <p>ลูกค้าคือสิ่งที่ถูกที่สุดที่เราพึงปฏิบัติให้เป็นที่พอใจ</p>
<p>คือเพราะเข้ามาตรงๆ เนี่ยะ จะไม่คอย work และ บางทีมันก็ดูน่ากลัวเกินไปด้วย (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 46)</p> <p>แต่ถ้ารู้ว่าตัวเองผิด แต่นัดอีกครั้งแล้วผู้หญิงยังยอมออกมาด้วย แสดงว่ายังซ่อมได้ แก่ตัวได้ ก็ต้อง พยายามดีๆ อีกครั้ง แต่ถ้าหลังจากนั้นไม่ work ก็จบ (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 140)</p>	<p>work</p>	<p>งานที่ทำ, ได้ผล</p>
<p>ถ้าเป็นวันวาเลนไทน์ก็ต้องกุหลาบแดงอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเพิ่งคบมาหรือนานแค่ไหนแต่ถ้าดอกไม้เนี่ย ถ้า cheap นี้อย่าส่งไปเลยใช่ไหม” ก็ถามหมายถึงถ้าส่งดอกไม้ไปในลักษณะของถูกเกินไปหรือดูไม่ดี (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 142)</p>	<p>cheap</p>	<p>ราคาถูก</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์ที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
ถ้าเป็นแอบแท้ๆ มันจะดูยาก พวกนี้ต้องมาสังเกต ต้องมาดู attitude (ทัศนคติ) ดูความสนใจ (ก๊กกะจ๊ิบ. 2546ก: 147)	attitude	ทัศนคติ
พวกนี้จะออก aggressive (ก้าวร้าว) โหมซะ” ก๊กถามต่อ (ก๊กกะจ๊ิบ. 2546ก: 147)	Aggressive	ก้าวร้าว
แล้วถ้าไม่โทร แล้วส่ง message แทนได้มั้ย (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ข: 29)	message	ข้อความที่ฝากไว้เมื่อไม่สามารถพูดได้โดยตรง

2.1.2.2 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทย

คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทย เป็นวิธีนำคำภาษาอังกฤษมาเขียนด้วยอักษรภาษาไทยเลียนเสียงเดิมของเจ้าของภาษา ซึ่งวิธีการนำมาใช้ในภาษาไทยมีทั้งนำมาเขียนทับศัพท์ทั้งคำและนำมาเขียนทับศัพท์เพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของคำ

งานเขียนของก๊กกะจ๊ิบ มีการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตัวอักษรไทยอยู่เป็นจำนวนมากที่ปรากฏอยู่มี 2 ลักษณะคือ คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีความหมายคงเดิม ดังตัวอย่างในตาราง 2 และคำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงจากเดิม ดังตัวอย่างในตาราง 3 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 2 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีความหมายคงเดิม

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
“เออ เราก็ใช้วิธีอย่างเนี่ย ตาต่อตาฟันต่อฟัน เพราะเขาก็กลัวว่าเขาผลอเมื่อไรแม่ทุบที่วีแน่นอน ก็จะมีเคสแปลกๆ อย่างนี้ก็มาให้เราเห็นบ้าง” (ก๊กกะจ๊ิบ. 2546ก: 72)	เคส (Case)	กรณี อุทาหรณ์

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตามพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
“เรารับประกันว่า หนุ่มๆ ที่มีจิตใจเป็นปกติ หรือเป็นแมน ทั้งแท่งนั้น ก็อดที่จะหันไปดูของสวยของงามด้วยความชื่น ชมไม่ได้เป็นแน่แท้” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ช: 198)	แมน (Man)	ผู้ชาย
เด็กนอกทำหน้านิ้วควมวด ทำนองว่านี่ขอถามจริงๆ อย่า ทำเป็นตอบเล่นๆ พร้อมร้อง คัมหม่อนๆ (ก๊กกะจี๊บ. 2547ฉ: 194)	คัมหม่อนๆ (come on)	เรียกให้มาหา
“เราสองคนก๊กกะจี๊บได้มีโอกาสไปเจอรุ่นพี่คนหนึ่งที่มี ชื่อเสียงทางด้านกรเป็นเพลย์บอยตัวฉกาจ แต่พี่คนนี้ก็มึ ภรรยาที่ถูกต้องการกฎหมายเรียบบร้อยแล้ว (ก๊กกะจี๊บ. 2547ช:198)	เพลย์บอย (Playboy)	หนุ่มเจ้าสำราญคนเจ้าชู้ เสียผู้หญิง
แต่ที่อยาการู้จริงๆ นี่ก็คือ แล้วพี่เคลียร์กับศรีภรรยาที่บ้าน ยังงั้นเท่านั้นเอง” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ช: 198)	เคลียร์ (Clear)	ทำให้กระจ่าง, ปราศจากข้อ ห้าม, แสดงว่าบริสุทธิ์
ถ้าแฟนดูๆ เนี่ยนะ พี่ก็รู้ แม่เล่นเซ็คตลอดเวลาเลยที่เรา จะไปที่ไหน จะไปทำอะไร ไปกับใครและสมัยนี้แทบจะหา มุกมาโกหกไม่ได้แล้ว เพราะเทคโนโลยีมันล๊อคเราไว้หมด (ก๊กกะจี๊บ. 2547ญ: 220)	เซ็ค Check ล๊อค (Lock)	ตรวจดูว่าเป็นที่พอใจ ปลอดภัย หรือถูกต้อง ปิดหรือขัง, ติดหรือยึด
แต่ยูมีแนะนำนะว่า ถ้าไปเดทกับผู้หญิงครั้งแรกก็อย่าสั่ง อาหารจานเดียวเลย แพลนอะไรมาหน่อยสิ (ก๊กกะจี๊บ. 2547ก : 24)	เดท (Date) แพลน (Plan)	การมีนัดออกไปเที่ยวกับเพศ ตรงข้าม แผนการที่วางไว้ล่วงหน้าอย่าง รอบคอบ
ตอนนี้แหละที่จะปล้ำแฟนดี เซ็อกู บางทีข้าวของหล่นหมด เลยนะ แต่กลับได้ฟิลลิ่ง ไม่รู้ทำไม (ก๊กกะจี๊บ. 2547ก : 24)	ฟิลลิ่ง (Feeling)	อารมณ์หรือความรู้สึก
หล่อแค่ไหนก็ บ้าย บาย (ก๊กกะจี๊บ. 2547ช : 30)	บ้าย บาย (Bye-bye)	คำกล่าวลาอย่างไม่เป็น ทางการ เป็นภาษาปาก
เดี๋ยวนี้เห็นบางคนเค้าก็ฮิตกัน เหมือนคุณหนูะ ปราบดา หยุ่น รู้จักมั๊ย” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ช: 25)	ฮิต (Hit)	เป็นที่นิยมหรือประสบ ความสำเร็จ

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตามพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545
เพราะถ้าคนไม่โสดก็อาจจะไม่ มายด์ ที่จะมองคนไม่โสดด้วยกัน เพราะสถานะมันจะ ได้เท่ากัน ช่วยกันปิดได้ คนละไม้คนละมือ” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 37)	มายด์ (Mind)	ใส่ใจ
met bar นี้ก็ส่งมาบ่อย เสิญไปโน่นไปนี่ เดี่ยวมี ดีเจ มา	ดีเจ (Disc Jockey)	ผู้เปิดแผ่นเสียงตามไนท์คลับ สถานีวิทย์ ฯลฯ
ผู้หญิงเค้าจะมี เซนส์ และสงสัย และส่วนมากเค้าจะพูดเกี่ยวกับเรื่องอะไรที่เราไปโกหกและทำมาแล้ว แต่พอย้ายไป ยอมรับนะ (ก๊กกะจี๊บ. 2547ค: 117)	เซนส์ (Sense)	ความรู้สึก, ความฉลาด, ความสามารถในการพินิจ พิเคราะห์
ถ้าเป็นอย่างสมัยก่อนเค้าก็ ฮิต กันนะพี่ แต่เดี๋ยวนี้มันค่อนข้างจะ out แล้วมั้ง” หรือถ้าเป็นสื่อที่มี โลโก้ ใหญ่ๆ อันบ่อเริ่มอยู่ตรงกลางแหละ ก็ปรายว่ามันดูเริ่มเซ็กซี่ ยิ่งไงก็ไม่รู้นะ” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 30)	ฮิต (Hit) โลโก้ (Logo)	เป็นที่นิยมหรือประสบ ความสำเร็จ ลวดลายที่ออกแบบมาเป็น พิเศษหรือเป็นตราผลิตภัณฑ์
met bar นี้ก็ส่งมาบ่อย เสิญไปโน่นไปนี่ เดี่ยวมี ดีเจ มา	ดีเจ (Disc Jockey)	ผู้เปิดแผ่นเสียงตามไนท์คลับ สถานีวิทย์ ฯลฯ

ตาราง 3 คำทับศัพท์เขียนด้วยอักษรภาษาไทยที่มีการนำมาใช้และมีความหมายเปลี่ยนแปลงจากเดิม

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตาม พจนานุกรมอังกฤษ- ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545	การนำคำทับศัพท์มาใช้ใน วรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ”
ดังนั้น สิ่งที่เราจะต้องทำก็คือควรจะไป ฟิต หุ่นกันให้มันได้รูปร่างสมส่วนเหมือนอย่างกับที่ใจต้องการ” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 190)	ฟิต (Fit)	พอดี สมบูรณ์	นำมาใช้ในความหมายที่แคบลงจากเดิม ในบริบทนี้หมายถึง การทำให้หุ่นดี การทำให้ทรวดทรงดี

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545	การนำคำทับศัพท์มาใช้ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ”
<p>เราก็ต้องเมมเบอร์ก็ก็เราว่าเป็นชื่อ met bar ไปเลย แล้วก็บอกเค้าว่าเวลาไปเที่ยวก็ไม่ต้องถามโน่นถามนี่อะไรให้มากความ ส่งเมสเสสมาเลยว่าคุณนี่มีดีเจมาเปิดที่นี่” (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ช: 198)</p>	<p>เมม-เบอร์ (Memory number) เมสเสส (Meassage)</p>	<p>การบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ ส่งข่าวสาร</p>	<p>ตัดคำมาใช้แต่เพียงพยางค์แรกของคำแรก และพยางค์สุดท้ายของคำหลังจึงเหลือเพียงคำว่า “เมมเบอร์” การบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลง การส่งข้อความจากเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นช่องทางการสื่อสารอีกช่องทางหนึ่ง วิธีการส่งโดยการพิมพ์ข้อความส่งไปยังหมายเลขโทรศัพท์ของผู้รับสาร</p>
<p>สมัยพวกพี่วัยรุ่นนี่แบตฯ มันใช้ต่อเนื่องได้แค่ชั่วโมงสองชั่วโมง แต่สมัยนี้นี่มันเล่นเปิดสแตนดบายได้อย่างน้อยก็สองสามวัน (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ญ: 220)</p>	<p>แบตฯ (Battery) สแตนดบาย (Stand by)</p>	<p>แบตเตอรี่ เตรียมพร้อมเพื่อความช่วยเหลือหรือปฏิบัติการ</p>	<p>ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลงในบริบทนี้หมายถึงถ่านโทรศัพท์มือถือ นอกจากนี้มีการใช้โดยตัดเพียงคำแรกของพยางค์มาใช้ ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลงในบริบทนี้หมายถึง เปิดเครื่องโทรศัพท์มือถือเพื่อรอรับสายอย่างเดียว</p>
<p>“อ้าว... พี่นี่ถ้าจะมีรสนิยมแหวกแนว สวิงกิงเหมือนพวกเสี่ยกั๋งฟู” (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ฉ: 225)</p>	<p>สวิงกิง (Swinging)</p>	<p>การแกว่ง</p>	<p>ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลงในบริบทนี้หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบแปลก กล่าวคือมีบุคคลร่วมด้วยมากกว่า 2 คนเป็นต้นไป</p>

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวอย่าง	คำทับศัพท์	ความหมายตามพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ฉบับนักศึกษา พ.ศ. 2545	การนำคำทับศัพท์มาใช้ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ”
<p>met bar นี้ก็ส่งมาบ่อย เชิญไปโน่นไปนี่ เดี่ยวมีดีเจมา เดี่ยวมี ปาร์ตี้ รุ่งพี่พูดพลางยกตัวอย่างชื่อ คลับ ชั้นสูงที่เป็นที่นิยมกันในหมู่ ไฮโซ ขึ้นมาให้ฟัง</p>	<p>ปาร์ตี้ (Party)</p> <p>คลับ (Club)</p> <p>ไฮโซ (Hi society)</p>	<p>งานเลี้ยง งานสโมสร</p> <p>สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ให้ความรื่นรมย์ใจ</p> <p>ชั้นสูงของสังคม เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง</p>	<p>ถอดเสียงตามคำภาษาอังกฤษ แต่มีความหมายแคบลง หมายถึงการจัดงานตามสถานบันเทิง</p> <p>ถอดเสียงตามคำภาษาอังกฤษ แต่มีความหมายแคบลง หมายถึงสถานบันเทิงยามค่ำคืน ซึ่งเป็นที่รวมกลุ่มของวัยรุ่นหรือนักท่องเที่ยว</p> <p>มีการตัดคำมาใช้และถอดเสียงมาใช้เพียงคำว่า hiso นิยมใช้กันจนได้รับการยอมรับ หมายถึงชนชั้นสูงของสังคม พวกมีรสนิยมเลิศ</p>
<p>คือผู้ชายต้องมี ติ่ม (Theme) ของตัวเอง” จ๊ีบสรุปขึ้นมา “มึงควรจะวางติ่มตัวเองไว้ตั้งแต่แรก ว่าหน้าตาทุกอย่างนี้ รกฎแบบนี้ กูแต่งตัวอย่างนี้ กูต้องพูดอย่างนี้ ไม่ควรจะหลุดติ่มตัวเอง ไม่ควรไปจำคำคนโน้น การแต่งตัวคนนี้มารวมกัน มันจะไม่ได้เรื่อง (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 138-139)</p>	<p>ติ่ม (Theme)</p>	<p>ประเด็นสำคัญในงานเขียน การอภิปรายหรืองานศิลปะ</p>	<p>ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลงในบริบทนี้หมายถึง กรอบหรือแนวทางที่วางไว้</p>
<p>โอกาสไปเจอผู้หญิงตามผับสมัยนี้มันยากกว่าสมัยก่อนเยอะนะพี่ มันมีแต่ผู้ชายที่ คอนเซ็ปต์ กับเราเต็มไปหมด คือหน้าหม้อออกไปหม้อสาวเหมือนกัน (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ญ: 220)</p>	<p>คอนเซ็ปต์ concept</p>	<p>แนวคิด</p>	<p>ทับศัพท์ด้วยเสียงภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีความหมายแคบลงในบริบทนี้หมายถึง แนวคิด หรือมีแนวร่วมเดียวกัน</p>

นอกจากการใช้คำระดับปากแล้วการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” เป็นลักษณะเด่นอีกลักษณะหนึ่งในการใช้คำของผู้เขียน เพราะผู้เขียนใช้คำทับศัพท์แทนการพูดถึงคำบางคำในภาษาไทย แม้ว่าในภาษาไทยจะมีความหมายของคำที่ชัดเจนแล้ว ทั้งนี้ น่าจะมีเหตุผลเพราะความสะดวกในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นการถอดความมาจากบทสนทนาของกลุ่มเพื่อนที่มีความสนิทสนมใกล้ชิด และมีพื้นฐานการศึกษาที่ใกล้เคียงกัน

การศึกษาเรื่องคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ผู้วิจัยพบลักษณะการใช้คำทับศัพท์ 2 ลักษณะ คือ 1) คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนิยมใช้คำที่ตรงความหมาย เช่น present, update, remix, good night เป็นต้น และ 2) คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรภาษาไทย มีการนำมาใช้ในความหมายคงเดิมและความหมายที่เปลี่ยนไป คำที่มีความหมายคงเดิม เช่น ลีออค, เซ็ค, โลโก้, บ้ายบาย, แพลน, มายด์ เป็นต้น คำที่มีความหมายเปลี่ยนไปส่วนมากจะมีความหมายแคบลงจากความหมายเดิม เช่น ฟิต, คอนเซ็ปต์, เมสเสจ, ปาร์ตี้, สแตนด์บาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เขียนมีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยตัวอักษรภาษาไทยโดยการตัดพยางค์บางพยางค์ออก และออกเสียงเพียงหนึ่งหรือสองพยางค์ เช่น ไฮโซ, เมมเบอร์ เป็นต้น

2.1.3 การสร้างคำใหม่

การสร้างคำใหม่ คือการนำคำ 2 คำขึ้นไปมาสร้างเป็นคำใหม่ และมีความหมายใหม่เกิดขึ้น วรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” มีการสร้างคำใหม่จากการนำคำหลายลักษณะมาประสมกัน เพื่อทำให้เกิดคำใหม่ทีอาจมีใช้เฉพาะในงานเล่มนี้ การใช้คำใหม่ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ช่วยสร้างภาพและทำให้สื่อความหมายได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถ้ามีเพื่อนนางเอกมาด้วย แสดงว่าเค้ายังไม่ค่อยไวใจที แต่เพียงแคลองมาหยั่งเชิงดูก่อน”

แพมบอกถึงวิธีคิดของสาว ๆ

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 129)

เพื่อนนางเอก ในบริบทนี้ หมายถึง เพื่อนสาวของผู้หญิงที่ผู้ชายหมายปอง เป็นคำสร้างใหม่จากคำไทยผสมคำไทย คือ เพื่อน + นางเอก เพื่อนนางเอกลำมาใช้เพราะเป็นการเปรียบเทียบระหว่างเพื่อนของผู้หญิงที่ตนสนใจ ซึ่งมีบุคลิกลักษณะเช่นเดียวกับเพื่อนของนางเอกในละครทีวี

“เรื่อยๆ ก่อน อย่าเพิ่งออกหมึกมาก”

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 178)

ออกหมึก หมายถึง การกระทำที่รุ่มร่าม โดยเฉพาะผู้ชายที่มีมือไวชอบจับเนื้อต้องตัวผู้หญิง
วิธีการสร้างคำโดยการใส่คำไทยที่เป็นคำกริยาประสมกับคำนาม (ออก + หมึก) โดยเลียนแบบ
ธรรมชาติของปลาหมึกที่มีมือยาวรุงรัง

“สำหรับรูปลักษณะของผู้ชาย **เฟอร์นิเจอร์ตามตัว**นี้สำคัญมั้ย?”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 30)

เฟอร์นิเจอร์ตามตัว ในบริบทนี้หมายถึง เครื่องประดับ เป็นการสร้างคำใหม่เพื่อเป็นการเพิ่ม
น้ำหนักของคำและความหมายมากขึ้น วิธีการสร้างคำโดยการผสมคำระหว่างคำทับศัพท์ต่างประเทศ
และ กลุ่มคำภาษาไทย (เฟอร์นิเจอร์ + ตามตัว)

อันนี้ผู้หญิงก็ไม่ชอบ พวกที่ชอบพูดจา**เข้าเลียน ไชว์พาวเวอร์**ว่าตัวเองเก่งอย่างนั้น รวยอย่างนี้
เจ๋งอย่างนั้น

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 136)

เข้าเลียน ไชว์พาวเวอร์ ในบริบทนี้ หมายถึง คนที่ชอบแสดงหรืออวดอ้างว่าตนเองเก่งหรือดี
เกินกว่าผู้อื่น หรือร่ำรวยกว่าผู้อื่น เป็นการสร้างคำใหม่โดยการนำคำจีน ประสมกับกลุ่มคำทับศัพท์
ภาษาอังกฤษ (เข้าเลียน + ไชว์พาวเวอร์)

มุขมีชื่อว่า “**มุขโมเดลลิง**” ก็อย่างที่ผมบอกแหละครับว่าการเข้าไปรู้จักมักจี่กับใครซักคนนั้น ถ้ามี
ผลประโยชน์ร่วมกัน ทุกอย่างมันก็จะไปได้สวยเลย มุขโมเดลลิงที่พวกหมาแกนิยมใช้ก็คือ การเข้า
ไปรู้จักเพื่อนฝูงที่อยู่ในวงการ เพลง นางแบบ โฆษณา วิทย์ สินค้าที่ต้องใช้ฟรีเซ็นเตอร์ แล้วขอ
นามบัตรมันซักใบเพื่อใช้ในการติดต่อ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 93)

มุขโมเดลลิง ในบริบทนี้หมายถึง วิธีการที่คนนำไปอ้างสวมรอยว่าตัวเองเป็นคนในวงการ
บันเทิง และหลอกว่าจะพาผู้หญิงเข้าสู่วงการเป็นนักแสดงหรือนางแบบ เป็นการสร้างคำใหม่จากคำไทย
ประสมกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (มุข + โมเดลลิง)

บางทีการนำเอาของแพง ๆ หลาย ๆ ยี่ห้อมาผสมกันโดยไม่ดูสภาพตนเองนั้น เป็นการ**ฆ่าตัวตายทาง
แฟชั่น**ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 65)

การฆ่าตัวตายทางแฟชั่น ในบริบทนี้หมายถึง การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเครื่องประดับที่ไม่เหมาะสม
ทำให้ผู้สวมใส่ดูแย่มากกว่าดูดี เป็นการสร้างคำใหม่โดยการนำคำมาใช้ในบริบทที่ผิดไปจากปกติ และเป็นการ
ประสมคำระหว่างกลุ่มคำภาษาไทย กับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (การฆ่าตัวตาย + แฟชั่น)

ฝน : แล้วเธอมักจะไปถึงดวงดาวรึเปล่า?

แพม : ถึงดิ...ถึง

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 203)

ไปถึงดวงดาว หมายถึง การถึงจุดสุดยอด ในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นคำสร้างใหม่โดยการใช้คำไทยที่เป็นคำกริยาประสมกับคำนาม (ไปถึง + ดวงดาว) ใช้พูดเพื่อเลี่ยงคำไม่ให้ดูหยาบหรือสื่อไปในทางต่ำเกินไป

(ก๊กกะจ๊ีบ) พอ work ทุกอย่างได้หมดแล้ว พวกเราควรรีบ**ตะลุดู่ย ๆ** ก่อนเลยมัย หรือว่าต้องลงไป**หม่า ๆ** ย่า **สาหร่าย**ข้างล่างก่อน

(ผู้หญิงสอน) ยัง...อย่าเพิ่ง ต้องใช้มือก่อนมั้ง

(ก๊กกะจ๊ีบ) เหรอ...อย่างนั้นแสดงว่าต้องใช้มือ **scratch** ก่อนรึเปล่า เหมือนโฆษณา spy wine cooler ที่ ดีเจต้องฝีกนิ้ว **scratch** แผ่นก่อน

(ผู้หญิงสอน) ...

(ก๊กกะจ๊ีบ) แล้วผู้หญิงไม่ชอบเหรอ ถ้าเราลงไปหม่าย่าสาหร่ายก่อนไปตะลุดู่ย ๆ

(ผู้หญิงสอน) ครั้งแรกนะพี่กล้ารึเปล่าเหรอ?

(ก๊กกะจ๊ีบ) ไม่ใช่...มันจะเป็นอะไรให้ช่วยให้อะไรมันดีขึ้นรึเปล่าละ

(ผู้หญิงสอน) ช่วยรึเปล่าไม่รู้ มันอยู่ที่ว่าพวกพี่เก่งในเรื่องไหน แบบถ้ามันใจก็เชิญ

(ก๊กกะจ๊ีบ) แล้วเคยเจอรึเปล่า พวกที่ลงไปแบบ**ดำน้า**หลับตาลงไปเลย แล้วดันผิด

(ผู้หญิงสอน) ผิดที่?

(ก๊กกะจ๊ีบ) ซ่าย...พวกเล่นแบบ เกรกวาดลาน แต่กวาดเท่าไรก็ไม่โดน เออ...ตรงนั้นซะที

(ผู้หญิงสอน) เคย...พวกผิดเป้าหมาย

(ก๊กกะจ๊ีบ) แล้วทำยังไง

(ผู้หญิงสอน) ก็ต้องขยับหมั้นโดน...ช่วยอำนวยความสะดวกให้

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 184)

ตะลุดู่ย ๆ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ เป็นการสร้างคำใหม่โดยการใช้คำไทยประสมกับคำไทย (ตะลุดู่ย + ดู่ย ๆ) ใช้พูดเพื่อเลี่ยงคำไม่ให้ดูหยาบหรือสื่อไปในทางต่ำเกินไป

หม่า ๆ ย่าสาหร่าย หมายถึง การที่ผู้ชายใช้ลิ้นทำให้ผู้หญิงถึงจุดสุดยอด (ในการมีเพศสัมพันธ์) เป็นการสร้างคำใหม่โดยการใช้คำไทยประสมกับกลุ่มคำ (หม่า ๆ + ย่าสาหร่าย) ใช้พูดเพื่อเลี่ยงคำไม่ให้ดูหยาบหรือสื่อไปในทางต่ำเกินไป

ดำน้า หมายถึง การที่ผู้ชายลงไปเบื้องล่างของผู้หญิงเพื่อประกอบกามกิจ เป็นการสร้างคำใหม่โดยการใช้คำไทยประสมกับคำไทย (ดำ + น้า) ใช้พูดเพื่อเลี่ยงคำไม่ให้ดูหยาบหรือสื่อไปในทางต่ำเกินไป

การสร้างคำใหม่ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้วิจัยพบว่า มีการสร้างคำด้วยวิธีหลัก 2 วิธี คือ 1) การสร้างคำใหม่โดยการประสมคำระหว่างคำกับคำ เช่น เพื่อนนางเอก ออกหมึก ตะลุยกุ้ย ๆ ดำน้า มุขโมเดลลิ่ง เป็นต้น และ 2) การสร้างคำใหม่โดยการประสมคำระหว่างคำกับกลุ่มคำ เช่น การฆ่าตัวตายทางแพชชั่น ไปถึงดวงดาว หม่า ๆ ยาสาหร่าย เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบลักษณะการนำคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมาประสมกับคำไทย เช่น เฟอร์นิเจอร์ตามตัว การฆ่าตัวตายทางแพชชั่น เป็นต้น

การสร้างคำใหม่ที่พบในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้เขียนเลือกใช้คำเพื่อความสนุกสนานและเพื่อเลี่ยงการใช้คำหยาบหรือคำต่ำ ซึ่งส่วนมากเป็นคำที่กล่าวถึงเนื้อหาในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ของหนุ่มสาว อันเป็นเรื่องที่ไม่ควรกล่าวอย่างโจ่งแจ้ง ดังนั้นผู้เขียนจึงเลือกใช้การสร้างคำใหม่เพื่อลดความรุนแรงของคำและความหมายดังกล่าว

2.2 การใช้ประโยค

การเขียนหนังสือให้ประสบความสำเร็จ โดยผู้อ่านเข้าใจเรื่อง เกิดความประทับใจ มีความรู้สึกร่วมกับผู้เขียน นอกจากจะมีวิธีการเลือกใช้คำที่ดีแล้ว ต้องรู้จักเลือกใช้ประโยคที่สามารถสื่อสารสาระความคิดเห็น และความรู้สึกของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน หรือเรียกว่าการใช้ประโยคแสดงเจตนา

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” มีลักษณะของการใช้ภาษาในรูปแบบการสนทนาและการสัมภาษณ์ จึงพบการใช้ประโยคที่มีเจตนาในลักษณะต่างๆ เช่น ถาม ตอบ อธิบาย แนะนำ ตักเตือน ฯลฯ ดังนั้นในงานวิจัยวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้วิจัยเลือกศึกษาประโยคในด้านประโยคแสดงเจตนา

นworรณ พันธุเมธา (2525 : 193-203) ได้กล่าวว่า ประโยคแสดงเจตนา เป็นประโยคที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังได้ทราบความคิดความรู้สึกของตน หรือต้องการให้ผู้ฟังบอกเล่าสิ่งที่ผู้ฟังทราบแก่ผู้พูด หรือต้องการให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคแสดงเจตนาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ คือ ประโยคบอกเล่าเนื้อความให้ผู้ฟังทราบ ได้แก่
 - 1.1. ประโยคบอกเล่า ใช้บอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อื่นทราบ
 - 1.2. ประโยคแย้ง ใช้ในการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้อื่น
 - 1.3. ประโยคอธิบาย ใช้อธิบายความจริงให้ผู้อื่นฟัง
 - 1.4. ประโยคเตือน ใช้เมื่อต้องการย้ำไม่ให้ลืม
 - 1.5. ประโยคทายหรือคาดคะเน ใช้เมื่อคาดว่าสิ่งใดเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นแล้วคาดคะเน
 - 1.6. ประโยคสรุป ใช้เล่าถึงผลที่เกิดขึ้น
 - 1.7. ประโยคชี้แนะ ใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2. ประโยคถามให้ตอบ

2.4 ประโยคถามเพื่อความ ใช้ถามเรื่องราวบางประการจากผู้ฟัง

2.5 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ

2.6 ประโยคถามให้เลือกเอา ใช้ถามผู้ฟังให้ตอบรับอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. ประโยคบอกให้ทำ

3.1 ประโยคสั่ง ต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม

3.2 ประโยคขอร้อง ใช้ขอร้องให้ผู้ฟังทำตาม

3.3 ประโยคอนุญาต

3.4 ประโยคขู่ ใช้วิธีบอกผลของการไม่ทำตาม

3.5 ประโยคทำทนาย ใช้วิธีบอกผลของการไม่ทำตาม แต่มีประโยคความเดียว 2

ประโยคเรียงต่อกัน ประโยคแรกจะบอกเพื่อความตรงข้ามกับที่ต้องการให้ทำตาม

จากการวิเคราะห์การใช้ประโยคในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคแสดงเจตนา ใน 3 ลักษณะ คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ประโยคแจ้งให้ทราบ

ประโยคแจ้งให้ทราบ คือ ประโยคบอกเล่าเพื่อความให้ผู้ฟังทราบ เป็นข้อความที่มีเจตนาบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้ฟัง

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนเลือกใช้ประโยคแจ้งให้ทราบเพื่อเล่าเรื่อง อธิบาย ตักเตือน และเชื่อมโยงความคิด ซึ่งมีการนำประโยคแจ้งให้ทราบมาใช้ 6 ลักษณะ คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยคชี้แนะ ประโยคเตือน ประโยคสรุปและประโยคแย้ง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1.1 ประโยคบอกเล่า

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่า คือประโยคที่ใช้บอกเล่าเรื่องราวให้ผู้ฟังทราบ เป็นการบอกเล่าเพื่อความให้กับผู้อ่านทราบ

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” พบว่าผู้เขียนมีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่ามากที่สุด เพื่อใช้เล่าเนื้อเรื่อง เล่าสถานการณ์ เล่าเพื่อปูภูมิหลังให้ผู้ฟังทราบ ที่มา และเพื่อเชื่อมโยงความคิดจากบทสนทนาหรือบทสัมภาษณ์หนึ่งไปยังบทสนทนาหรือบทสัมภาษณ์อีกอันหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ผู้หญิงนะไว้ย แมงชอบแก๊ง” จีบเอ่ยเสียงใหญ่ “พอเค้ารู้ว่าเราชอบ เค้าจะแก๊งให้เราอยากโทร ไปแล้วไม่รับ พอเห็นแล้วมันจะ Happy เค้ารู้ว่าเราหงุดหงิด เราโมโห แต่เค้าสนใจ รู้ว่าเราแก๊งวางหูก่อน แบบเคยปะ เวลาผู้ชายงอนแล้ว bye bye แล้วกระแทกหูใส่ ภู่ว่าผู้หญิงเค้าจะรู้สึกสนใจ แต่ผู้ชายจะทรมานทรมาย อยากโทรไปหาอีก” นี่แหละ!! คือทริคของผู้หญิงที่จะยั่วเรา ชอบว่าไม่ว่างยุ่งอยู่ นี่แหละคือวิธีปั่นหัวผู้ชาย

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 52)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่าเพื่อบอกเล่าเรื่องกลวิธีของผู้หญิงแก๊งผู้ชายที่เพิ่งเริ่มจีบผู้หญิงคนนั้นให้เกิดอาการทรมานทรมาย

เมื่อเขาต้องการจีบใครสักคน เพราะอำนาจของความหลงใหลที่พวกเขาเคยกล่าวไว้ในบทที่แล้ว ๆ มานั้นต่างหากที่บังคับจิตใจของผู้ชายให้คิดว่าเขาตกหลุมรักผู้หญิงคนนึงแล้ว เรายังยืนยัน อีกครั้งว่าผู้ชายส่วนมากไม่มีคนไหนหรอกที่ไม่ชอบผู้หญิงเลย แล้วตั้งใจจะไปหลอกเขาเอาอะไรจากผู้หญิงตั้งแต่ต้น อันนี้หมายถึงหนุ่มสาวทั่ว ๆ ไปนะครับ มิได้หมายถึงแม่ม่ายทรงเครื่องที่มีมรดกนับพันล้าน เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นอาจมีผู้ชายหลายคนแก๊งเข้าไปทำดีด้วย เนื่องจากหวังในทรัพย์สินสมบัติก็ได้

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 128-129)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่าเพื่อบอกเล่าความรู้สึกของผู้ชายทั่ว ๆ ไป ที่จีบผู้หญิง และเล่าเรื่องเพื่อเชื่อมโยงเรื่องจากบทที่แล้วมายังบทที่กำลังกล่าวถึง

คราวนี้มันมีความลับอีกเรื่องคือเรื่องบนเตียง มีหนังสือเล่มหนึ่งเค้าบอกว่าผู้ชายไม่พูด เค้าบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงหรอกที่ในละครทีวี หรือโฆษณาทั้งหลายชอบแสดงให้เห็นว่าผู้ชายจะมีนิสัยปากโป้งเรื่องผู้หญิงหรือเรื่องโลดโผนทางเพศ เพราะผู้ชายจะไม่เอาความลับของพวกเขาไปขายหรอก ถ้าผู้หญิงคนนั้นมีแนวโน้มว่าจะคบกันยึด ดังนั้นถ้าผู้ชายแคร้ผู้หญิงคนไหน เค้าจะไม่ยอมเอาเรื่องแบบนี้มาเล่าให้ใคร ๆ ฟัง เพราะไม่อยากจะให้สิ่งดี ๆ ต้องพังทลายลง

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 115)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่าเพื่อเล่าเรื่องที่ผู้เขียนอ่านพบในหนังสือเกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบลึกซึ้งของชายและหญิง ซึ่งผู้หญิงส่วนมากกลัวว่าจะถูกผู้ชายนำมาเปิดเผย แต่ผู้เขียนได้นำมาบอกกล่าวให้ผู้อ่านซึ่งเป็นผู้หญิงทราบเพื่อความสบายใจ

มีพี วันนั้นไปเล่นไฟบ้านเพื่อนหลายคน ผมก็เล่นอยู่ในวงด้วย คราวนี้ผมจะไปเข้าห้องน้ำ ก็เลยเอาไปไม่ได้เดียวเค้าจะหาว่าซ่อนไฟ ก็เลยวานรุ่นน้องอีกคนที่ป่วนเบ๊ยนอยู่ตรงนั้นมาถือแทนด้วยความที่ไม่คิดอะไร เพราะเดียวเบ๊ยนเดียวก็กลับมา กลับมาหาว่าผมพยายามจะจีบรุ่นน้องคนนั้น คือนี่กูคุยกับคนหน้าตาดีไม่ได้ เพราะก็คุยกับคนหน้าตาดีเมื่อไหร่คือต้องหาว่า พยายามจะไปจีบเค้าแน่นอน

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 149)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคบอกเล่าเพื่อเล่าถึงสถานการณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับตน ในกรณีที่ผู้พูดถูกปรักปรำว่าเป็นคนเจ้าชู้

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบบอกเล่าในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” เป็นประโยคที่บอกเล่าเนื้อความ เรื่องราวจากประสบการณ์จริง จากความรู้สึกนึกคิดทั้งจากตัวผู้เขียนเองและจากแหล่งข้อมูลอีกทั้งเพื่อเชื่อมโยงบทสนทนา ซึ่งผู้เขียนนำมาถ่ายทอดให้กับผู้อ่านเพื่อให้ผู้อ่านทราบ

2.2.1.2 ประโยคอธิบาย

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบาย คือประโยคที่ใช้อธิบาย ขยายความ ชี้แจงให้ผู้อ่านทราบในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เป็นข้อสงสัย

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” พบว่ามีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายจำนวนมาก เนื่องจากเนื้อเรื่องมีลักษณะการเล่าเรื่องให้ผู้อ่านฟัง ผู้เขียนจึงใช้การอธิบายเพื่อสร้างความกระจ่างชัดในเรื่องเหล่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“โทรศัพท์ควรจะพกไว้ในกระเป๋าตลอดเวลา อย่าเอาขึ้นมาวางบนโต๊ะให้ประเจิดประเจ้อเห็นได้ง่าย และหมั่นกดเคลียร์เบอร์ที่โทรเข้ามาแล้วไม่ได้รับสายอยู่เรื่อย ... จะได้ไม่ให้แฟนเกิดความสงสัย”

“แล้วอาจารย์ใจนะครับทำยังไง” จีบหันมาถามพี่ใจ ผู้ซึ่งวันนี้เป็นผู้รับฟังมานาน

“พี่จะเตือนให้เพื่อนโทรมาก่อน แล้วเราก็รับโทรศัพท์แล้วก็ตะโกนสวนไปเลย เช่น หา!!

จิบหายแล้ว นี่แม่งไปโดนอีท่าไหนวะ อยู่ที่ไหนวะ แล้วไม่มีใครรู้หรือยัง เออ! Ok. เตียวกูออกไปดู พูดเองเออเอง ทำเป็นว่ามีเรื่องมีราวอะไรทำนองนี้นะแหละ เสร็จแล้วก็บอกแฟนว่าเราต้องรีบออกไปดูเพื่อนหน่อย มีเรื่องมีราวหรือเกิดอุบัติเหตุอะไรก็ได้ แต่ต้องเป็นเพื่อนที่ไม่สนิทกันนะ เพราะเดี๋ยววันหลังเดี๋ยวเค้า เจอแล้วเค้าจับได้”

(ก๊กกะจิบ. 2547ข: 100-101)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายเพื่ออธิบายวิธีการโกหกภรรยาออกไปเที่ยวข้างนอกโดยการยกตัวอย่างสร้างสถานการณ์ขึ้นมาอธิบาย เพื่อไม่ทำให้ภรรยาเกิดความสงสัย

คือผู้หญิงส่วนมากจะคิดว่าผู้ชายจะเป็นเพื่อนกับเค้าได้ แต่จริงๆ แล้ว ที่ลองไปถามๆ มา ถ้าไม่ได้คบกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ตั้งแต่ ป.1 ป.2 จริง ๆ แล้วยากที่ผู้ชายจะไม่คิดอะไรในตอนแรก อันนี้หมายถึงในกรณีผู้หญิงเป็นคนสวยนะ คือ เท่า ๆ ที่ถามมาเลยนะ ไม่มีผู้ชายคนไหนหรอกที่เห็นผู้หญิงสวย ๆ เดินอยู่แล้ววิ่งเข้าไปถามชื่อ ขอเบอร์ แล้วในใจจริง ๆ ยากที่จะเข้ามาเป็นเพื่อน มันต้องมีเจตนาอย่างอื่นแอบแฝง แต่ความสัมพันธ์อาจจะกลายเป็นเพื่อนไปได้ เพราะว่าอยู่ในกรณีพยายามจีบพยายามคบในตอนแรก แต่พอไปดูมาอดแค้นแน่นอน ก็เลยต้องกลายเป็นเพื่อนกันไป

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 40)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายเพื่ออธิบายเรื่องจริงตามความคิดของผู้ชายเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้ชายที่เข้ามาหาผู้หญิง ว่าผู้ชายไม่มีทางคิดกับผู้หญิงแบบเพื่อนก่อน แต่จะคิดในทางผู้ชายเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นถ้าไม่สามารถจีบผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนได้ จึงหันมาคิดกับผู้หญิงแบบเพื่อน

“ตอนแรกเลยนะโว้ย ต้องใช้มุขคลาสสิก คือบอกว่าแยกกันอยู่สักพัก คือถ้าบอกไปงั้นเลยว่าจะเลิกกัน จะดูเหมือนเราต้องเสียความสัมพันธ์ไปแน่ๆ แล้วไง มันอาจจะทำใจไม่ได้ แต่ถ้าบอกว่าแยกกันอยู่ อย่างน้อยมันก็ทำให้เรารู้สึกว่า นี่ยังไม่ได้เลิกกันนะ แถมยังเป็นแฟนกันอยู่ เพียงแต่ไม่ได้เจอกัน แล้วพอช่วงเวลานั้นผ่านไปสักพัก เราก็จะทำใจขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง “

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 54)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายเพื่ออธิบายวิธีการบอกเลิกกันคนรักโดยไม่ทำให้อีกฝ่าย (ผู้หญิง) เจ็บช้ำน้ำใจ

“เขาเป็นว่า เขาเป็นเรื่องที่โบราณเค้าพูดกันดีกว่า”ะ ก๊กพยายามบอกอ้อม ๆ ไม่ให้เรื่องมันเข้าตัว “คือโบราณเค้าบอกว่า สิ่งที่คุณผู้ชายต้องการจากผู้หญิงนั้นมันมีสี่อย่าง”

“หนึ่งคือ เป็นแม่ของลูก แม่ของลูกนี่ก็คือเป็นแม่ที่ให้กำเนิดลูกเลี้ยงดูอบรม ให้การศึกษา ควด้วยแล้วไม่อายุใคร มีหน้ามีตาในสังคม ซึ่งข้อนี้เธอก็คงจะเหมาะ”

“ข้อสอง เป็นหวานใจ ข้อนี้ก็หมายความว่า เป็นแฟนเรากระจุกระจิงได้บางเวลาที่เราต้องการ มีความเป็นผู้หญิงออกอ่อนน่ารัก โจรแมนติก ...”

“ข้อสาม เป็นเพื่อนแท้ ข้อนี้ก็หมายความว่า คนเราอยู่ด้วยกันนั้นอย่าไปทำตัวเป็นแฟนกันอยู่ ยี่สิบสี่ชั่วโมง พอกระจุกระจิงกันสักพักแล้ว เวลาที่เหลือมันต้องเป็นเพื่อนกัน คุณได้ทุกเรื่องปรึกษากัน โดยที่บางทีอย่าเอาความเป็นแฟนมาเกี่ยวข้องกันมากนัก ไม่อย่างนั้นมันจะคิดมาก ...

“และข้อสุดท้าย อ้อ อันนี้” ก๊กพูดกลางติดคอตะกุกตะกัก “ไหน ใ้จี๊บบอกสิ

“เออ เค้าบอกว่ามันต้องเป็นกระหรี่ปนเตียง ข้อนี้ถ้าทำไม่ได้ผู้ชายมันก็ไปหากระหรี่ปนจริง ๆ มาอยู่บนเตียงอย่างที่เธอเห็นนั่นแหละ”

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 214-215)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายเพื่ออธิบายลักษณะของผู้หญิงที่ผู้ชายต้องการ โดยผู้เขียนได้อธิบายไว้เป็นข้อ ๆ

“อ้อ ก๊กกะจี๊บร้องขึ้นมาพร้อมกัน เอาสูตรเลย ขอสูตรเลย” สองหนุ่มมอออกปากขอสูตรในการขอจีบสาวจากน้องๆ และนี่คือสูตรที่ได้มาจากคำสอนของสาว ๆ

เริ่มแรก เข้าบ้านเข้าไปในห้องรับแขก ยังไงต้องเริ่มที่ห้องรับแขก แต่ถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วย อาจตรงดิ่งไปยังห้องนอนได้ ...

ชั้นสอง โซฟา ทุกอย่างควรเริ่มที่โซฟา อย่างที่เค้าบอกว่า โซฟาดีที่สุด (Sofa so good) นั้นแหละ เปิดทีวีหรือเปิดเพลงเปิดหนัง ดูเกมโชว์อะไรไปเรื่อย ๆ ... คือสามารถเอาตัวเข้ามาประชิดกันได้แบบนั่งแล้ว โดยที่ทั้งสองผ่านมิได้แสดงอาการชัดเจน

ชั้นสาม นอนตัก นอนหนุนตักโดยการให้ข้อแก้ตัวว่าเหมื่อย หรืออยากนอนสบายๆ เพื่อที่จะดูทีวีไปด้วย บางกรณีไม่ต้องเจรจา ทำเป็นเรื่องธรรมดาๆ อย่ากระโดดกกระตัก ...

ชั้นสี่ เหมือนนอนหนุนตักได้ซักพักหนึ่งแล้ว จะแอบสบตามองหน้ามองตากันอย่างไรก็ได้ตามธรรมชาติ สักพักต้องพยายามทำเป็นว่าโซฟามันนุ่มไป แข็งไป ปวดหลัง เสร็จแล้วต้องพยายามหาเรื่องขึ้นห้องให้ได้ ...

ชั้นที่ห้ากิจกรรมที่จะทำร่วมกันจะต้องใกล้ชิดกันให้มากกว่าที่เป็นไปอยู่ในห้องรับแขก เช่น เล่นอินเตอร์เน็ต แนนอนว่าอาจจะมึนแสบแต่ตัวเดียว ก็ต้องนั่งตัก ... ถึงขั้นนี้แล้ว ผู้หญิงเค้าสอนว่าให้พูดจาหวานแหวว โอ้โหลม ปฏิโลม อยู่อีกซักพัก ครู่เดียว แล้วจบบได้เลย

ชั้นที่หก ถึงขั้นนี้แล้วจะมาถามพวกเรากอีกทำไม (สาว ๆ ตอบ)

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ช: 169-173)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายเพื่ออธิบายขั้นตอนการจีบสาวที่จะนำไปสู่การขอมีเพศสัมพันธ์กับสาว ๆ โดยที่ไม่ถูกสาวปฏิเสธ ซึ่งผู้เขียนมีการอธิบายเป็นขั้นตอน

การใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคอธิบายในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนมีวิธีการอธิบายเรื่อง 2 แบบคือ 1) การอธิบายเรื่องทั่วไปเพื่อสร้างความกระจ่าง ซึ่งผู้เขียนนิยมใช้คำเชื่อม ได้แก่ คือ หมายถึง เป็นต้น หรืออาจจะเป็นการอธิบายความปกติทั่วไป 2) การอธิบายความเป็นขั้นตอน ซึ่งผู้เขียนนิยมระบุหมายเลข หรือลำดับความเป็นขั้นตอน ได้แก่ ขั้นแรก ข้อสอง ข้อสาม ข้อสุดท้าย เป็นต้น

2.3.1.3 ประโยคชี้แนะ

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะ คือประโยคนำ บอกให้ผู้อ่านสนใจในเรื่องใด และให้ผู้อ่านสามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยประโยคชี้แนะใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” พบว่ามีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะ ซึ่งผู้เขียนใช้ประโยคชี้แนะเพื่อนำขึ้นนำความคิดให้ผู้อ่านสนใจเรื่องที่เขียน หรือชี้แนะให้นำไปปฏิบัติต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดังนั้น สิ่งที่เราอยากจะทำแนะนำก็คือ การวางตัวนั้น ต้องเริ่มมาจากฝ่ายหญิง คุณควรจะวางตัวอย่างไรก็ได้ แต่ต้องไม่ทำให้ผู้ชายคิดเลยเถิดถึงไหนต่อไหน เพราะว่าผู้ชายนั้นเป็นเพศที่ค่อนข้างอ่อนไหวไปในอารมณ์พรคนง่าย อย่าคิดเพียงแต่ว่าถ้าคุณไม่คิด แล้วคนอื่นเค้าจะไม่คิดไปด้วย

แล้วก็จงอย่าทำตัวให้อยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลม โดยอยู่กับเพื่อนผู้ชายสองต่อสอง เพราะ เหตุการณ์แบบนี้รับรองว่าไม่มีใครสามารถรับประกันได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 45)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะเพื่อแนะนำแนวทางปฏิบัติ เรื่องการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย

“ถ้าคุณไหนไม่ยอมให้ผู้ชายเบือนะ ต้องให้แฟนไปเปลี่ยนรสชาติบ้าง” รุ่นที่ตอบด้วยเสียงต่ำ ๆ ราวกับกลัวใครจะได้ยินแล้วมองข้ามมองขวาก่อนที่จะพูดต่อ “โดยการปล่อยให้แฟนไปอาบนํ้า” รุ่นที่หมายถึงอาบอบนวด “รับรองว่าครึ่งสองครึ่งกลับมาเจอแฟนจะกระชุ่มกระชวยขึ้นทันที เพราะได้เปลี่ยน ได้เจออะไรใหม่ ๆ เหมือนอย่างพี่วันนี้มาที่นี้ทำไม ไม่สังโริตึงเนื้อ ทั้งที่ เมื่อก่อนชอบฉิบหาย แต่มาที่ไรกันทุกครั้ง วันนี้เลยต้องสั่งอย่างอื่นบ้าง”

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 45)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะเพื่อชี้้นำความคิดให้ผู้หญิง รู้จักเปลี่ยนทัศนคติของตัวเอง และปล่อยให้ผู้ชายมีอิสระบ้าง จะได้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายเมื่อต้องอยู่ด้วยกัน ซึ่งอาจเป็นการช่วยประคับประคองชีวิตคู่ให้ดีขึ้น

คุณครมชีวิตส่วนตัวเป็นของตัวเองบ้าง ข้อนี้ค่อนข้างสำคัญ พวกเราเห็นคนรักกันหลายคู่ต้อง เลิกกันไป เพราะขาด space ส่วนตัว space หรือช่วงว่างเวลาส่วนตัวในชีวิตนี้แหละครับสำคัญ นัก คนที่รักกันมิได้หมายความว่าทั้งคู่เป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน 100% ตลอดเวลา แต่คนรักกัน หมายถึงคนที่อยู่ช่วยอยู่ดูแลประคับประคองชีวิตคู่ให้ยืนยาวตลอดรอดฝั่งไปได้ มีสุขร่วมเสพมี ทุกข์ร่วมด้าน หรืออย่างน้อยก็ให้กำลังใจ แต่ขอยืนยันว่ามีตลอดเวลา 24 ชั่วโมง ไม่เว้น วันหยุดราชการ เพราะใครๆ ก็อยากได้เวลาเป็นส่วนตัวบ้าง

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 134)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะเพื่อแนะนำให้ผู้หญิงรู้จักการ วางตัวให้เหมาะสม รู้จักปล่อยให้แต่ละคนมีโลกส่วนตัวของตัวเอง ไม่มีความมีความยึดมั่นถือมั่น

ประการต่อมาก็คือ ความสะอาดบนหัวบาศของเราแหละ จะยาวจะสั้นก็หิวมันซะให้เรียบร้อย จงเจดที่ใส่ผมได้ ถ้าพอมีสตางค์หรือไม่พวงนักก็พยายามหาซื้อมาสักอันบ้าง ในตอนออกไป พบปะจี๊บสาวจะได้ดูว่าดูแลตัวเองในระดับนี้

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ก: 63)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคชี้แนะเพื่อแนะนำให้ผู้ชายรู้จักดูแล ตัวเองเรื่องความสะอาดของศีรษะ เพื่อทำให้ตัวเองมีบุคลิกภาพที่ดี

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคแนะนำเป็นข้อความที่ผู้เขียนแนะนำจากประสบการณ์ ความรู้และทัศนะของตนเอง รวมทั้งคำชี้แนะจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้เขียนเชิญมาให้ข้อมูลเพื่อนำมา ถ่ายทอดเป็นหนังสือ ซึ่งในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” พบว่ามีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยค แนะนำเพื่อชี้แนะ เพื่อชี้้นำความคิด และเพื่อเสนอแนวทางให้ปฏิบัติ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการแนะนำ เรื่องบุคลิกภาพ การวางตัวให้เหมาะสม ประโยคนำจึงมีคำที่แสดงการชี้แนะ เช่น แนะนำ , ถ้า ... ต้อง... , ต้องอย่างนี้ เป็นต้น

2.2.1.4 ประโยคเตือน

ประโยคบอกเล่าแบบประโยคเตือน คือการเตือนให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารไม่ลืมที่จะ กระทำ หรือเน้นย้ำเนื้อความของผู้พูดเพื่อย้ำเตือนไม่ให้ผู้ฟังลืมสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ กำลังสนทนากันอยู่ จัดเป็นการบอกเล่าเพราะไม่ได้ใช้น้ำเสียงดุตันแสดงการสั่งให้กระทำ เพียงเป็นการ บอกว่าไม่ควรกระทำ ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” พบว่ามีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยค เตือนเพื่อเตือนผู้ฟังหรือผู้อ่าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“อย่าได้ชวนไอ้เพื่อนของแฟนเก่ามัน มานั่งกินเหล้าปรับทุกข์ด้วยกันสองต่อสองเป็นอันขาด เพราะเพื่อนของแฟนเก่ามันดูเหมือนจะเป็นคนรู้เรื่องราวอะไรและเข้าใจที่สุด คือเหมือน พยายามจะให้ช่วยแก้สถานการณ์ให้” “แล้วยังไงวะ” ก๊กถามต่อแบบไม่ค่อยจะเข้าใจ

“อ้าว ! ระวังมันหลอกกินฟรีนะสิ ชวยซ้ำชวยซ้อนเลยนะคราวนี้ เห็นมาเยอะแล้ว”

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 21)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคเตือนเพื่อเตือนให้ผู้ฟังระวัง ถึงสิ่งที่ไม่ควรกระทำเมื่อออกหักนั้นคือการพาเพื่อนของแฟนเก่ามานั่งปรับทุกข์ด้วย เพราะอาจโดน หลอกกินฟรี คือกินแล้วกลับช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้เลย

สิ่งที่สำคัญที่สุดของน้ำหอมคือ การที่น้ำหอมนั้นเมื่อผสมกับเหงื่อของเราแล้วกลิ่นจะเป็นอย่างไร อันนี้สำคัญที่สุด เพื่อนฝูงบางคนเป็นคนบ้ายี่ห้อ เสื้อผ้า กางเกง เข็มขัดอะไรๆ ก็ต้องยี่ห้อเดียวกันหมด แม้กระทั่งน้ำหอม ซื้อมาก็ซิดไป แต่กลิ่นของกายแต่ละคนบอกแล้วว่าไม่เหมือนกัน เดินผ่าน บางทีหลายคนทำจมูกฟุดฟิด แล้วบอกว่าใครเม้งเอาเหม็นมาซิดน้ำหอมวะ! กลิ่นมันติดกัน

ขอบกล **ข้อนี้แหละต้องระวัง**

(ก๊กกะจิบ. 2546ก.:72)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคเตือนเพื่อกล่าวเตือนกับผู้อ่านว่าควรเลือกน้ำหอมให้เหมาะสมกับตัวเอง

“โดยเฉพาะรองเท่านั้นที่ ผู้ชายอย่าให้มันโดดเด่นออกมามาก พี่จำพี่เองได้มัย อะไรๆแกก็ดีไปหมด แต่วันนั้นหัวเราะแกเกือบตาย เพราะแกใส่รองทำลายหนังจะเซ่ แต่ดันสีขาว อะไรพวกนี้ฝรั่งเค้ากันในหนังสือมันก็ดีนะพี่ แต่พอคนไทยใส่มันต้องดูกาลเทศะด้วย”

(ก๊กกะจีบ. 2546ก: 27)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคเตือนเพื่อกล่าวเตือนผู้อ่านเพศชายในการเลือกทรงผมที่เหมาะสมกับตัวเอง ไม่ควรเลือกตามแฟชั่นเพราะอาจจะไม่เหมาะกับกาลเทศะได้

“เฮอ อย่าให้เค้าทันเรา เราต้องก้าวก่อนเค้าหนึ่งก้าว” ใ้พูดเปรียบเปรยให้ฟัง “ถ้าเค้าทันเราเมื่อไหร่ เราต้องถอยหลังหนึ่งก้าว อย่าให้เค้าเท่าเรา คือถ้าเค้าทันเราปุ๊บเราต้องหยุดเลย เลิกเที่ยว เลิกกระล่อน อยู่แต่กับบ้าน แล้วก็รอไปเรื่อยๆ จนเค้าหายสงสัย พอเค้าเริ่มอยู่บ้านมั่ง เวกก็ออกไปเที่ยวใหม่

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 124)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคเตือนเพื่อกล่าวเตือนให้ผู้ชายรู้จักปฏิบัติตัวไม่ให้ผู้หญิงเกิดความสงสัย

ประโยคแจ้งให้ทราบ แบบประโยคเตือน ผู้เขียนมีจุดประสงค์เพื่อต้องการกำชับเรื่องใดเรื่องหนึ่งกับผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติตาม หากมิได้เป็นการสั่งให้นำไปปฏิบัติแต่อย่างใด โดยจะมีคำแสดงการเตือน เช่น อย่า , ระวัง, ต้องระวัง, เลิก เป็นต้น และมีการนำตัวอย่างเหตุการณ์มาเป็นการเตือนทางอ้อมให้ผู้อ่านได้ย้าคิดหากกระทำอย่างเหตุการณ์ที่ยกมาว่าผลจะเป็นเช่นเหตุการณ์เหล่านั้น

2.2.1.5 ประโยคสรุป

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุป คือประโยคที่ใช้เล่าสรุปถึงผลที่เกิดขึ้นของเหตุการณ์เรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งความคิดและความเข้าใจรวบยอด

ในวรรณกรรมของก๊กกะจีบ ประโยคสรุปมีรูปแบบเป็นลักษณะของการสนทนาและการสัมภาษณ์ มีการกล่าวสรุปเมื่อจบประเด็นต่าง ๆ เพื่อย้าให้ผู้อ่านเข้าใจการสนทนาของผู้เขียนกับกลุ่มตัวอย่าง ประโยคแจ้งให้ทราบ แบบประโยคสรุป ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

“สรุปว่าขนาดกำลังดีนี่แหละครับเป็นที่น่าสนใจที่สุด สาวๆ เค้าบอกว่า It's not the size of the ship. It's the motion of the ocean. แปลเป็นไทยง่ายๆ ก็คือ ขนาดเรือจะเล็กหรือจะใหญ่มันไม่สำคัญหรอกคุณพี่ขา มันสำคัญก็ใช้ตรงที่คลื่นลมที่จะพัดพานี่แหละที่จะทำอะไรมันดีขึ้นหรือแยกลงไปเล่า คลื่นลมถ้ามันแรงไปเรือก็ล่ม ถ้ามันเบาไปเรือก็ไม่ไปไหน วิ่งก็ไม่สนุก มันต้องกำลังดีเรือถึงวิ่งฉิวสวยงาม ดังนั้นไอ้พวกที่มาโฆษณาตัวเองว่า 7 คุณ 7 7 คุณ 8 เวอร์รรมอะไรพวกนั้นนะ อย่าได้สะอะมาอวดดีเลย เพราะว่าผู้หญิงเค้าไม่ได้โปรดปรานอะไรพวกนี้เป็นพิเศษ ออกจะรังเกียจซะด้วยซ้ำ”

(ก๊กกะจ๊ีบ. ผู้ชายดีๆ?. 2547: 195)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุปเพื่อกล่าวสรุปความคิดเรื่องขนาดของอวัยวะเพศชายว่าไม่มีสำคัญสำหรับผู้หญิง

“เอาอย่างนี้เดี๋ยว**พี่ขอสรุปก่อนนะ**” ก็เริ่มหาทางสรุปการแต่งตัวของผู้ชายออกเป็นข้อๆ “ข้อแรก เอะแบบถ้าคนทั่วไปไม่ได้มั่นใจว่าหล่อลากอย่าง แบรด พิต หรือเบาะๆ ก็ โดม ปกรณ์ ลัม ก็ควรจะแต่งอะไรเรียบๆ ก่อนถ้าเป็นเสื้อเชิ้ตก็เป็นเสื้อเชิ้ตสีพื้นๆ ก่อน

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 27)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุปเพื่อกล่าวสรุปเรื่องการแต่งตัวของผู้ชาย

“สูตรแรกๆ เลย” **จ๊ีบเริ่มสรุปเป็นข้อๆ** “ถือแขนได้ แต่จับมีอนานๆ ยังไม่ได้ โอบเลยก็ยังไม่ได้อ ถ้าได้ก็เบ๊บเดียว ห้ามเกิน 5 วินาที สำหรับ first date นะ”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 147)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุปเพื่อกล่าวสรุปเรื่องข้อจำกัดในการปฏิบัติตัวเมื่อผู้ชายนัดเที่ยวกับผู้หญิงครั้งแรก

กรณี : **เขาเป็นว่าถ้ามึงคิดว่าส่วนไหนของมึง sure** ก็โชว์ตรงนั้นแหละ มันคงไม่มีสูตรสำเร็จหรอก ถ้าเค้าบอกว่าหน้าห้องผู้ชายดูแล้ว sexy แต่มึงอ้วนผลละ โชว์ไปก็หมดกันอยู่ดี ถ้าไม่ sure ก็ปิดไฟซะ หรือชะหน่อย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 170)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุปเพื่อกล่าวสรุปเรื่องส่วนที่ผู้ชายคิดว่าดูดีที่สุดในร่างกาย

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุป ในวรรณกรรมของก๊กกะจี๊บ ใช้สำหรับสรุปเนื้อความ และสาระสำคัญในแต่ละเรื่องและผู้เขียนได้กล่าวถึง โดยผู้เขียนจะเป็นผู้สรุปประเด็นเองหลังจากจบการสนทนา งานเขียนของก๊กกะจี๊บที่พบการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคสรุปมากที่สุดคือจากหนังสือเรื่อง “ผู้หญิงสอนก่อนจี๊บสาว” เนื่องจากมีการสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างหลายคน ในแต่ละคำถามจึงมีคำตอบหลายคำตอบ การใช้ประโยคสรุปย่อมาช่วยทำให้เรื่องตรงประเด็นมากขึ้น

3.2.1.6 ประโยคแย้ง

ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคแย้ง คือประโยคที่ใช้เมื่อต้องการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้อื่น ในกรณีนี้ที่ผู้พูดไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่น ซึ่งต้องอาศัยการเลือกสรรคำพูดที่เหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทบกระทั่งกัน

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ผู้วิจัยพบว่าการแสดงทัศนคติขัดแย้งกับผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากการนำบทสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลทั้งชายและหญิงมาเขียนให้ผู้อ่านทราบถึงทัศนคติต่าง ๆ ในบางครั้งจึงมีประเด็นที่โต้แย้งกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- กอรณ์ : **มัน มัน มันไม่ได้วะ** มันต้อง basic ก่อน แล้วจะพลิกแพลงตะแคงคว่ำยังไง ก็ค่อยว่ากัน คือมันจะเหมือนเป็นท่าไหว้ครูบังคับ
- กอรณ์ : ชาย ถ้าพูดถึง oral ละก็ ต้องผลัดกันถึงจะดีที่สุด
- ป๊อบ : แต่สำหรับกูนะ ถ้าครั้งแรกผู้หญิงโหดมาทำให้เลย กูคงตกใจวะ
- กอรณ์ : **โหย ครั้งแรกคงไม่มีใครเค้าทำอย่างนั้นหรอก** และกูชอบอกไว้เลยนะ เท่าที่ผ่านมามีครั้งแรก มึงไม่ควรบังคับเค้าลงไป มันเป็นเรื่องที่หยาบคายมาก
- (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 166)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบแย้งความคิดเห็นเพื่อแสดงความคิดเห็นด้วยกับวิธีการแสดงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยท่าทางต่าง ๆ

- “เข้าท่า อย่างนี้ต้องลองนำไปใช้” พี่ต่อเอ่ยชมหลังจากที่นั่งฟังน้อง ๆ ใม่มานาน
- “**พี่ว่ามันอ้อมค้อม ไม่ทันกิน**” พี่โจ้แสดงความเห็นบ้าง หลังจากฟังเรื่องราวจบ “ลีลาการจี๊บมันต้องตรงไปตรงมา กระชับชัดเจน”
- “**อ้าวแล้วพี่จะให้ทำไง**” ก็ย้อนถามถึงวิธีของคนอื่นบ้าง
- มันต้องบอกว่า “ไปกินแบล็คกับพี่มัยน้อง” พี่โจ้พูดพลางทำท่าทางประกอบลีลาชวนเชิญ
- “**ไว้ย!!**” เสียงร้องระงมขรมขึ้นทั้งวง “**แล้วมันจะได้ผลหรือ**” มีเสียงหนึ่งร้องถามขึ้นอย่างไม่ค่อยจะเชื่อ
- “**อ้าว!!**” พี่โจ้ขึ้นเสียงตอบ “**แล้วที่ได้อยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่ฝีมือพ่อหรือ**”

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 39-40)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบแย้งความคิดเห็นเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยกับวิธีการจีบสาวของรุ่นน้อง เมื่อผู้พูดซึ่งเป็นรุ่นพี่เสนอวิธีการของตนบ้าง รุ่นน้องก็แสดงความไม่เห็นด้วย ด้วยการใช้ประโยคแย้งเช่นกัน

“ไอ้สู่นะ สู่ห rokok ไร่” รุ่นพี่ออกปากเมื่อเจอหน้าเราในเวลาอาหารเย็นมือหนึ่งในร้านแถวทองหล่อ ซึ่งวันนี้เมียแกไม่ได้มาด้วย นัยว่าติดธุระทำเล็บอยู่แถวไหนสักแห่ง “ใครก็ได้ในโลกนี้ลองมาทำกุสึ รับรองว่ากุสึขาดใจ แต่กับเมียมันดันไม่สู่วะ ไม่รู้เป็นยังไง”
“อ้าว...แล้วพี่ลองเปลี่ยนบรรยากาศมั่งรึยัง ลองไปทะเล ภูเขา ออกไปในที่ที่โรแมนติก ที่แปลกๆ” ก็ลองถามขึ้นมาถึงสูตรการปรับปรุงชีวิตรักในแบบพื้นที่ๆ ทั่วไป
“อูย” รุ่นพี่ถ่มน้ำลายเสียงดัง “มึงก็ไปเชื่อไอ้พวกหนังสือพรรคนั้น หนังสือที่แปลพวกฝรั่งเขามาหากินไอ้พวกคนเขียนนี่กูรับประกันว่ามันยังไม่มีเมียห rokok ไร่”
(ก๊กกะจีบ. รักกับเช็กซ์. 2547: 224)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบแย้งความคิดเห็นเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยกับแนวทางแก้ไขปัญหาการไม่ยอมามีเพศสัมพันธ์กับแฟนที่ผู้อื่นเสนอให้ แต่ผู้พูดไม่เห็นด้วยจึงกระทำกริยาไม่สุภาพด้วยการถ่มน้ำลายและพูดโต้แย้งว่าไม่เห็นด้วยกับวิธีการเหล่านั้น

“เออเน! แต่แพมมีวิธีผู้ชายด้วยนะ” น้องแพมเริ่มเผยเคล็ดลับออกมา “แพมจะดูที่เล็บเท้ากับเล็บมือ”
“เล็บเท้าเนอะนะ?” ก็ถามขึ้นอย่างสงสัย “ถ้าได้ไปถอดถุงเท้าเค้าดูเล็บเท้า ก็แสดงว่าน่าจะคบกันไปได้ไกลแล้วละ”
“ไม่ใช่พี่” แพมเถียงขึ้นเสียงใส “หมายถึงถ้าสังเกตเห็นได้ก็ดู และก็ดูง่ายนี่ ก็เล็บมือ ถ้าเค้าเป็นคนรักสะอาดนิดนึง เค้าจะตัดเล็บให้ดีๆ มันบ่งบอกถึงบุคลิกได้ด้วยนะ”
(ก๊กกะจีบ. 2546ก: 28)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบแย้งความคิดเห็นเพื่อแย้งความเข้าใจผิดของผู้เขียน ที่เห็นว่าเล็บเท้าของผู้ชายจะสามารถทำให้สัมพันธ์ภาพของหนุ่มสาวอยู่ยืนยาว ซึ่งผู้พูดกล่าวแย้งให้เหตุผลที่เหมาะสมว่า การมีเล็บมือเล็บเท้าที่สะอาดย่อมแสดงถึงบุคลิกภาพที่ดีของฝ่ายชาย

การใช้ประโยคแจ้งให้ทราบแบบประโยคแย้งในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ถ้อยคำเมื่อต้องการเสนอความคิดเห็นในกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่นเพื่อแย้งความคิดเห็น เช่น มันไม่ได้วะ ไม่ช่ายพี่ ม่ายๆ เป็นต้น ก่อนที่จะเสนอความคิดเห็นของตน เพื่อแสดงเหตุผลหักล้างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าส่วนมากผู้พูดจะไม่นิยมใช้คำประนีประนอมหรืออ้อมค้อม แต่จะแทรกความคิดเห็นของตนทันที เพื่อแสดงว่าความคิดของตนนั้นได้ผลมากกว่า เช่น อูย ... มึงก็ไปเชื่อไอ้พวกหนังสือพรรคนั้น พี่ว่ามันอ้อมค้อมไม่ทันกิน โอ้ย ครั้งแรกคงไม่มีใครเค้าทำอย่างนั้นห rokok เป็นต้น ซึ่ง

เป็นกลวิธีการใช้ภาษาที่โดดเด่นของผู้เขียน เพราะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะใจ สนุก และน่าติดตามว่าจะมีเหตุผลใดมาหักล้างกันได้อีก

2.2.2 ประโยคถามให้ตอบ

ประโยคถามให้ตอบ คือประโยคที่มีเจตนาให้ผู้รับสารตอบผู้ส่งสาร ผู้รับสารอาจตอบด้วยการอธิบายเนื้อความ ตอบแบบยอมรับหรือปฏิเสธ หรือตอบแบบให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนเลือกใช้ประโยคถามให้ตอบ เพื่อนำคำตอบที่ได้จากผู้สัมภาษณ์มาเป็นข้อมูลการเขียนในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ซึ่งมีการนำประโยคถามให้ตอบมาใช้ 2 ลักษณะ คือ ประโยคถามเนื้อความ และประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ มีรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.2.1 ประโยคถามเนื้อความ

ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความ คือประโยคที่ใช้ถามเมื่อผู้ถามต้องการทราบรายละเอียดเรื่องราวข้อเท็จจริงของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้ถามเกิดความกระจ่างชัดในคำถามนั้น โดยลักษณะคำถามจะมีการใช้คำว่า ใคร อะไร ที่ไหน ไหน อย่างไร ทำไม เป็นต้น

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบการใช้ประโยคถามเนื้อความเป็นส่วนใหญ่ เพราะข้อมูลหลักของเรื่องที่เขียนมาจากการสัมภาษณ์บุคคลกลุ่มต่าง ๆ แล้วถ่ายทอดเป็นหนังสือ การใช้ประโยคคำถามชนิดนี้ ผู้ถามคาดหวังว่าจะได้คำตอบที่เป็นข้อเท็จจริง รายละเอียดของเรื่องราวและความคิดต่าง ๆ ของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เห็นผู้หญิงเดินมา 1 คนมองอะไรก่อน” ก๊กถาม “ก็มองรวมๆ ก่อน และก็มองว่ามีผิวมาด้วยรีเปล่า ถ้าไม่มีผิวมาก็คงต้องมอง action นะ คือมองทั้งตัว ต้องมองดูว่าจริงจิดดูได้รีเปล่า เสร็จแล้วก็มองหุ่นต่อ” “ถ้าหุ่นไม่ผ่านจบเลยเธอ” ก๊กพูดสอดขึ้นมำทำนองถาม “ถ้าหุ่นไม่ผ่านก็ค่อยไปมองส่วนอื่นต่อ ว่าหน้ามันผ่านไหมวะ คือขอให้อะไรผ่านซักอย่างให้ได้เหอะ ถ้าเป็นนักเรียน เราเป็นอาจารย์ก็พร้อมจะช้วยอยู่แล้ว คือถ้าอะไรผ่านซักอันละก็จะปัดผ่านหมดเลย แต่ถ้าเป็นตอนเด็ก ๆ ต้องหน้าแต่เดี๋ยวนี้อย่างไรก็ได้

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 12-13)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความเพื่อสอบถามทัศนคติของผู้ร่วมสนทนาเกี่ยวกับการมองผู้หญิงว่าผู้ชายแต่ละคนจะมองสิ่งใดเป็นครั้งแรก ซึ่งทำให้ผู้ถามได้รับคำตอบที่เป็นการบอกเล่าทัศนคติของผู้ให้สัมภาษณ์ในแง่มุมต่าง ๆ กัน

“ผู้หญิงแบบไหนที่ผู้ชายจะหลงใหลให้พัน ไม่จيبและไม่เอามาทำแฟนเลยวะ เพราะได้ยินผู้ชายหลายคนพูดว่า ฎไม่เอาหรือกผู้หญิงแบบนี้ มันคือแบบไหน”

“มันก็แล้วแต่สเป็นคนะโวย้” เก่งตอบขึ้นมอย่างสุขุม “อย่างฎเห็นว่ คนนี้มันสั้ยน่ารักคิกขุ แต่อีกคนอาจจะเห็นว่บัญญัติอ่อนกก็ได้

(กิกกะจิบ. 2546ค: 103-104)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความเพื่อสอบถามทัศนคติของผู้ร่วมสนทนาเกี่ยวกับผู้หญิงในแบบที่ผู้ชายไม่ได้อยากคบหาเป็นแฟน และไม่อยากทำความรู้จัก

“ถ้าไปแอบชอบเพื่อนของตัวเองเข้าละต้องทำอย่างไร ถึงจะพิชิตใจชายหนุ่มได้ เพราะว่ากรที่เป็นผู้หญิงในสังคมเรานั้น ค่อนข้างจะยากและดูไม่ตีเต็มที ที่จะไปบอกรักหรือไปตามจีบผู้ชายก่อน แต่ไอ้ครั้นอยู่เฉยๆ ก็พาลจะวิต อดได้คนที่เราหมายปองมาเซยชม แต่จะออกตัวมากนัก เดียวไอ้หนุ่มที่แอบชอบอยู่ รวมไปถึงคนทั่วไป ก็จะออกปากทำนองว่ อีนีเต็มที ไม่ทำอะไรก็ระอ้กระอ่วน หัวใจ ทนไม่ได้ เฮ้อ ทำงดี”

(กิกกะจิบ. 2546ค: 86-87)

ข้อความข้างต้น ผู้ถามใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความเพื่อต้องการขอคำปรึกษาจากผู้ฟังในกรณีทีตนเองแอบหลงรักผู้ชายคนหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่ควรจะทำปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะดูเหมาะสม

อยากถามพี่ คือว่เคยมีแฟนแต่ตอนนี้เลิกกันแล้ว เรื่องทีเลิกคือไม่ยอมมีอะไรกับเค้า เค้าก็เลยเลิกเลย จึงอยากถามพี่ว่ จำเป็นมัยว่มีแฟนแล้วจะต้องมีอะไรกัน

(กิกกะจิบ. 2546ค: 38)

ข้อความข้างต้น ผู้ถามใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความเพื่อต้องการทราบความกระจ่างจากปัญหาส่วนตัวของตน เรื่องความสำคัญของการมีอะไรกันก่อนแต่งงานกับการคบหากันของชาย-หญิง

“อย่างผมเดินเข้ามา พี่หมอเอาอะไรมาวัด ว่ผมบ้าหรือเปลว” กิกเปิดฉากถามโดยยอมเอาตัวเอง เข้าแลก พี่หมอมองหน้าทำท่าครุ่นคิดนิตนึ่ง ก่อนตอบ “อย่างนี้ดูๆ ก็มีแนวโน้ม” พี่หมอพุดหน้าตาย ก่อนปล่อยประโยคเด็ด “ถ้าไม่บ้าคงไม่ออกหนังสืออย่างนี้หรือก”

(กิกกะจิบ. 2546ข: 26)

ข้อความข้างต้น ผู้ถามใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคถามเนื้อความเพื่อต้องการทราบคำตอบว่คนทีมีแนวโน้มเป็นโรคบ้ามีลักษณะการสังเกตอย่างไร

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้ศึกษาพบว่ามีการใช้ประโยคคำถามแบบประโยคถามเนื้อความในวรรณกรรมทุกเล่ม เพราะเป็นวิธีการสำคัญที่ทำให้ผู้เขียนได้ข้อมูลในการเขียน สำหรับวรรณกรรมเล่มที่มีการใช้ประโยคคำถามชนิดนี้มากที่สุดคือ ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว รองลงมาคือ หักหลังผู้ชาย 2 หักหลังผู้ชาย 1 แล้วคุณจะรู้ว่าคุณบ้ารึเปล่า เล่มที่พบการใช้ประโยคชนิดนี้น้อยที่สุดคือ แงอຍາກະບາຍครับ

2.2.2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ

ประโยคถามให้ตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ คือประโยคที่ถามเพื่อต้องการคำตอบรับหรือปฏิเสธ

ในงานเขียนของ “ก๊กกะจีบ” เป็นการนำบทสัมภาษณ์มาถ่ายทอดเป็นงานเขียนจึงมีการใช้ประโยคคำถามเปิดประเด็นและดำเนินเรื่องตามหัวข้อที่ได้วางไว้ เพื่อต้องการคำตอบที่ชัดเจน หรือสนับสนุนความคิด หรือเพื่อปฏิเสธความคิดเห็นของผู้อื่น ประโยคถามให้ตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

“แล้วสมัยอยู่ด้วยกันกลัวเมียมีอะพีหมอ” ก๊กถามเรื่องที่ผู้ชายมักจะเป็นกันไม่ว่าสาขาอาชีพใด
“ยังไม่ได้แต่ง ไม่ค่อยกลัว แต่เราเกรงใจบ้าง ให้เกียรติเขา เราไม่กลัวหรอก ไม่กลัวนะ จริงๆ แล้วไม่กลัว”
เสียงพีหมอตอบแบบไม่ค่อยมั่นใจนัก อึกอ๊ก ๆ ทำเอาสองหนุ่มมองอย่างรู้ทัน
(ก๊กกะจีบ. 2546ข: 98)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคตอบรับหรือปฏิเสธเพื่อออกาทราบคำตอบว่าผู้ให้สัมภาษณ์เคยกลัวภรรยาหรือไม่ ซึ่งผู้ตอบตอบปฏิเสธด้วยคำว่า “ไม่”

“เอ่อ เดี่ยวกลับไปเรื่องเดิมก่อน” ก๊กก็ยังยืนยันในเจตนาถามเดิม
“หอมนะ ทำออกแบบฝรั่งไปเลยได้มัย แบบ goodnight kiss แบบธรรมดาเนียมฝรั่ง”
“ไม่มีทาง” สาวๆ ปฏิเสธลั่น “มันดูเหมือนไม่ให้เกียรติ ถ้าจะมาขอกันได้ง่ายๆ
(ก๊กกะจีบ. 2546ก: 147)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคตอบรับหรือปฏิเสธเพื่อออกาทราบคำตอบว่าผู้ชายเมื่อเจอกับผู้หญิงใหม่ ๆ เมื่อจะลากันสามารถจับผู้หญิงแบบธรรมดาเนียมฝรั่งได้หรือไม่ ซึ่งผู้ตอบตอบปฏิเสธด้วยคำว่า “ไม่”

“อย่างนี้ก็แสดงว่าผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงเก่งจริงมัย” ก๊กถามขึ้นมาลอยๆ หลังจากที่ยังอาจารย์ใจฟูดูจบ
“ไม่จริง” หนุ่มหลายคนปฏิเสธ
(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 84)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคตอบรับหรือปฏิเสธเพื่อออกาทราบคำตอบว่าผู้ชายชอบผู้หญิงที่เก่งใช้หรือไม่ใช้ ซึ่งผู้ตอบตอบปฏิเสธด้วยคำว่า “ไม่”

“คือถ้ายังไม่ชัวร์จริงๆ อย่างเพิ่มรับสายใช้ไหม” ก็ถามขึ้นมากลางวง

“ชาย คือเราต้องคิดอยู่แล้วว่าอะไรจะพูดอะไร ต้องดูด้วยว่ารอบๆ ตัว เสียงสถานการณ์เป็นยังไง แล้วต้องพูดจาให้มันสอดคล้องกัน”

“แล้วเคยโดนเพื่อนฝูงฟุ้งเฟ้อบ้างไหม แบบว่าเอาเรื่องจริงมาพูดเล่นนะ” จีบถามถึง

สถานการณ์ที่ตนเองมักจะเจอเป็นประจำ เวลาเจอพวกเพื่อนฝูงปากหมา

“เคยพี่” ก็พยักหน้าตอบรับ “แต่พี่อย่าไปใส่ใจ อย่าไปต่อล้อต่อเถียงต่อความยาวสาวความยืด เพราะเรื่องพวกนี้พูดไปมีแต่เข้าเนื้อ ...”

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 120)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคถามให้ตอบแบบประโยคตอบรับหรือปฏิเสธเพื่อต้องการย้ำให้มั่นใจว่าควรจะทำเช่นนั้นหรือไม่ ซึ่งผู้ตอบตอบรับด้วยคำว่า “เคย”

ประโยคถามให้ตอบแบบตอบรับหรือปฏิเสธ ผู้เขียนใช้ถามถึงข้อเท็จจริงและต้องการคำยืนยันจากผู้ให้สัมภาษณ์ โดยการใช้ประโยคคำถามหลายรูปแบบ ทั้งตั้งคำถามที่เป็นการถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธตรง ๆ และการถามด้วยการนำคำตอบเดิมมาพูดซ้ำเพื่อต้องการการยืนยันจากผู้พูด ซึ่งจะสามารถทราบว่าเป็นคำถามลักษณะใดนั้นทราบได้จากน้ำเสียงของข้อความ รวมทั้งการเขียนอธิบายความของผู้เขียนในบริบทนั้น ๆ ประกอบกัน ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบ แบบถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธมากในหนังสือเรื่อง หักหลังผู้ชาย 2 และผู้หญิง สอนก่อนจีบสาว

2.2.3 ประโยคบอกให้ทำ

ประโยคบอกให้ทำคือ ประโยคที่ผู้พูดใช้เมื่อมีเจตนาให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ลักษณะของการใช้คำจึงเป็นคำที่มีความเด็ดขาด บางครั้งมีลักษณะเชิงขอร้อง ขอความร่วมมือ ห้าม หรือย้ำว่าต้องปฏิบัติตาม

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบการใช้ประโยคบอกให้ทำเพื่อต้องการให้ผู้อ่านนำไปปฏิบัติตาม พร้อมทั้งยกเหตุผลเพื่อสนับสนุนว่าเหตุใดจึงควรทำตามคำที่บอกนั้น ลักษณะประโยคบอกให้ทำที่พบมากในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” คือ ประโยคสั่งและประโยคขู มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.3.1 ประโยคสั่ง

ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่ง คือประโยคที่ผู้เขียนหรือผู้พูดต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตามตามความคิดเห็นของผู้เขียน

ในงานเขียนของ “กีกะจิบ” ผู้วิจัยพบการใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ห้ามทำตัวเป็นของตาย หมายความว่าอย่างไร คำนี้พวกเราหมายความว่า ไม่ใช่พอเป็นแฟนกันจะไปไหน ทำอะไร ที่ไหนคุณก็ยอมตลอด หรือกลับบ้านมาเมื่อไหร่ก็เจอคุณเมื่อนั้น ถ้าผู้ชายเห็นเป็นอย่างนี้แล้ว แน่นอนพวกผู้ชายยอมได้ใจ และอะไรที่มันเป็นของตายอยู่แล้ว มันจะไม่ตื่นเต้น และจะไม่ใส่ใจ หรือไปยุ่งกับมันมาก ดังนั้นถ้าผู้ชายหายตัวไปเมื่อไหร่ คุณก็ควรจะหายไปบ้าง ไปกับพี่น้องเพื่อนฝูงก็ได้ หรือยังทำพิรุณลับๆ ล่อๆ รับประกันว่าถ้าผู้ชายยังรักคุณอยู่ เขาจะแสดงอาการไม่พอใจ หึงหวง และกลับมาเฝ้าสมบัติของเขาทันที

(กีกะจิบ. 2547ข: 133)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่งเพื่อสั่งให้ผู้หญิงรู้จักการทำตัวให้มีคุณค่า ไม่ทำให้ตัวเองเป็นของตายที่หมดเสน่ห์ หรือไม่น่าสนใจ

“ไม่รับสายเนี่ย สักพักโทรกลับไปเราจะอ้างอะไรก็ได้ ใช้อ้างอ้างมันมีอยู่แล้ว อยู่ที่ว่าเค้าจะเชื่อหรือเปล่า แต่อ้างมันก็ต้องมีเหตุผลหน่อย ...”

“หรือแกล้งโมโหใส่ไปเลย”

“จะบ้าหรือเปล่า ก็มันเป็นอย่างนี้จริงๆ นะ จะสงสัยอะไรกันนักหนา ว่างมากโขไหม้ ตวาดใส่ไปเลยที่บางทีพอเค้าเห็นเราเอาจริง บางทีเค้าก็หยุดเหมือนกัน” ใ้พูดอย่างมั่นใจในประสบการณ์

(กีกะจิบ. 2547ค: 120)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่งเพื่อสั่งให้รุ่นพี่ตวาดใส่แฟนในกรณีที่แฟนสาวคอยตามจับผิดเรื่องการไม่รับโทรศัพท์

คนที่ใช้ชีวิตคู่ด้วยกันมานาน ๆ แล้วจะละเลยเรื่องอะไรเหล่านี้ไป คิดแต่เพียงว่าเอาใจเรานี้ก็มีคู่แล้ว จะไปคิดเรื่องพวกนี้ทำไม กินเสียให้มีความสุขจะดีกว่า ว่าแล้วก็ตามใจปากกันทั้งผัวทั้งเมียพากันไปกินอย่างไม่บันยะบันยัง ยังผลให้เกิดไขมันสะสมกันทั้งร่างกาย จนคุณกลมเสียดด้วยกันทั้งคู่จนเป็นสาเหตุให้นักเรียนเกิดอาการไม่อยากทำการบ้านขึ้นมา ซึ่งตรงนี้ก็อีกข้อหนึ่งที่ผมเอาไปคุยกับแฟนว่าปีใหม่นี้อยากได้แฟนใหม่ แต่ถ้าจะให้ไปหาเอาใหม่นั้นไม่มีปัญญาที่จะหาได้นิสัยดีเท่านี้ ดังนั้นสิ่งที่เราต้องทำก็คือ ควรจะไปพิตุ่นกันให้มันได้รูปร่างสมส่วนอย่างกับที่ใจต้องการ”

(กีกะจิบ. 2547ฆ: 190)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่งเพื่อเตือนผู้รักของตนให้รู้จักการดูแลรูปร่างทรวดทรงให้ดี ไม่ควรปล่อยให้ตัวเองอ้วนจนน่าเกลียด ดังประโยคที่ว่า ดังนั้นสิ่งที่เราต้องทำแสดงถึงการสั่งให้กระทำ

กรณี : ก็พวกลายสตราอเบอริ่ หมี่พู่หือ อะไรพวกนี้ เจอแล้วบางทีก็เหน้อยใจเหมือนกัน
มึงอะ มาดตีใหม่
ป๊อบ : แล้วแต่วะ ถ้ามันน่ารักก็ ok นะ
กรณี : แล้วถ้าไม่น่ารักละ
ป๊อบ : ก็รีบ ๆ กำจัดมันทิ้งไปซิวะ จะไปยากอะไร เพราะไหนๆ ถ้าไปถึงตรงนั้นแล้วก็
ต้องลุยต่อให้จบ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 163)

ข้อความข้างต้น ผู้พูดใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่งเพื่อสั่งให้ผู้ฟังทำตาม ในบริบทนี้ หมายถึงขั้นตอนการมีเพศสัมพันธ์ ผู้พูดยกตัวอย่างในกรณีที่พบว่าผู้หญิงของตนสวมชุดชั้นในลายการ์ตูนที่ดูแล้วทำให้ผู้ชายหมดอารมณ์

ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่ง ในงานเขียนของก๊กกะจ๊ีบส่วนใหญ่จะไม่ใช้ประโยคสั่งที่มีน้ำเสียงเด็ดขาด รุนแรง หากแต่เป็นประโยคสั่งให้ปฏิบัติในลักษณะของการบอกให้กระทำที่มีน้ำเสียงเสียดลี ประชดประชัน จริงจัง เช่น ก็รีบ ๆ กำจัดมันทิ้งไปซิวะ ตวาดไล่ไปเลยพี เป็นต้น

2.3.3.2 ประโยคขู่

ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่ คือประโยคที่มีเจตนาต้องการให้ผู้รับสารปฏิบัติตาม โดยใช้วิธีบอกผลของการไม่ทำตาม เพื่อให้ผู้รับสารเกิดความกลัวและกระทำตาม

ในงานวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบการใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่เพื่อเป็นกลวิธีเล่าเรื่องของผู้เขียน ที่ใช้ประโยคขู่เพื่อล้อเลียนหรือเพื่อให้เกิดความขบขัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“การเปลี่ยนเมียใหม่ในที่นี้ที่ผมนจะแนะนำ ไม่ใช่การเดินไปออกเลิกกับแฟนเก่าและพยายามไปหาเด็กเอ๊ะๆ คนใหม่มาให้ซุ่มขึ้นชีวิตแต่อย่างไร เพราะถ้าทำอย่างที่ว่านั้น สำหรับผู้ชายเราด้วยกัน คงจะรู้กันอยู่ดีว่า การกระทำแบบนั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตของตัวเองอย่างใหญ่หลวง”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข:190)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังว่าการทิ้งแฟนเก่าเพื่อไปมีแฟนใหม่ เป็นการกระทำไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

“ถึงเรื่องที่ผ่านมาไม่ต้องพูดนะโว้ย” จ๊ีบเริ่มได้ที่ใส่อารมณ์เล่าต่อไปอีก “โดยเฉพาะเรื่องแฟนเก่า อันนี้สำคัญมาก” จ๊ีบย้ำ “แต่ที่สำคัญก็คือพวกผู้หญิงชอบถาม คำขอบถามเราว่าแล้วแฟนเก่าเราละ เคยทำอย่างโน้นหรือเปล่า เคยทำอย่างนี้หรือเปล่า ถ้าเราเฉลอไปเล่าให้ฟังนะเป็นเสรีจ” จ๊ีบออกปากรับประกันความหายนะ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข: 234)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังว่าการนำเรื่องแฟนเก่ามาเล่าให้แฟนใหม่ฟัง เป็นการกระทำไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

ปีที่ผ่านมามีโอกาสได้ไปนั่งคุยกับพี่อรรถ พี่ชายลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกัน ผมไปขอความรู้พี่เค้าเรื่อง การก่อตั้งบริษัท เนื่องจากเห็นว่าแกเป็นคนมีประสบการณ์ในการบริการงานสินค้ามาหลายตัวและก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี พี่เค้าพูดถึงชีวิตได้น่าฟังว่า...การใช้ชีวิตนั้นอย่างแรก เราต้องรู้ว่าเราจะทำอะไร เราถนัดอะไร **อย่าไปทำอะไรที่ไม่ถนัด รับประกันว่าจะเจ๊งลูกเดียว**"

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฎ: 208)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำ แบบประโยคขู่เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังว่าการทำการสิ่งใดที่ตนไม่มีความถนัดนั้น อาจนำพาความเสียหายมาให้มากกว่าจะเกิดผลดี

“การที่เข้าไปเตือนผู้หญิงโดยเฉพาะแฟนเราเรื่องหุ่นและรูปร่างโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ นอกจากจะไม่ได้อะไรนอกจากความโกรธเคืองกันแล้ว **อาจจะได้ของแข็งไม่ปรากฏที่มาที่ไปปลิวมาโดนอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็ได้**

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ฆ: 190)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้ประโยคบอกให้ทำ แบบประโยคขู่เพื่อเตือนให้ผู้อ่านระวังว่าการพูดจาโดยไม่ดูกาลเทศะนั้นอาจนำพาอันตรายมาสู่ผู้พูดได้

“การมีเมียน้อยนี้ต้องใช้เงินทองไม่น้อยนะ ออกไปทำตัวผิดๆ เอะอะก็ต้องหารกันๆ ใครเค้าจะไปเอาถ้าเรื่องเงินยังผิดเคืองอยู่ รับประกันว่าไม่ค่อยจะมีกะใจออกไปซ่าส์มากมายเท่าไหร่นัก หรือถ้าช่วงไหนงานหนักๆ ก็เหมือนกัน ดังนั้นผู้หญิงคนไหนเห็นว่าแฟนตนยังหมึ่มๆ ตึ่มๆ อยู่ ก็อย่าได้ไปนึกเที่ยวเหมาเอาว่าเค้าเป็นคนไม่เจ้าชู้นะ ถ้าเวลาและโอกาสเหมาะเมื่อไหร่ก็รับรองรองว่าอาจจะเป็นเรื่องได้เหมือนกัน รุ่นพี่พูดขู่ผู้หญิงทั้งทำเอาไว้ว่าอย่าไปไว้ใจคน เพราะว่ามันแน่สักวันหนึ่งอาจจะมินิสัยเหมือนตน”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 101)

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่เพื่อล้อเลียนหรือเพื่อให้เกิดความขบขัน เช่น การขู่โดยการล้อเลียนจากเรื่องธรรมดาให้เป็นเรื่องที่คุณรุนแรงสำหรับงานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ที่พบว่ามีการใช้ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคขู่มากที่สุด คือ งานเขียนบทความในคอลัมน์ Talk Like A Man เนื่องจากมีพื้นที่ในการเขียนจำกัด ผู้เขียนจึงเลือกกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันให้ผู้อ่านด้วยการใช้ประโยคชนิดนี้ เพื่อให้คำแนะนำ และแทรกอารมณ์ขันควบคู่กันไปด้วย

2.3 การใช้สำนวน

การใช้สำนวนเปรียบเทียบในงานเขียน เป็นกลวิธีการเขียนอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยสร้างความสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่อง เพราะสำนวนสามารถเพิ่มสีสันและสร้างภาพพจน์ให้ผู้อ่านเห็นภาพ มีจินตนาการไปพร้อมกับผู้เขียน และมีความเข้าใจเรื่องเพิ่มขึ้น

สำนวนในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ภาพพจน์ (Figure of speech) ตามความหมายที่ปริชา ช้างขวัญยืน (2517:70) กล่าวถึงคือ “คำพูดที่ทำให้เกิดภาพ เกิดขึ้นจากการเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่ง เป็นการพูดถึงสิ่งหนึ่งโดยอาศัยอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยลักษณะสำคัญของการเปรียบเทียบคือ การทำให้ความคิดของผู้อ่านสะดุด การทำให้เกิดจินตนาการอย่างแจ่มชัดขึ้นในใจผู้อ่าน และการเป็นเครื่องมือสำหรับกล่าวถึงสิ่งบางสิ่ง หรือคุณสมบัติของวัตถุ เหตุการณ์ กระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยนำเอาส่วนที่เหมือนกับสิ่งที่เรารู้จักอยู่แล้วมาพูด”

สำนวนเปรียบเทียบที่ดีย่อมทำให้อ่านเกิดความกระจำ ชัดเจน เห็นภาพของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ รวมทั้งสร้างอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งให้กับผู้อ่านได้ ผู้เขียนจึงต้องรู้จักเลือกใช้สำนวนเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะ ก็จะทำให้งานเขียนชิ้นนั้น น่าอ่านมากยิ่งขึ้น

การใช้สำนวนเปรียบเทียบ ในวรรณกรรมของก๊กกะจี๊บ ปรากฏว่ามีการใช้สำนวนเปรียบเทียบ 2 ลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

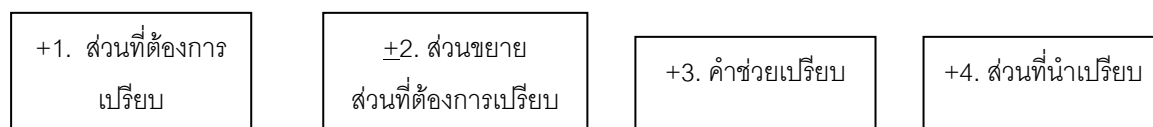
2.3.1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง

2.3.2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย

2.3.1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงหรือภาพพจน์แบบอุปมา คือการนำสิ่งสองสิ่งที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบว่าเหมือนกัน เป็นการเปรียบเทียบลักษณะภายนอก โดยใช้คำว่า เหมือน คล้าย ราว เทียบ ดัง ฯลฯ เป็นตัวเชื่อมเพื่อเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ผู้เขียนกำลังกล่าวถึงกับสิ่งที่รู้จักหรือสิ่งที่คุ้นเคย

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงหรือภาพพจน์ประเภทความเปรียบแบบอุปมาประกอบด้วย โครงสร้างส่วนต่าง ๆ 3-4 ส่วนดังที่ รุ่งฤดี แผลงศร (2548 : 56-57) ได้กล่าวไว้ คือ

1. ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ คือคำหรือข้อความที่ผู้อ่านอาจไม่เห็นภาพชัดเจน ผู้เขียนจะยกมากล่าวก่อนโดยจะปรากฏอยู่หน้าคำช่วยเปรียบเทียบ

2. ส่วนขยายส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ คือข้อความที่ช่วยขยายส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ เช่น สภาพความรู้สึก และอารมณ์ เป็นต้น เพื่อให้ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. คำช่วยเปรียบเทียบ คือส่วนที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบกับส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ เพื่อแสดงให้เห็นว่าทั้ง 2 ส่วนเหมือนหรือคล้ายกันอย่างไร

4. ส่วนนำที่นำมาเปรียบเทียบ คือคำหรือข้อความที่ผู้อ่านเข้าใจหรือจินตนาการเห็นภาพพจน์ชัดเจนอยู่แล้วซึ่งผู้เขียนเลือกนำมาเปรียบเทียบเทียบกับส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบจะปรากฏอยู่หลังคำช่วยเปรียบเทียบ

การศึกษากาการใช้สำนวนเปรียบเทียบในวรรณกรรมของก๊กกะจ๊ิบปรากฏว่า มีการใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงหรือภาพพจน์แบบอุปมา ดังตาราง 4 การแสดงสำนวนเปรียบเทียบโดยตรงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ”

ตาราง 4 การแสดงสำนวนเปรียบเทียบโดยตรงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ”

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
ของพรรคนี (การจับผู้หญิง)	มันเหมือน	บอล	“มันก็พอได้ แต่ว่าอย่าพึ่งเลย คือของพรรคนีมันเหมือนบอลนะ” ก๊กพยายามอุปมาอุปไมยให้ฟัง “ลูกโทษมันยังให้ลูกเดียว ถ้าเข้ามันก็เข้าเลย ถ้าไม่เข้ามันก็วิดเลย ต้องไปเริ่มตั้งเตะใหม่ ทางที่ดีควรจะไปดูอีกซีกสักพักหนึ่งก่อน จนมันใจและทางที่ดีควรเข้าไปผูกมิตรกับเพื่อนเค้าด้วย” (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ค: 32)
เจอบางยี่ห้อที่แห้งแล้ว มีคราบขาวเกรอะกรัง เวลาใส่เยอะๆ พอตอนเปียกๆ ก็หล่อดี แต่พอแห้งแล้วดูไกลๆ	เหมือน	คนเอาขี้เถ้าไปโรยหัวไว้	เจอบางยี่ห้อแห้งแล้วมีคราบขาวเกรอะกรัง เวลาใส่เยอะๆ พอตอนเปียกๆ ก็หล่อดี แต่พอแห้งแล้วดูไกลๆ เหมือนคนเอาขี้เถ้าไปโรยหัวไว้ แถมสะบัดแต่ละทีคราบเจดที่แห้งเป็นผงๆ ร่วงกราวราวกับรังแคก็ไม่ปาน (ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ข: 64)

ตาราง 4 (ต่อ)

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
ใครก็ตามที่ซื้อรถยนต์ใหม่ ก็ต้องทำตัวอย่างนี้ทั้งนั้น ด้วยความเห่อ การขับขี่อาจจะระวังหลุม ระวังบ่อ เจอลูกกระดิ่งก็ต้องเบา	เปรียบเทียบให้ดูก็เสมือนว่า	คบกันใหม่ๆ	ใครก็ตามที่ซื้อรถยนต์ใหม่ ก็ต้องทำตัวอย่างนี้ทั้งนั้น ด้วยความเห่อ การขับขี่อาจจะระวังหลุม ระวังบ่อ เจอลูกกระดิ่งก็ต้องเบา เปรียบเทียบให้ดูก็เสมือนว่าคบกันใหม่ๆ ก็รักษาน้ำใจกัน พุดอะไรนิดหน่อยก็ระมัดระวัง กลัวจะไม่เข้าหู (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค:83)
เพราะว่าสมัยนี้ผู้หญิงไทยมีแต่ที่วิจอบแบนกันทั้งนั้นเลย	เหมือน	พวก sony เวก้า รุ่นใหม่	“เพราะว่าสมัยนี้ผู้หญิงไทยมีแต่ที่วิจอบแบนกันทั้งนั้นเลย เหมือนพวก sony เวก้ารุ่นใหม่ ” พี่พุดเปรียบเทียบเพื่อพยายามให้เห็นภาพจอบแบนกะทัดรัด “27นิ้ว ยังงัยก็ไม่เกิน 31นิ้ว ถึงต้องพยายามเปิดลึกๆ เพื่อให้ดูเหมือนว่ามีอะไรไป” (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 16)
พิตเนสเซ็นเตอร์ที่ไหนว่าดีๆ ผมก็ไม่เคยรีรอที่จะไม่ไปสมัคร แพงเท่าไรก็ไม่ว่า แต่สมัครไปแล้ว	ก็เหมือน	เอาเงินไปผ่อนลม ผ่อนผ่อนเสียทุกเดือน	“พิตเนสเซ็นเตอร์ที่ไหนว่าดีๆ ผมก็ไม่เคยรีรอที่จะไม่ไปสมัคร แพงเท่าไรก็ไม่ว่า แต่สมัครไปแล้วก็เหมือนเอาเงินไปผ่อนลม ผ่อนผ่อนเสียทุกเดือน เพราะนอกจากวันสมัครวันแรกแล้วก็ไม่เคยย่างกรายไปพิตเนสเซ็นเตอร์อีกเลย” (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 190)
คราวนี้พี่แกก็สั่งแหมมเนืองจานใหญ่ แกก็บู้ฝึกพร้อมแบ้งใส่แหมมเนืองไปหนึ่งลูกใหญ่ๆ ใส่พริกใส่ขิงลงไปเติมที่ ราดน้ำจิ้ม แล้วก็นั่งเป็นก้อนเสร็จแล้วก็เอามือยัดใส่ปากเข้าไป แต่ด้วยความที่ลูกมันใหญ่พี่แกก็ต้องอ้าปากกว้างเติมที่ ขนาดหุบปากแล้วยังมีฝักแลบออกมา	ดูแล้วเหมือน	วัวตาเหลือก	คราวนี้พี่แกก็สั่งแหมมเนืองจานใหญ่ แกก็บู้ฝึกพร้อมแบ้งใส่แหมมเนืองไปหนึ่งลูกใหญ่ๆ ใส่พริกใส่ขิงลงไปเติมที่ ราดน้ำจิ้ม แล้วก็นั่งเป็นก้อนเสร็จแล้วก็เอามือยัดใส่ปากเข้าไป แต่ด้วยความที่ลูกมันใหญ่พี่แกก็ต้องอ้าปากกว้างเติมที่ ขนาดหุบปากแล้วยังมีฝักแลบออกมา ดูแล้วเหมือนวัวตาเหลือก ” (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข:133-134)

ตาราง 4 (ต่อ)

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
หนุ่มหน้าตาดีหลายคนมีสาว ๆ มานั่งเฝ้าที่ลับหลัง อยู่เสมอว่าปากเหม็น	ยังกับ	ซี	หนุ่มหน้าตาดีหลายคนมีสาว ๆ มานั่งเฝ้าที่ลับหลัง อยู่เสมอว่า ปากเหม็นยังกับซี ทำให้เสียโอกาสในการกระทำอะไรหลายๆ อย่างไปอย่างน่าเสียดาย (กึ่งกะจิบ. 2547ช.:72-73)
การปรับปรุงนิสัยของทั้งคู่ให้มันสอดคล้องกับการใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันยิ่งขึ้น	เทียบกับบริษัทห้างร้านก็ประมาณว่า	วางแผนงานประจำปีกันใหม่	เราลองมานั่งจับเข่าคุยกันดูซิว่า เรื่องที่ผ่านมาในปีที่แล้วมีอะไรที่ผมทำแล้วแฟนไม่ชอบใจบ้าง และมีอะไรที่เค้าทำ เค้าพูดเค้าคิดแล้วผมไม่ชอบใจบ้าง ก็เป็นโอกาสที่ดีที่มานั่งจับเข่าคุยกันตรงๆ เพื่อที่จะปรับปรุงนิสัยของทั้งคู่ให้มันสอดคล้องกับการใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันยิ่งขึ้น...ถ้าเทียบกับบริษัทห้างร้านก็ประมาณว่า วางแผนงานประจำปีกันใหม่โดยใช้ข้อผิดพลาดในอดีต และเป้าหมายในอนาคตมาเป็นตัวปรับปรุง” (กึ่งกะจิบ. 2547ช: 190)
บางคนก็นั่งตาลอย	เหมือนกับยัง	คิดถึงเรื่องราวอะไรอื่นๆ	“บางคนก็นั่งตาลอยเหมือนกับยังคิดถึงเรื่องราวอะไรอื่นๆ เช่น เรื่องทะเลาะกับแฟนที่บ้านหรือหมาไม่สบาย บอลที่แทงแพ้ หรือเรื่องอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่เรื่องที่คุณพูดให้ฟัง“ (กึ่งกะจิบ. 2547ช: 176)
เวลาหนูคุยโทรศัพท์ แม่ชอบแอบฟัง แอบฟังอย่างเดียวไม่ว่า แต่ฟังแล้วแม่อยังชอบอภิปรายร่วมกับหนูด้วย	เหมือน	ส.ส. แทรกความเห็นกับหนูอยู่เรื่อย	เวลาหนูคุยโทรศัพท์ แม่ชอบแอบฟัง แอบฟังอย่างเดียวไม่ว่า แต่ฟังแล้วแม่อยังชอบอภิปรายร่วมกับหนูด้วยเหมือนส.ส. แทรกความเห็นกับหนูอยู่เรื่อย” พี่หมอเสริมประเด็นปัญหาของสองแม่ลูก เรียกเสียงฮาจากสองหนุ่มที่นั่งฟังอยู่ใกล้ๆ (กึ่งกะจิบ. 2546ก.:43)
พรหมจรรย์ของหญิงสาว	ราวกับ	ถ้าเสียร้ายกับนายพรานอ่อนหัดมือใหม่	สำหรับพรหมจรรย์ของหญิงสาวราวกับถ้าเสียร้ายกับนายพรานอ่อนหัดมือใหม่เลยทีเดียว (กึ่งกะจิบ. 2547ช: 155)

ตาราง 4 (ต่อ)

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
ใส่ชุดนอนโปรงใส มองทะลุเข้าไปเห็นอะไรๆ	ราวกับ	กล้องโซนี่รุ่นมีฟิลเตอร์ถ่ายทะลุได้	ใส่ชุดนอนโปรงใส มองทะลุเข้าไปเห็นอะไรๆ ราวกับกล้องโซนี่รุ่นมีฟิลเตอร์ถ่ายทะลุได้ (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 23)
การให้ดอกไม้	เหมือนเป็น	การประกาศตัวให้โลกและสาธารณชนรับรู้ ว่า “ฉันจะจีบเธอแล้วนะ”	การให้ดอกไม้มันเหมือนเป็นการประกาศตัว ให้โลกและสาธารณชนรับรู้ ว่า “ฉันจะจีบเธอแล้วนะ” (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 106)
พอไปเที่ยวมาทั้งวันแล้ว ถอดรองเท้าออกมาที่ โอ้โฮ! กลิ่นมันทำร้ายลูกผู้ชายอย่างเรามาก	ราวกับ	โดนตีแสบหน้าด้วยไม้หน้าสาม	พอไปเที่ยวมาทั้งวันแล้วถอดรองเท้าออกมาที่ โอ้โฮ! กลิ่นมันทำร้ายลูกผู้ชายอย่างเรามาก ราวกับโดนตีแสบหน้าด้วยไม้หน้าสาม (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 75)
อาการหึงหวงของผู้ชายนี้สำคัญมาก	นับว่าเป็น	เทอร์โมมิเตอร์ที่สามารถวัดปริมาณความรักได้อย่างดี	อาการหึงหวงของผู้ชายนี้สำคัญมาก นับว่าเป็น เทอร์โมมิเตอร์ที่สามารถวัดปริมาณความรักได้อย่างดี (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 133)
ผู้ชายส่วนใหญ่ที่อยู่กับแฟนมานานๆ ถ้าจะให้พวกเราอุปมาอุปไมย	เปรียบเทียบได้ ก็คงจะรู้สึกเหมือน	โต๊ะกินข้าว	ผู้ชายส่วนใหญ่ที่อยู่กับแฟนมานานๆ ถ้าจะให้พวกเราอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบได้ ก็คงจะรู้สึกเหมือนโต๊ะกินข้าว ถ้ากลับบ้านไปยังเจอโต๊ะกินข้าวตั้งอยู่ละก็ใช้ได้ จะไม่พูดไม่บ่นอะไร แต่ถ้าจะให้ไปนั่งชั่งนั่งต๊ะนั่งทุบทุกวัน ละถ้าจะลำบาก ทำไม่ได้ (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 132)

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงนี้จะพบมากในเรื่องที่เป็นลักษณะของบทสัมภาษณ์ และเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่โดดเด่นของผู้เขียน ถือเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุดในการเขียนเรื่อง การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ปรากฏคำแสดงการเปรียบเทียบอยู่ในข้อความด้วย โดยในการศึกษาครั้งนี้พบว่ามีการใช้การคำช่วยเปรียบเทียบ 2 ลักษณะคือ คำช่วยเปรียบเทียบที่เป็น “คำ” เช่น เหมือน มันเหมือน เหมือนเป็น ราวกับ คือ เป็นต้น และการใช้คำช่วยเปรียบเทียบที่เป็น “กลุ่มคำ” ซึ่งถือเป็นลักษณะการเขียนที่โดดเด่นของผู้เขียน เช่น เปรียบให้ดูง่าย ๆ ก็คงเหมือน เปรียบได้ก็คงจะรู้สึกเหมือน เทียบกับบริษัทห้างร้านก็ประมาณว่า เปรียบให้ดูก็เสมือนว่า นับว่าเป็น ดูแล้วเหมือน เป็นต้น

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงนี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายเพราะสามารถเห็นภาพตามที่ผู้เขียนอธิบายเปรียบเทียบได้ เพราะเมื่อผู้เขียนยกคำเปรียบเทียบแล้ว จะตามด้วยคำอธิบายที่ช่วยขยายความ ซึ่ง “ก๊กกะจ๊ิบ” ได้อธิบายโดยละเอียด ผู้อ่านจึงสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจน เช่น การตะลุกโทษ การถนอมรักที่เหมือนการถนอมรถ เป็นต้น สำหรับสิ่งที่ผู้เขียนยกมาเปรียบเทียบโดยตรง ได้แก่ สิ่งของ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ สัตว์ เช่น วัว ควายลิง ชะนี เป็นต้น

นอกจากนี้จะเห็นว่าส่วนที่นำมาเปรียบที่ “ก๊กกะจ๊ิบ” นำมาเปรียบเทียบนั้นจะเป็นสิ่งที่สร้างความขบขัน หรือเป็นถ้อยความเชิงล้อเลียน ประชดประชัน หรือสร้างอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ผู้อ่าน ยกตัวอย่างเช่น หน้าอกแบนเหมือนทีวีจอแบน จนต้องใส่เสื้อคอกเล็ก เพื่อให้ดูเหมือนมีหน้าอก เปรียบเทียบผู้ชายเป็นตัวเหี้ย ซึ่งบางครั้งสิ่งที่ผู้เขียนยกมาเปรียบเทียบและถ้อยคำนั้นจะดูรุนแรง ไม่สุภาพ หรือไม่เหมาะสม แต่สามารถสร้างอารมณ์ขันและความสนใจให้แก่ผู้อ่านได้

2.3.2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ คือการเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่งทีตามธรรมชาติมีความต่างกันว่าเป็นสิ่งเดียวกัน โดยใช้คำว่า “เป็น” หรือ “คือ” เป็นตัวเชื่อมสำหรับช่วยเปรียบเทียบหรืออาจจะละตัวเชื่อมได้

สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่พบในวรรณกรรมของก๊กกะจ๊ิบมี 2 ลักษณะคือ ลักษณะที่ 1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยโดยใช้คำว่า “เป็น” และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ ลักษณะที่ 2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความ และไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.2.1 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์โดยใช้คำว่า “เป็น และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์โดยใช้คำว่า “เป็น และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ ประกอบด้วยโครงสร้าง 3-4 ส่วน เช่นเดียวกับภาพพจน์แบบอุปมา ดังที่ รุ่งฤดี แพลงคร (2548 : 56-57) ได้กล่าวไว้แล้ว ได้แก่ ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ ส่วนขยายส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ คำช่วยเปรียบเทียบ และส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ

การศึกษาการใช้สำนวนเปรียบเทียบในวรรณกรรมของก๊กกะจ๊ิบปรากฏว่า มีการใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์โดยใช้คำว่า “เป็น และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 การใช้จำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์โดยใช้คำว่า “เป็น และ “คือ”
เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ”

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
ยุคสมัยนี้โทรศัพท์มือถือถือ	มันเป็น	อวัยวะส่วนที่สามสิบสามของคน	พอมายุคสมัยนี้โทรศัพท์มือถือมันเป็นอวัยวะส่วนที่สามสิบสามของคนซะแล้ว มันก็เลยลำบากขึ้น แต่เราก็ต้องตามมันให้ทัน อย่าให้เทคโนโลยีมาทำร้ายเราได้ (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ซ: 198)
บ้าน หรือห้องเช่า หรือสถานที่ของตนเอง	มาเป็น	ที่ที่จะยิงลูกโทษ	เหตุผลหลักที่ผู้ชายนิยมใช้บ้าน หรือห้องเช่า หรือสถานที่ของตนเอง มาเป็นที่ที่จะยิงลูกโทษ ประตูดแรกก็คือ ประตูแรกเป็นสถานที่ที่ผู้ชายสามารถควบคุมจำนวนคนได้... (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 70-71)
หน้าตามันย่อง	เป็น	กระทะไข่ดาว	หน้าตามันย่องเป็นกระทะไข่ดาว เรียบร้อย (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ซ: 64)
ผู้ชาย	คือ	เหี้ยใส่ชกฏา	“ใช่เพราะว่าผู้ชายจะเปลี่ยนตัวเองได้ในเฉพาะช่วงแรกเหออๆ เจอกันใหม่ๆ เท่านั้น” ก๊กรีบสนับสนุนเพื่อนฝูง “ถ้าจะให้เปรียบเทียบง่ายๆ ก็คือช่วงนี้ ผู้ชายคือเหี้ยใส่ชกฏา ” จ๊ีบพูดพร้อมหัวเราะอย่างถูกใจในคำพูดของตัวเอง (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 46)
เวลาผู้ชายเข้ามาจีบผู้หญิง	จะเป็น	เทวดา	เพราะเวลาที่ ผู้ชายทุกคน เข้ามาจีบผู้หญิงเนี่ย ทุกคนจะเป็น เทวดา หมด คือนิสัยมันจะเปลี่ยนไปไง จ๊ีบขยายความให้เพื่อนๆ เข้าใจ คือพยายามทำดีให้ผู้หญิงเห็นว่าเราเป็นคนดี ทั้งๆ ที่ไม่ใช่นิสัยตัวเอง” (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 46)
ผู้ชายนะ เชื่อเถอะ ไม่มีทางห rokok	ที่จะยอมเป็น	หมูโง่	ผู้ชายนะ เชื่อเถอะ ไม่มีทางห rokokที่ จะยอมเป็นหมูโง่ ออกอยู่คนเดียวโดยรู้ไม่ทัน เรื่องเงินเรื่องทองแค่นี้ ใครคิดออก (ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 141)

ตาราง 5 (ต่อ)

ส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบ	คำช่วยเปรียบเทียบ	ส่วนที่นำมาเปรียบเทียบ	ข้อความ
มิ่ง	เป็น	จิ้งหรีด	“ตอนนี้เขาเห็นมิ่งเป็นจิ้งหรีด” “จิ้งหรีด!” ก็ทำหน้าที่เหวอหราวตกใจ“ใช่ เคยเห็นมัยจิ้งหรีด เวลาเขาจะเอามันกัดกันต้องเอาไม้ปั่นหัวมันก่อน ให้มันโกรธ แล้วค่อยปล่อยมันกัดกัน ให้มันงุ่นง่านแบบมิ่งตอนนี้แหละ” จี๊บพูดพลางทำท่าปั่นหัวพร้อมเอามือตีปีก ร้องก๊ืดๆ เลียนแบบจิ้งหรีด เป็นการเยาะเย้ยเพื่อน เรียกเสียงหัวเราะจากสมาชิกในวงได้พอสมควร (ก๊กกะจี๊บ. 2547ค: 53)
“แล้วแบบเจ้าบุญทุ่มละ” ก็กหมายถึงหนุ่มๆ กระเป๋าหนักในสมัยนี้ที่ใช้เงิน	เป็น	ใบเบิกทาง	“แล้วแบบเจ้าบุญทุ่มละ” ก็กหมายถึงหนุ่มๆ กระเป๋าหนัก ในสมัยนี้ที่ใช้เงินเป็นใบเบิกทาง (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 125)

3.3.2.2 การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความ และไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบ

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความ และไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบ แต่มีส่วนที่นำมาเปรียบเทียบให้ผู้อ่านตีความเอาเอง ซึ่งการเปรียบเทียบโดยใช้อุปลักษณ์แบบนี้มีลักษณะเหมือนการใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังที่ กุหลาบ มัลลิกะมาส (2525 : 37) ได้กล่าวถึงลักษณะของสัญลักษณ์ว่ามี 2 ประเภท คือเป็นสิ่งที่แทนของจริง กับเป็นสิ่งที่แทนโดยอาศัยความเหมือนในแง่ใดแง่หนึ่งเป็นแนวเทียบ

การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความ และไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดังนั้นจึงเป็นการถ่ายเทที่หนุ่ม จะบอกหญิงสาวให้เข้ามานั่งเล่นอยู่เพียงลำพังในห้องของเขาด้วยความเต็มใจ ซึ่งดู ๆ แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับลูกหมูน้อยผู้ насоสสาร ที่ไม่กล้าจะออกแฟนพานที่ไหน คอยแต่จะวิ่งหลบขึ้นไปซุกตัวอยู่บนเขียง ซึ่งตามภาษาฟุตบอลเขาเรียกว่า “เข้าทางผมเลย”

(หักหลังผู้ชาย.2547.70-71)

ไม่ต่างอะไรกับลูกหมูน้อยผู้นำสงสาร ที่ไม่กล้าจะออกพ้นพ่านที่ไหน คอยแต่จะวิ่งหลบขึ้นไปซุกตัวอยู่บนเตียง เป็นการเปรียบเทียบผู้หญิงกับลูกหมูตัวน้อย ที่วิ่งอยู่บนเตียงหรือก็คือสถานที่ที่ชายหนุ่มจัดไว้เพื่อการเพศศึกษิงสาว

“ถ้าบางคนพูดอ้อมก็ไม่เข้าใจ พูดดีๆ ก็ไม่รู้เรื่อง พูดตรงๆ ก็โมโห ไม่ยอมปรับตัว อันนี้ก็ช่วยไม่ได้ถึงว่าช่วยไป ไปคว้าควายต้อมมาทำผ้า ถ้าจะถามว่าทำอะไรต่อไปดี ก็ต้องตอบว่า “ทำใจครับ” ทำใจ”

(หักหลังผู้ชาย.2547.81)

ไปคว้าควายต้อมมาทำผ้า หมายถึงผู้ชายที่มีนิสัยดีดั่ง ดันทุรัง ไม่มีเหตุผลเหมือนควายต้อม นอกจากต้อมแล้วยังโง่ด้วย และว่ากล่าวผู้หญิงที่ได้สามีนิสัยแบบนี้ว่า เป็นการคว้าควายต้อมมาเป็นสามี

“มีไหมที่ทำร้ายพี่หมอ” จีบถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น
“อ้อ ไม่มี เพราะพี่รัศมีหนึ่งช่วงตีน และตัวพี่ก็น้อง ๆ กระบือ มากี่ตุ้มก่อน พวกนี้ ถ้ามาอย่างนี้ เราจะมียามมีใจหาที่คอยช่วย...”

(แล้วคุณจะรู้ว่าคุณบ้าอะไรเปล่า?.2546.155)

ตัวพี่ก็น้อง ๆ กระบือ หมายถึงขนาดของร่างกายผู้ให้สัมภาษณ์ว่ามีขนาดใหญ่แต่เล็กกว่ากระบือ

“แต่ยูมีแนะนำนะว่า ถ้าไปเดทกับผู้หญิงครั้งแรกก็อย่าสั่งอาหารจานเดียวเลย แพลนอะไรมาหน่อยสิ แล้วก็อย่ามาทำป่า สั่งอาหารทีเดียว 6-7 อย่างเพื่อมากินกันแค่สองคน มันดูสุ่ยสุ่ย ใช้เงินไม่เป็น”

(ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว.2546.135)

ทำป่า หมายถึงพฤติกรรมของผู้ชาย ที่ต้องการพิชิตใจผู้หญิงด้วยการแสดงอำนาจทางการเงิน ใช้จ่ายมากมายเพื่อเอาใจผู้หญิง เปรียบเหมือน ป่าที่เป็นคนแก่ชาวจีนที่ร่ำรวย

“กูฟังดูก็รู้ว่าตอแหลชัดๆ และถ้าผู้หญิงเค้าไม่ได้กินหญ้าต่างอาหาร เค้าก็น่าจะพอฟังรู้ว่าไอ้หมอนี่ไม่ได้พูดแบบจริงจังแน่นอน”

(กิ๊กกะจีบ. ผู้ชายดีๆ?. 2547:194)

ผู้หญิงเค้าไม่ได้กินหญ้าต่างอาหาร หมายถึง ผู้หญิงไม่ได้โง่เหมือนวัวควาย

“ว่าแล้วก็ตามใจปากกันทั้งตัวทั้งเมีย พวกกันไปกินอย่างไม่บันยะบันยัง ยังผลให้เกิดไขมันมาสะสมกัน ทั้งร่างกายโดยเฉพาะหน้าท้อง ต้นขาของผู้หญิง จนดูกลมเสียด้วยกันทั้งคู่จนเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเกิดอาการซีเกียจไม่ยอมทำการบ้านขึ้นมา”

(กิ๊กกะจีบ. อ้วน. 2547:190)

นักเรียนเกิดอาการซีงึ่เกียจไม่ยอมทำการบ้านขึ้นมา หมายถึง ผู้ชายที่ไม่อยากมีเพศสัมพันธ์กับแฟน เช่นเดียวกับนักเรียนที่ไม่อยากทำการบ้าน

“แต่ถ้าเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพแล้ว จำพวกอาหารชีวจิตผมเคยกินแล้วแทบจะยุงทั้ง นึกว่าเป็นพวกเอ็งที่ว้วควายมันคายไว้ มีแต่เศษผักหญ้าทั้งนั้น เหล่านี้แหละที่เป็นของที่ดีต่อสุขภาพ”
(ก๊กกะจีบ. อ้วน. 2547:190)

นึกว่าเป็นพวกเอ็งที่ว้วควายมันคายไว้ หมายถึง อาหารรสชาติแย่มากไม่มีความเอร็ดอร่อย อาหารหน้าตาไม่น่ารับประทานเพราะประกอบไปด้วยผัก

“สรุปว่าขนาดกำลังดีนี่แหละครับเป็นที่น่าสนใจที่สุด สาวๆ เค้าบอกว่า It’s not the size of the ship. It’s the motion of the ocean. แปลเป็นไทยง่ายๆ ก็คือ ขนาดเรือจะเล็กหรือจะใหญ่มันไม่สำคัญหรอกคุณพี่ขา มันสำคัญก็ไ้ตรงที่คลื่นลมที่จะพัดพานี้แหละที่จะทำให้อะไรมันดีขึ้นหรือแย่งริเปล่า คลื่นลมถ้ามันแรงไปเรือก็ล่ม ถ้ามันเบาไปเรือก็ไม่ไปไหน วึ่งก็ไม่สนุก มันต้องกำลังดีเรือถึงวิ่งจิวสวยงาม ดังนั้นไ้พวกที่มาโฆษณาตัวเองว่า 7 คุณ 7 7 คุณ 8 เวอร์รอมอะไรพวกนั้นนะ อย่าได้สะอะมาอวดดีเลย เพราะว่าผู้หญิงเค้าไม่ได้โปรดปรานอะไรพวกนี้เป็นพิเศษ ออกจะรังเกียจซะด้วยซ้ำ

(ก๊กกะจีบ. ผู้ชายดี??. 2547:195)

It’s not the size of the ship. It’s the motion of the ocean. หมายถึง ขนาดของอวัยวะเพศชายไม่สำคัญสำหรับผู้หญิง แต่อยู่ที่จังหวะและลีลาของผู้ชายมากกว่า ที่จะทำให้ผู้หญิงมีความสุข

“ชีวิตคนเราก็ต้องมีพิมพ์เขียวเช่นกัน โดยมีตัวเราเป็นผู้วางไว้ว่าอีกห้าปีเราอยากเป็นอะไร ตอนอายุสี่สิบอยากทำอะไร อายุห้าสิบอยากไปอยู่ตรงไหน เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าวันนี้เราจะต้องทำอะไร ต้องเก็บเงินหาเพิ่มเท่าไร เพื่อที่จะได้ไปถึงจุดนั้นที่เราต้องการ”

(ก๊กกะจีบ. สุดท้าย. 2547:209)

ชีวิตคนเราก็ต้องมีพิมพ์เขียว หมายถึง ชีวิตต้องมีการวางแผนล่วงหน้า เปรียบเทียบถึงพิมพ์เขียวซึ่งเป็นกรวางแผนผังสำหรับการสร้างบ้าน

“เฮ้ย แต่เค้าบอกว่าในเนตนี้มีแต่เรื่องหลอกลวง ผู้ชายบางคนโดนผู้หญิงเอารูปเพื่อนฝูงที่น่ารักๆ มาโพสต์บอกว่าเป็นรูปตัวเองและหลงใ้คยอยู่ตั้งนาน พอคยไปนานๆ ใ้ผู้ชายหลงรักแล้วก็ไ้เงินไ้ทอง ลงข่าวกันใ้เห็นโครมๆ น่องๆ ไม่เคยอ่านรีไ้ “ ก๊กทักท้วงขึ้นมาอย่างผู้รอบคอบ “ปิดรี้ พวกมันกินแกลบแทนข้าวละมั้ง” รุ่นน้องทำหน้าที่บ่นกลับมาอย่างไม่ค่อยจะเข้าใจ”

(ก๊กกะจีบ. สาวรุ่นใหม่. 2547:221)

มันกินแกลบแทนข้าว หมายถึง ผู้ชายที่ถูกผู้หญิงปอกลกจนหมดตัว ในบริบทนี้มีความหมายว่าโง่ด้วย

การเปรียบเทียบโดยนัยนั้น จะละคำแสดงการเปรียบเทียบไว้ แต่สามารถเข้าใจได้จากเนื้อความที่ผู้พูดกล่าวถึง บุคคลต่าง ๆ ลักษณะนิสัย โดยกล่าวเปรียบเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น อีกทั้งสร้างสีสันทำให้เกิดอรรถรสในการอ่านอีกด้วย

บทที่ 3

การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”

งานเขียนเล่มหนึ่งจะประสบความสำเร็จต้องประกอบไปด้วยปัจจัยหลายด้าน ดังที่โมรี ชีน ลำราญ (2530: 95) กล่าวสรุปได้ว่าผู้เขียนต้องรู้จักการเลือกสรรถ้อยคำ การเรียบเรียงถ้อยคำ การลำดับประโยค การลำดับความคิดอย่างมีระเบียบ การเสนอความคิดริเริ่ม และการเป็นคนช่างสังเกตช่างจดจำ โดยผู้เขียนต้องสามารถนำปัจจัยต่างๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสมกับเรื่อง สถานการณ์และบุคคล ดังนั้นการศึกษาภาษาเพียงด้านเดียวไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นภาพรวมของงานเขียนได้ จำเป็นต้องศึกษาด้านการนำเสนอเรื่องด้วย

การนำเสนอเรื่องเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้งานเขียนน่าสนใจ เพราะเป็นวิธีการที่ผู้เขียนใช้ถ่ายทอดเนื้อหา ความรู้ และความคิดของตนไปสู่งานเขียนตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง การเปิดเรื่อง การเสนอเนื้อเรื่อง และการปิดเรื่อง ทั้งนี้ผู้เขียนต้องวิเคราะห์กลุ่มผู้อ่าน แล้วจึงเลือกกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่เหมาะสมกับงานเขียน จึงจะทำให้งานเขียนประสบผลสำเร็จได้

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” เป็นงานเขียนที่มีรูปแบบการนำเสนอเรื่องแบบปกิณกะ ที่มุ่งให้ความเพลิดเพลินเป็นสำคัญ สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องคือกลวิธีการนำเสนอเรื่อง ที่ผู้เขียนผูกเรื่องด้วยการสัมภาษณ์ และนำส่วนของบทสัมภาษณ์มาถ่ายทอดเป็นงานเขียนด้วยภาษาอย่างเป็นกันเอง จนได้รับความนิยมจากกลุ่มผู้อ่านวัยหนุ่มสาวที่เป็นคนรุ่นใหม่อย่างมาก

การศึกษาวิเคราะห์การนำเสนอเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน คือ

- 3.1 การตั้งชื่อเรื่อง
- 3.2 การเขียนความนำ
- 3.3 การเขียนเนื้อเรื่อง
- 3.4 การเขียนสรุป

3.1 การตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่อง ต้องอาศัยศิลปะ มีความพิถีพิถันและคัดสรรคำเป็นอย่างดี เพราะเป็นสิ่งแรกที่กระทบตา กระทบใจ และกระทบความรู้สึกของผู้อ่าน

การตั้งชื่อเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้เขียนเลือกใช้ชื่อที่ตรงประเด็นกับเนื้อหาที่นำเสนอ ถ้อยคำที่ใช้ตั้งชื่อเป็นถ้อยคำที่กระตุ้นความสนใจผู้อ่านหรือใช้ชื่อที่ล่อแหลม ส่อถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพื่อสร้างความอยากรู้อยากเห็น และทำให้ผู้อ่านต้องการติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไปด้วยความสนใจ

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” มีลักษณะเด่นๆ 7 ลักษณะ คือ การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ และการตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมีนัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง เป็นการตั้งชื่อที่ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่จะเขียนถึงเรื่องนั้น การตั้งชื่อเรื่องประเภทนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องได้ง่าย เพราะชื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการเขียนเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องใด

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่าการตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง สามารถชี้แนะเนื้อหาของเรื่อง หรือแสดงจุดประสงค์ของการเขียนได้อย่างชัดเจน การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่องนี้จะสร้างความสนใจของผู้อ่าน ด้วยการใช้คำที่สื่อความหมายโดยตรง หรือใช้คำที่สะดุดใจผู้อ่านด้วยคำที่มีความหมายกำกวม ซึ่งปรากฏในงานเขียนของ “ก๊กกะจิบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พวกผมคนเจ้าชู้ครับ

(ก๊กกะจิบ. 2547ข: 172)

ชื่อเรื่องว่า “พวกผมคนเจ้าชู้ครับ” เป็นการบอกกับผู้เขียนตรงๆ ว่าเขียนถึงคนเจ้าชู้ เนื้อหาจะกล่าวถึงว่า ทำไมถึงเจ้าชู้ และการเจ้าชู้เป็นอย่างไร

เมาทักันประสาชาย 1

(ก๊กกะจิบ. 2547ข: 8)

ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องว่าเมาทักันประสาชาย 1 เป็นการตั้งชื่อที่บอกสิ่งที่คุณเขียนจะเล่าแบบตรงๆ ว่าเป็นเรื่องที่คุณชายพูดคุยกันเวลามารวมตัวกัน ชื่อเรื่องลักษณะนี้ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านที่เป็นผู้หญิง ทำให้อยากรู้ว่าคุณชายจะคุยอะไรกันเวลารวมตัวกันกับเพื่อน ๆ ซึ่งเรื่องเมาทักันประสาชาย 1 นี้เป็นการพูดคุยของคุณชายที่พูดถึงผู้หญิงในลักษณะต่าง ๆ

คนรักยืมตั้งค์

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 128)

ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องว่า คนรักยืมตั้งค์ เป็นชื่อเรื่องที่คุณบอกเนื้อความตามตรงว่าจะเขียนถึงกรณีที่คุณรักมาขอยืมเงิน เพื่อบอกให้ผู้อ่านทราบว่าการกระทำอย่างนี้ของคุณรักไว้ใจได้หรือไม่ ควรให้ยืมเงินหรือไม่

ผู้ชายชอบบ่น

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก:144)

การตั้งชื่อเรื่องว่า “ผู้ชายชอบบ่น” ตั้งชื่อตรงตามเนื้อหาของบทความ ที่เป็นเรื่องของผู้ชายว่า ไม่พอใจในผู้หญิงเรื่องใดและขอพูดถึงพฤติกรรมเหล่านั้น ซึ่งเป็นการพูดคุยกันในกลุ่มผู้ชาย ทั้งนี้ ผู้เขียนนำมาเขียนเล่าให้ผู้อ่านที่เป็นหญิงทราบเพื่อจะได้ไม่ทำตัวอย่างนั้น ให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

เปิดอกคุยกันเรื่องมันส์ ๆ บนเตียง

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 174)

การตั้งชื่อเรื่องว่า “เปิดอกคุยกันเรื่องมันส์ ๆ บนเตียง” ผู้เขียนตั้งชื่อเพื่อต้องการบอกจุดประสงค์ของเรื่องโดยตรง และมีเจตนาเพื่อสร้างความสนใจจากผู้อ่านด้วยการนำเสนอเรื่องที่น่าสนใจที่สื่อความหมายล่อแหลม ดังเช่นที่ผู้เขียนระบุว่า เรื่องมันส์ ๆ บนเตียง สามารถกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นให้แก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะเรื่องเบื้องหลังของคนอื่นย่อมเป็นเรื่องที่คนทั่วไป อยากรู้อยากเห็น

ผู้หญิงสอนก่อน...อียส์

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 150)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ผู้หญิงสอนก่อน...อียส์ เป็นชื่อเพื่อต้องการบอกจุดประสงค์ของเรื่อง โดยตรง และตั้งชื่อคำที่มีความหมายล่อแหลม แต่หลีกเลี่ยงการกล่าวถึงคำว่าเพศสัมพันธ์แบบตรง ๆ ด้วยการใช้คำว่า อียส์ ทำให้ดูน่าสนใจว่าคือเรื่องอะไร การตั้งชื่อลักษณะนี้สร้างความสนใจผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านอยากรู้ว่า ผู้หญิงจะบอกอะไรก่อนที่จะเกิดอะไรขึ้น เป็นการสร้างความสงสัย ทำให้เกิดความสนใจขึ้น

Oral sex

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ค: 224)

การตั้งชื่อว่า Oral sex เป็นการสร้างความสนใจจากผู้อ่านด้วยการนำเรื่องเพศสัมพันธ์มาตั้งชื่อ บอกถึงสิ่งที่จะเขียนแบบตรง ๆ ซึ่งเรื่องเพศสัมพันธ์นี้เป็นเรื่องที่ทั้งชายและหญิงให้ความสนใจ การตั้งชื่อแบบนี้ อาจดูรุนแรงในความรู้สึกไม่น่าจะนำมาตั้งเป็นชื่อเรื่องแบบตรง ๆ หากแต่ก็สร้างความสนใจได้ดี

เรื่องเช็กส์ ผู้ไม่ผู้จะดูกันตรงไหน

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก:

การตั้งชื่อเรื่องว่า เรื่องเช็กส์ ผู้ไม่ผู้จะดูกันตรงไหน ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องด้วยการนำประเด็นหลักที่จะกล่าวมาตั้งคือ เรื่องเช็กส์ และปัญหาของเรื่องคือ การเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ อันเป็นการนำประเด็นสำคัญมาตั้งเป็นชื่อเรื่องที่เร้าความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นเรื่องที่ผู้ชายหวาดกลัวอาจต้องประสบกับตัวเอง

เรื่อง SEX ของหนุ่ม ๆ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 148)

การตั้งชื่อเรื่องว่า เรื่อง SEX ของหนุ่ม ๆ เป็นชื่อเพื่อต้องการบอกจุดประสงค์ของเรื่องโดยตรง และต้องการเร้าความสนใจผู้อ่านด้วยการนำประเด็นสำคัญมาตั้งคือ เรื่องเพศสัมพันธ์ของหนุ่ม ซึ่งเร้าความสนใจได้ทั้งเพศชายและหญิง เพราะผู้หญิงก็อยากรู้เรื่องของผู้ชายและผู้ชายเองก็อยากรู้ประสบการณ์ของผู้อื่น

รู้จักหมอโรคจิต (จิตแพทย์) กันหน่อย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ข:12)

การตั้งชื่อเรื่องว่า “รู้จักหมอโรคจิต (จิตแพทย์) กันหน่อย” เป็นการตั้งชื่อที่บอกจุดประสงค์ในการเขียนของเรื่องโดยตรง ในบริบทนี้ผู้เขียนยังเพิ่มกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันด้วยการใช้คำที่มีความหมายกำกวมว่า “โรคจิต” แต่มีการเพิ่มคำ (จิตแพทย์) เพื่อให้ผู้อ่านไม่สื่อความหมายผิดหรือกำกวมในความหมายว่าหมอเป็นโรคจิต

เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ง: 204)

ผู้เขียนตั้งชื่อบทความว่า “เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก” เป็นการตั้งชื่อตามเนื้อหาของบทความที่กล่าวถึงการที่ผู้หญิงมีแฟนอายุน้อยกว่า ว่าทำไมผู้หญิงถึงเลือกมีคนรักอายุน้อยกว่าตัวเอง

3.1.2 การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม

การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม เป็นการตั้งชื่อโดยใช้คำถามเพื่อเร้าความสนใจจากผู้อ่าน ประโยคคำถามที่ใช้อาจจะเป็นประโยคคำถามเพื่อถามเนื้อความ ถามเพื่อตอบรับหรือปฏิเสธ หรือถามเพื่อให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่ามี การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถามเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดความฉงน และต้องการเสาะหาคำตอบจากเนื้อหาที่ผู้เขียนกำลังจะเขียนเรื่องต่อไป ลักษณะคำที่ใช้เป็นคำถาม เช่น รีเปล่า หรือยัง ไหมเนี่ยะ แคะไหน ทำไง เป็นต้น การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถามที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มีตัวอย่างดังนี้

ฉันหรือเธอที่เปลี่ยนไป

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 104)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ฉันหรือเธอที่เปลี่ยนไป เป็นการตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม โดยถามเพื่อให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้คำว่า “หรือ” เชื่อมคำฉันกับเธอ ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้หญิงกับผู้ชาย แสดงเป็นคำถามโดยนัยว่าใครเป็นฝ่ายตีตัวออกห่างก่อน

แฟนเก่า...เพื่อนใหม่ เป็นได้รึเปล่า

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 66)

การตั้งชื่อด้วยคำถามว่า “แฟนเก่า...เพื่อนใหม่ เป็นได้รึเปล่า” เป็นการตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม โดยถามเพื่อให้ผู้อ่านตอบรับหรือปฏิเสธจากประเด็นที่ว่าอดีตคนรักจะกลายมาเป็นเพื่อนกันนั้นเป็นไปได้จริงหรือ

รู้ได้จ้ะ ผู้ชายรักหรือยัง

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 126)

การตั้งชื่อเรื่องว่า รู้ได้จ้ะ ผู้ชายรักหรือยัง เป็นการตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม โดยถามเพื่อถามเพื่อความ เกี่ยวกับประเด็นที่ทำให้ผู้หญิงอยากรู้ถึงปฏิกิริยาของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิงที่รักว่า เขาปฏิบัติอย่างนี้แล้วแปลว่าอย่างไร

คุณว่าคุณบ้า...หรือเปล่า

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 24)

การตั้งชื่อเรื่องว่า คุณว่าคุณบ้า...หรือเปล่า เป็นการตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม โดยถามเพื่อให้ผู้อ่านตอบรับหรือปฏิเสธว่าคิดว่าคุณเองบ้าหรือไม่ การตั้งชื่อเรื่องลักษณะนี้ช่วยสร้างความสนใจให้ผู้อ่านได้ง่าย เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดความฉงนอยากทราบว่าคนที่มีการเป็นโรคบ้ามีลักษณะอย่างไร และตนมีแนวโน้มที่จะเป็นเช่นนั้นหรือไม่

บ้าแพชั่น บ้าช้อปปิ้ง บ้ากิน เอ๊ะ! ถือว่าบ้าไหมเนี่ย?

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 52)

ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องว่า บ้าแพชั่น บ้าช้อปปิ้ง บ้ากิน เอ๊ะ! ถือว่าบ้าไหมเนี่ย? เป็นการตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม โดยถามเพื่อให้ตอบรับหรือปฏิเสธว่าคนที่มีลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวจัดว่าเป็นบ้าหรือไม่ เป็น ผู้เขียนนำพฤติกรรมที่คนนิยมทำกัน โดยพูดติดปากว่า “บ้า” ซึ่งเป็นความชื่นชอบส่วนบุคคลมาตั้งเป็นประเด็นคำถามว่าพฤติกรรมเหล่านั้น โดยใช้คำว่า “เอ๊ะ!” แสดงความสงสัยเพื่อเรียกร้องให้ผู้อ่านคิดสนใจขึ้นมาทันทีว่าสิ่งเหล่านั้นที่เห็นหรือเป็นอยู่เรียกว่าเข้าข่ายเป็นบ้าหรือไม่

เช็กส์ต้องแปลกแค่ไหน ถึงสงสัยว่าวิตถาร

(กึ่งกะจิบ. 2546ก: 116)

การตั้งชื่อว่า เช็กส์ต้องแปลกแค่ไหน ถึงสงสัยว่าวิตถาร เป็นการตั้งชื่อแบบคำถาม ถึงพฤติกรรมที่จัดได้ว่ามีความผิดปกติทางเพศ

ทำไมถ้าไม่อยากบ้า แต่ถ้าบ้าแล้วทำไม

(กึ่งกะจิบ. 2546ก: 102)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ทำไมถ้าไม่อยากบ้า แต่ถ้าบ้าแล้วทำไม เป็นการตั้งชื่อแบบคำถามว่า ถ้าไม่
อยากบ้าควรทำตัวอย่างไร และถ้าบ้าแล้วต้องทำอย่างไร เป็นการตั้งคำถามถึงวิธีการป้องกันและ
วิธีแก้ไขความผิดปกติทางจิต

3.1.3 การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ

การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่งที่ตรง
ข้ามกันหรือคู่กัน มาแสดงไว้ด้วยกัน

การศึกษาการตั้งชื่อเรื่องในวรรณกรรมของ “กึ่งกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อเรื่อง
แบบเปรียบเทียบโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบแนวคิดที่มองต่างมุมระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง โดย
ใช้คำที่แสดงความหมายตรงข้ามกันหรือคู่กันมาเปรียบเทียบกัน ซึ่งทำให้ผู้อ่านต้องการทราบว่าผู้เขียน
จะมีบทสรุปอย่างไรกับประเด็นเรื่องที่กำลังจะกล่าวถึงตั้งแต่เริ่มอ่านชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแบบ
เปรียบเทียบปรากฏในงานเขียนของ “กึ่งกะจิบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รักกับเช็กส์

(กึ่งกะจิบ. 2547ฉ: 224)

การตั้งชื่อเรื่อง “รักกับเช็กส์” ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องโดยการเปรียบเทียบของที่คู่กันระหว่าง ความรัก
กับเช็กส์ ซึ่งเป็นนามธรรมและรูปธรรม ว่าสิ่งใดมีอิทธิพลต่อชายหญิงมากกว่ากัน การใช้ทั้งสองคำนี้มา
เปรียบเทียบกันในบริบทนี้ ย่อมเป็นการเร้าความสนใจจากผู้อ่านในวัยรุ่นหรือวัยทำงานได้เป็นอย่างดี
เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของหนุ่มสาว

ความรักกับเงินตรา

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 74)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ความรักกับเงินตรา เป็นการเปรียบเทียบของที่ตรงข้ามกันระหว่างความรัก
กับเงิน ซึ่งเป็นนามธรรมและรูปธรรม ว่าสิ่งใดสำคัญสำหรับชีวิตมากกว่ากัน การตั้งชื่อลักษณะนี้

สามารถเร้าความสนใจจากผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะทำให้ผู้อ่านอยากทราบคำตอบว่าเหตุผลที่ทำให้คนเลิกคบกันขึ้นอยู่กับความรักหรือฐานะทางเงิน

เมียมากเมียน้อย

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 94)

การตั้งชื่อ ว่า เมียมากเมียน้อย ผู้เขียนตั้งชื่อโดยการเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่งตรงข้ามกัน ระหว่างการมีเมียมากกับการมีเมียน้อย เป็นการเล่นคำว่า มีเมียน้อยเพียงคนเดียวดีกว่าการมีเมียหลายคนใหม่ หรือมีค่าเท่ากัน การตั้งชื่อนี้ดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านที่ผู้หญิง ถึงประเด็นที่ผู้ชายมีเมียหรือภรรยาหลายคน เป็นการนำข้อดีของการมีเมียน้อยเพียงคนเดียวดีกว่าการมีเมียหลายคนมาเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นข้อดีที่ใครๆ อาจคิดไม่ถึง

ความลับ กับ ความรัก

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 112)

ความลับกับความรัก เป็นเรื่องที่ต้องเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่งตรงข้ามกัน ให้เห็นว่าการมีความรักบางทีก็มีความลับต่อกัน ความรักอาจไม่จำเป็นต้องบอกเล่าเรื่องราวทุกอย่างจนหมด หากมีความลับต่อกันบ้างก็ได้ อันเป็นการเขียนถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่คิดว่าไม่น่าจะมีความลับต่อกันหากรักกันจริง แต่บางครั้งความจริงอาจทำให้เสียใจผู้ชายจึงเลือกที่จะให้เป็นความลับเป็นการมองต่างมุมระหว่างชายและหญิง

สาวน้อย กับ สาวใหญ่

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 220)

การตั้งชื่อ ว่า สาวน้อย กับ สาวใหญ่ เป็นการตั้งชื่อแสดงการเปรียบเทียบอย่างชัดเจน โดยใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันสองคำมาเปรียบเทียบกัน ใช้คำว่า กับ แสดงการเปรียบเทียบ เนื้อความนั้นผู้เขียนจะเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นถึงข้อดีข้อเสียของผู้หญิงที่อายุน้อยกับผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว อันเป็นทัศนะของผู้ชายในการมองผู้หญิงต่างวัยกัน ทำให้เร้าความสนใจได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

3.1.4 การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ

การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยการเลือกใช้คำที่มีความคล้องจองกัน ทำให้เกิดความไพเราะของเสียง

การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ ที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” มีการเล่นคำ เช่น การใช้เสียงพยัญชนะคล้องจอง การใช้เสียงสระคล้องจอง ดังตัวอย่างดังนี้

ที่รักครับ...เดี๋ยวกลับบ้าน

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 152)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ โดยการตั้งชื่อเรื่องว่า “ที่รักครับ...เดี๋ยวกลับบ้าน” ผู้เขียนใช้คำที่มีเสียงสระคล้องจอง คือเสียงสระอะ และใช้เสียงตัวสะกดคล้องจองคือเสียงแม่กบ คือคำว่า “ครับ” กับ “กลับ” เพื่อให้ชื่อเรื่องมีความสละสลวย นอกจากนี้ในด้านความหมายก็มีความสอดคล้องกับคำที่เลือกใช้ด้วย

เพื่อนแฟนฉันมันมารร้าย

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 136)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ โดยการตั้งชื่อเรื่องว่า เพื่อนแฟนฉันมันมารร้าย เป็นการใช้คำคล้องจองด้วยเสียงสระอะและตัวสะกดแม่กนคำว่า “ฉัน” กับ “มัน” และใช้คำคล้องจองด้วยเสียงพยัญชนะ “ม” คำว่า “มัน” กับ “มาร” เพื่อให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความไพเราะอีกทั้งทำให้ชื่อเรื่องที่น่าสนใจ เนื้อเรื่องกล่าวถึงความร้ายกาจของเพื่อนคนรักที่อาจเข้ามาขัดขวางความรักได้

คนบ้า คนไข้ เอาใจไงดี

(กึ่งกะจิบ. 2546ก: 60)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ โดยการตั้งชื่อเรื่องว่า คนบ้า คนไข้ เอาใจไงดี เป็นการเล่นคำด้วยการซ้ำคำว่า “คน” ทั้งในคนบ้า และคนไข้ ประกอบกับการใช้คำสัมผัสสระไคคำว่า “ไข้” “ใจ” “ไง” ทำให้เกิดความคล้องจองกันเวลาอ่าน การตั้งชื่อแบบนี้ นอกจากให้ความไพเราะของคำแล้วเป็นการตั้งชื่อแบบคำถามที่ตรงกับเนื้อเรื่องที่เขียน สื่อความหมายถึง คนบ้าและผู้ป่วยโรคจิต ว่าจะต้องปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างไร

ผู้หญิงที่ให้กล้าหนอย (วิธีแต่ะอั้งให้ถูกต้องในช่วงแรก)

(กึ่งกะจิบ. 2547ข: 116)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ โดยการตั้งชื่อเรื่องว่า ผู้หญิงที่ให้กล้าหนอย (วิธีแต่ะอั้งให้ถูกต้องในช่วงแรก) เป็นการตั้งชื่อที่มีคำสัมผัสเสียงสระอา คำว่า “ว่า” กับ “กล้า” เป็นการเล่นคำให้คล้องจองกัน ทำให้ชื่อเรื่องมีความไพเราะ อีกทั้งเนื้อความยังตรงตามชื่อเรื่องที่ตั้งคือกล่าวถึงการปฏิบัติตัวของผู้ชายยามที่ต้องอยู่กับหญิงสาว การจะสัมผัสแต่ะต้องจะต้องทำอย่างไร

ไสยศาสตร์ผีสงฆ์ หมอก็กลัวบ้างเหมือนกัน

(กึ่งกะจิบ. 2546ข: 74)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การตั้งชื่อแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ โดยการตั้งชื่อเรื่องว่า ไสยศาสตร์ผีสงฆ์ หมอก็กลัวบ้างเหมือนกัน ผู้เขียนใช้คำคล้องจองด้วยการใช้คำสัมผัสเสียงสระอาใน คำว่า “สงฆ์” และ “บ้าง” เพื่อให้ชื่อเรื่องมีความสละสลวย และการตั้งชื่อนี้บอกถึงเนื้อหาของเรื่องตรง ๆ ว่า เรื่องวิญญาณ หมอหรือแพทย์ก็มีความกลัว

3.1.5 การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ

การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ เป็นการตั้งชื่อโดยแนะนำวิธีปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้อ่าน เพื่อเป็นการเกริ่นให้ทราบในเบื้องต้นว่าจะกล่าวแนะนำถึงเรื่องอะไร

ในงานเขียนของ “กึ่งกะจิบ” ปรากฏการตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ เพื่อเป็นการเสนอเจตนา ให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนจะเสนอแนะ หรือแนะนำเรื่องใดแก่ผู้อ่าน โดยผู้เขียนแนะนำวิธีปฏิบัติให้ผู้อ่านทั้ง เพศชายและหญิงทราบ การตั้งชื่อแบบแนะนำนี้ ได้รับความสนใจจากผู้อ่านได้เพราะเป็นการบ่งบอก ประเด็นที่จะนำเสนอแบบตรง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก่อนออกไปมันใจก่อนนะ

(กึ่งกะจิบ. 2547ข: 58)

การตั้งชื่อว่า ก่อนออกไปมันใจก่อนนะ เป็นการตั้งชื่อแบบให้คำแนะนำ ซึ่งผู้เขียนให้ คำแนะนำแก่ผู้อ่าน ว่าในการออกไปปรากฏตัวในที่สาธารณะ ควรมีความมั่นใจในการที่จะทำอะไร การตั้งชื่อลักษณะนี้จะดึงดูดความสนใจแก่คนที่ต้องการรู้วิธีปฏิบัติตนการวางตัว

ผู้หญิงว่าให้กล้าหน่อย (วิธีแต่ะอั้งให้ถูกต้องในช่วงแรก)

(กึ่งกะจิบ. 2547ข: 116)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ผู้หญิงว่าให้กล้าหน่อย (วิธีแต่ะอั้งให้ถูกต้องในช่วงแรก) ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องที่เป็น การเสนอแนะแก่ผู้ชาย ซึ่งแนะนำผู้ชายโดยผู้หญิงเอง ทำให้ได้รับความสนใจกับผู้ชายได้เป็นอย่างดี ผู้เขียน เขียนถึงการวางตัวของผู้ชาย ถ้าจะสัมผัสแต่ะต้องผู้หญิงควรทำอย่างไรไม่น่าเกลียด

1009 วิธีโกหก

(กึ่งกะจิบ. 2547ค: 90)

การตั้งชื่อเรื่องว่า 1009 วิธีโกหก เป็นการตั้งชื่อเรื่องที่บอกถึงวิธีการโกหก ซึ่งผู้เขียนแนะนำ วิธีการโกหกให้แก่ผู้ชายโดยผู้ชายเองที่ชี้แล้วได้ผล การนำเสนอวิธีโกหกของผู้ชายนั้นนอกจากจะเล่า

ความสนใจให้กับผู้ชายแล้วยังเป็นการเร้าความสนใจผู้หญิงให้อยากทราบวิธีการโกหกของผู้ชาย เพื่อการนำไปใช้

3.1.6 การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมิ่นย

การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมิ่นย เป็นการตั้งชื่อโดยใช้สำนวนหรือคำที่มีอยู่แล้วหรือสร้างคำขึ้นใหม่นำมาเป็นชื่อเรื่อง

ในงานเขียนของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่า การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมิ่นย ผู้เขียนนำความสัมพันธ์ พฤติกรรม สถานภาพของชายและหญิงมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่ต้องการกล่าวถึงเพื่อตั้งเป็นชื่อเรื่อง เนื้อหา เช่น **เซอะ...ของตาย ก็แค่ของเล่น ไม่อยากทำการบ้าน** เป็นต้น การตั้งชื่อลักษณะนี้เป็นการใช้คำน้อยแต่ให้ความหมายมาก ปรากฏในงานเขียนของ “ก๊กกะจิบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผมไม่อยากทำการบ้าน

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 16)

การตั้งชื่อเรื่อง “ผมไม่อยากทำการบ้าน” ผู้เขียนใช้การสร้างด้วยสำนวนแบบนัยคือ ใช้สำนวน “ไม่อยากทำการ” บานเปรียบเทียบกับการที่ผู้ชายไม่อยากมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงด้วยเหตุผลประการต่างๆ เช่นเดียวกับการที่เด็กนักเรียนไม่อยากทำการบ้านส่งอาจารย์

รักที่หมดอายุ

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 48)

การตั้งชื่อเรื่องว่า รักที่หมดอายุ ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องด้วยสำนวนแบบนัยโดยเปรียบเทียบความรักกับอาหารที่มี “วันหมดอายุ” ถึงแม้ความรักไม่ใช่สิ่งของก็ตาม เป็นการสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านด้วยการเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นภาพจุดจบของความรัก

สัญญาตฤณเพศ สัมพันธภาพเพื่อน

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 38)

การตั้งชื่อว่า สัญชาติฤณเพศ สัมพันธภาพเพื่อน เป็นการตั้งชื่อโดยเปรียบเทียบความสัมพันธ์แบบเพื่อนระหว่างชายหญิงที่อาจมีเรื่องเพศสัมพันธ์มาเกี่ยวข้อง การตั้งชื่อแบบนี้เร้าความสนใจแก่ผู้อ่านด้วยการนำคำสองคำมาวางเปรียบเทียบกัน ซึ่งชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ทั้งสองแบบที่แตกต่างกัน

เหล่าเก่าในขวดใหม่

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 160)

การตั้งชื่อเรื่องว่า เหล้าเก่าในขวดใหม่ ผู้เขียนนำสำนวนใหม่มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง สำนวนใหม่นี้หมายถึง การทำให้เกิดคุณค่าขึ้นใหม่ด้วยการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะภายนอกหากภายในยังเป็นสิ่งเดิม ในที่นี้เป็นการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงรูปโฉมของผู้หญิงให้ดูน่าสนใจว่าเหมือนการนำเหล้าเก่ามาใส่ขวดใหม่เพื่อให้ดูน่าดื่ม

บัญญัติ 10 ประการ

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 84)

การตั้งชื่อว่า บัญญัติ 10 ประการ ผู้เขียนตั้งชื่อแบบล้อเลียนพระบัญญัติ 10 ประการของศาสนาคริสต์ ตลอดจนข้อปฏิบัติต่างๆ ที่มักจะมี 10 ข้อ หรือมีเป็นข้อๆ ให้คนจดจำไปปฏิบัติได้ ผู้เขียนจึงนำมาสร้างความหมายใหม่ตามแบบผู้เขียน โดยเนื้อความนั้นผู้เขียนเขียนถึงข้อควรปฏิบัติของชายและหญิง 10 ประการ

อันธรรมา นารีต้องมีผิว จะรักนวลสงวนตัวก็ใช่ที่

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 8)

การตั้งชื่อว่า อันธรรมา นารีต้องมีผิว จะรักนวลสงวนตัวก็ใช่ที่ ผู้เขียนตั้งชื่อด้วยการเลียนแบบคำกลอนสอนหญิง ที่สอนให้ผู้หญิงรักนวลสงวนตัว โดยดัดแปลงให้ผู้หญิงกล้าแสดงออกในเรื่องเพศมากขึ้น จึงเป็นข้อความว่า นารีต้องมีผิว จะรักนวลสงวนตัวก็ใช่ที่ ซึ่งเนื้อเรื่องเขียนถึงการรักนวลสงวนตัวที่เกินพอดีจนอาจทำให้ไร้คู่ และสอนให้ผู้หญิงรู้จักแสดงออกในเรื่องเพศที่ไม่เกินงาม

เซอะ...ของตาย

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 184)

การตั้งชื่อว่า เซอะ...ของตาย ผู้เขียนนำสำนวนที่ว่า ของตาย ซึ่งใช้เปรียบเทียบกับภรรยาว่าเป็นของตายของสามี มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง โดยใช้คำที่แสดงการประชดประชันว่า เซอะ สื่อความหมายถึงการไม่สนใจการเป็นของตายอีกต่อไป ในเนื้อเรื่องผู้เขียนเขียนถึงการทำตัวไม่ให้กลายเป็นของตายของสามีเพื่อให้ผู้เป็นภรรยานำไปปฏิบัติ

ก็แค่ของเล่น

(กึ่งกะจิบ. 2547ก: 192)

การตั้งชื่อเรื่องว่า ก็แค่ของเล่น ผู้เขียนนำวลีว่า ของเล่น ซึ่งเป็นความเปรียบถึงสิ่งของหรือความสัมพันธ์ที่ไม่จริงจัง แค่เล่นสนุกชั่วคราวแล้วก็ทิ้งไป มาใช้เปรียบเทียบผู้หญิงที่มักจะโดนเปรียบว่าเป็นของเล่นของผู้ชาย โดยใช้คำว่า ก็แค่ของเล่น ที่มีน้ำเสียงเสียดสีว่าเป็นแค่ของเล่น ซึ่งตามเนื้อเรื่องที่ผู้เขียนกล่าวนั้นมีได้เป็นเพียงแค่ของเล่น หากแต่เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ที่จริงจัง

3.2 การเขียนความนำ

การเขียนความนำ เป็นส่วนประกอบของเรื่องก่อนนำเข้าสู่เนื้อหาของเรื่อง การเขียนความนำในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้เขียนสามารถเขียนดึงดูดใจให้ผู้อ่านต้องการติดตามอ่านงานเขียนต่อไปจนจบเรื่อง ด้วยกลวิธีการเขียนความนำที่น่าสนใจ ซึ่งผู้วิจัยพบลักษณะการเขียนความนำที่ผู้เขียนนิยมใช้อย่างสม่ำเสมอ 6 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนความนำแบบคำถาม แบบเล่าเรื่อง แบบสรุปความ แบบใช้คำสุภาพหรือคำอุปมาอุปมัย แบบแสดงความคิดเห็น และแบบสนทนากับผู้อ่าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 การเขียนความนำแบบคำถาม

การเขียนความนำแบบคำถาม เป็นการเริ่มต้นเรื่องด้วยคำถามที่เร้าใจผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ อยากติดตามเรื่อง อยากค้นหาคำตอบจากคำถามที่ผู้เขียนยกขึ้นมา

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ใช้การเขียนความนำแบบคำถามเพื่อเร้าให้ผู้อ่านเกิดความสนใจเรื่องลักษณะของคำถามจะเป็นประโยคคำถามเพื่อความ ถามเพื่อตอบรับหรือปฏิเสธ หรือถามเพื่อให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยผู้เขียนจะอธิบายหรือเล่าคำตอบในส่วนเนื้อเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณเคยแปลกใจมั๊ยครับว่า คนเราหลาย ๆ คนนั้นเวลาเจอหน้ากันในสมัยแรก ๆ ทำไมมันถึงตกหลุมรักกันได้ง่าย ๆ บางคนแค่พบหน้ากันก็รู้สึกน่ารักกันหลง อยากจะเป็นคู่ผัวตัวเมียกันขึ้นมาเลยทีเดียวนะ โดยไม่รู้ตัวสักที รู้ตื่นลึกไหนบางกันและกันมาก่อนเลยแม้แต่น้อย แต่พอคบกัน อยู่ด้วยกันหรือมีอะไรกันไปแล้วสักระยะ ใ้ความรู้สึกเหล่านั้นมันดันค่อย ๆ คลายหายไปได้ดื้อ ๆ เหมือนเล่น กล กลายเป็นความรู้สึกเบื่อ เซ็ง จำเจ หรือมีประโยคสุดฮิตที่ชอบเอามาอ้างกันนั่นกันหนา นั่นคือเข้ากันไม่ได้ คุณจะแปลกใจมั๊ย ถ้าเราจะบอกว่า เรื่องทั้งหมดนั้นมันมีผลมาจากเคมีในสมองของเรานั่นเอง

(ก๊กกะจ๊ิบ. 2547ก: 48)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถามเพื่อถามผู้อ่านว่า เหตุใดคนเราเมื่อคบกันไปนานๆ จึงเกิดความเบื่อหน่ายซึ่งกันและกัน การนำเรื่องด้วยการถามคำถามนี้ ผู้ถามมีเจตนาเพื่อจะอธิบายเหตุผลที่ทำให้คนเกิดความเบื่อหน่ายกันว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากสารเคมีในร่างกายมนุษย์

“ก็ทำไมละ คนเคยรู้จักกัน เคยสนิทกัน แล้วทำไมถึงจะเป็นเพื่อนกันไม่ได้”

เชื่อว่าคุณหลาย ๆ คนที่มีแฟนแล้วอาจจะเคยได้ยินประโยคคลาสสิกคุ้นเคยหูนี้กันมาบ้าง ไขแล้วครับ วันนี้เราจะมาพูดถึงคำพูดว่า แฟนเก่าที่กลายเป็นเพื่อนใหม่ ในทัศนคติของผู้ชายดูสักที (ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 66)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถาม โดยใช้ประโยคถามเนื้อความเพื่อถามผู้อ่านว่า คนที่เคยคบหาเป็นแฟนกัน เมื่อเลิกกันแล้วสามารถคบกันเป็นเพื่อนได้หรือไม่

“พี่ ๆ คนเราเวลาคบกันนาน ๆ แล้วสำหรับพวกผู้ชายเนี่ย อารมณ์ขันมันหายไปไหนหมดหรือ”

เป็นคำถามที่ดีมาก คำถามหนึ่งที่เราได้ถูกถามมาจากน้องกาดะแมร์น้องที่เคยเขียนหนังสือผู้ชายเลวกว่าหมา ที่ได้ไปพบกันในวันงานเปิดตัวภาพยนตร์เรื่อง how to lose a guy in ten days” (ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 104)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถาม โดยให้ประโยคถามเนื้อความเพื่อถามผู้อ่านว่าผู้ชายเมื่อตอนคบกันช่วงแรกมีแต่รอยยิ้ม มีแต่อารมณ์ขัน ครั้นเมื่อเวลาผ่านไปอารมณ์ขันของผู้ชายหายไปไหน ทำไมเหลือแต่ความเบื่อ การนำเรื่องด้วยการถามคำถามนี้ ผู้ถามมีเจตนาเพื่อต้องการรู้คำตอบว่า เหตุใดคนคบกันไปนานๆ จึงเกิดความรู้สึกและอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลง

ใคร ๆ ก็ตามนะครับโดยเฉพาะคุณ ๆ ที่เป็นผู้หญิงคงจะเคยมีคำถามนี้อยู่ในใจก่อนที่จะคิดมีความรักกับใครสักคนคำถามที่จะเกิดกับคุณก็คือ อยากรู้จริง ๆ ว่าคนที่เค้าเข้ามาในชีวิตมาทำดีมาเฝ้าพะเน้าพะนอ คนนี้เค้าจะจริงใจกับคุณสักขนาดไหน หรือคำถามยอดฮิตที่พวกเราสองคนก๊กกะจี๊บได้รับเมลล์มาถามบ่อยที่สุดเลยก็คือ **“อยากรู้จริง ๆ ค่ะว่า ตอนนี้อยู่คนเดียวหรือเปล่า”** ที่ผู้หญิงกังวลกับเรื่องนี้มากกว่าก็อาจจะจะเป็นเพศที่ค่อนข้างเสียเปรียบและเสียหายมากกว่าเพศชายหลายเท่าตัว ดังนั้นถ้าหากว่าผู้หญิงจะเป็นห่วงตัวเองตั้งแง่คิด ในแง่ที่ต้องกังวลไว้ก่อนก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องที่เสียหายไปสักเท่าไรดีกว่าที่จะต้องไปนั่งน้ำตาเช็ดหัวเข่าในภายหลัง (ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 120)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถามจากจดหมายทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อถามผู้เขียนว่า ในขณะที่ตนกำลังมีผู้ชายเข้ามาจีบ แต่เกิดความไม่แน่ใจว่าเขาเข้ามาจีบเพื่อหวังหลอกให้ตนตกเป็นของเขาหรือไม่

ในโต๊ะประชุมห้องเดิม เพียงแต่เปลี่ยนวันและเวลาใหม่ หลังจากที่ทุกคนเลิกงานกันแล้ว บรรดาพวกผู้ชายก็มานั่งจับกลุ่มพูดคุยกันต่อ แต่เชื่อกันว่า พวกผู้ชายเนี่ย ถ้าจับกลุ่มคุยกันเรื่องสัพเพเหระได้ไม่นาน เรื่องราวที่เขาคุยกัน สุดท้ายมักจะไม่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้หญิงและวันนี้ก็เป็นอย่างเช่นเคย “พี่ครับ” จ๊ิบหนุ่มอาร์ตไดเร็คเตอร์ ที่เพื่อน ๆ ชอบลงความเห็นเห็นว่าหัวดี ไฟแรง แต่ไม่เอาถ่านรีบเปิดประเด็นเรื่องนำขึ้นมาก่อน **“วิธีการจีบสาวที่ถูกต้องของผู้ชายเรา เราควรจะเริ่มกันที่ยังไง”** (ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 8)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถาม โดยใช้ประโยคความเนื่อความ เพื่อถามผู้ให้สัมภาษณ์ว่า การจีบสาวที่ถูกวิธีนั้น ต้องทำอย่างไรบ้าง การถามคำถามนี้ผู้ถามต้องการให้ผู้ให้สัมภาษณ์แนะนำวิธีการจีบสาวที่ได้ผลจริง

จะรู้ได้ยังไงว่าผู้ชายรักจริงหรือยัง?

คำถามนี้คงเป็นคำถามยอดฮิตติดอันดับ สำหรับทุกคนเลยก็ว่าได้ ที่จะถามว่าคนที่เราพูดคุยอยู่ด้วย นั้นเขาหลอกเราหรือเปล่า หรือเค้ารักเราจริง ๆ หรือยัง ถ้าสำหรับเพศชายนั้นค่อนข้างจะง่ายครับ ที่จะดูว่าผู้หญิงที่เค้ากำลังพูดคุยเสวนาอยู่ด้วยนั้น ตกหลุมรักชายหนุ่มหรือยัง เพราะว่าธรรมชาติของ เพศหญิงแล้ว ผู้ชายเป็นฝ่ายไปจีบไปพะเน้าพะนอเอาใจ แรก ๆ เจ้าหล่อนอาจจะไม่เล่นด้วยและ ความสัมพันธ์ก็ค่อย ๆ ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จนผู้หญิงยอมออกไปไหนด้วย และสุดท้ายอาจไปลงเอย ถึงขั้นการมี Sex กัน ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทก่อนหน้านี้แล้ว

(ก๊กกะจีบ. 2547ช: 126)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถาม โดยใช้ประโยคความเนื่อความ เพื่อถามให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า จะรู้ได้อย่างไรว่าผู้ชายรักจริง แล้วผู้เขียนจึงตอบคำถามและให้ ข้อสังเกตแก่ผู้อ่านในส่วนเนื้อเรื่องต่อไป

ใครที่มีแฟนมาหลายปี เขาประมาณว่าสี่ห้าปีขึ้นไปในที่นี้ลองยกมือขึ้นสิครับ เอ้า ...เอามือ ลงได้ ผม ว่าคุณคงจะประสบปัญหาหนุ่มที่คล้ายๆ กับหนุ่มทั่วไปอีกหลายๆ คน ปัญหานั้นก็คือเรื่องการไม่ทำการบ้าน อันเนื่องมาจากความเบื่อก ความซ้ำซากความจำเจที่เราไม่รู้จะอธิยาให้ผู้หญิงเค้า เข้าใจได้อย่างไร **จริงมั๊ยครับ...**

(ก๊กกะจีบ. 2547ฉ: 224)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบคำถาม โดยใช้ประโยคความเนื่อเพื่อตอบรับ หรือปฏิเสธ เพื่อถามผู้อ่านว่าคนที่คบกับแฟนมานาน โดยทั่ว ๆ ไปมักจะเกิดปัญหาการไม่ยอมามีเพศสัมพันธ์กับแฟน จริงหรือไม่ การใช้คำถามเช่นนี้ผู้เขียนมีเจตนาเพื่อถามหาแนวร่วมหรือผู้ที่มีความคิดเห็นตรงกัน นอกจากนี้ยังเป็นการเรียกร้องให้ผู้อ่านสนใจเรื่อง และอยากทราบวิธีการแก้ไขปัญหาที่ผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงต่อไปในส่วนเนื้อเรื่อง

3.2.2 การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง

การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เป็นการนำเข้าสู่เรื่องด้วยการเล่าถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันอย่างแจ่มชัด เพื่อเป็นการปูพื้นเรื่อง หรือย้ำเตือนความทรงจำให้แก่ผู้อ่าน หรือเชื่อมโยงเรื่องนั้นเข้าสู่เนื้อเรื่องได้โดยตรง

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีการเขียนความนำแบบเล่าเรื่องโดยการกล่าวถึงเรื่องที่เป็นปัจจุบัน และเรื่องที่เป็นเหตุการณ์ปมหลัง เพื่อบอกจุดประสงค์ในการเขียน หรือทำความเข้าใจ หรือย้ำเตือนความทรงจำให้แก่ผู้อ่าน การเขียนความนำแบบเล่าเรื่องนี้เป็นวิธีที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุด เนื่องจากสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจจุดประสงค์ในการเขียนได้อย่างชัดเจน และทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนเรื่องได้ตรงประเด็นมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“พวกผู้ชายส่วนมากมักจะเข้าใจผิดหรือยังงั้นนะคะ ถึงชอบมาเลียในหูจนเปียกไปหมด” เป็นประโยคบอกเล่าที่ทำให้ก๊กกะจีบนั่งมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ ในบทนี้จะเป็นบทที่ต่อจากตอนที่แล้ว ที่เราไปพยายามงัดสูตรเด็ดออกมาให้ ใครเคยใช้แล้วก็แสดงว่าทำมาถูกต้อง แต่ถ้าใครยังไม่เคยให้ทดลองเอาไปประยุกต์ใช้กับตัวเองดู แล้วได้ผลอย่างไร เล่าให้ฟังบ้างนะครับ”

(ก๊กกะจีบ. 2546ก: 175)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อดึงดูดความคิดของผู้อ่านไปสู่เรื่องที่ต้องการกล่าวถึงในเนื้อเรื่อง โดยผู้เขียนได้ทำข้อความว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องมาจากบทที่แล้ว สำหรับเรื่องที่คุณเขียนต้องการเขียนถึงในที่นี้คือเรื่องวิธีการและขั้นตอนที่ผู้ชายทำให้ผู้หญิงพึงใจในการมีเพศสัมพันธ์

เพื่อน คำ ๆ นี้คงเป็นคำที่ยิ่งใหญ่สำหรับคนหลาย ๆ คน เพราะว่ามันน่ารักมันเป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ เพื่อพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ทุกวันนี้หลาย ๆ คนคงปฏิเสธไม่ได้ว่า เวลาที่เรามีความสุขที่สุดเวลาหนึ่ง คือเวลาที่เรามีความสุขที่สุดเวลาหนึ่ง คือเวลาที่เรายู่กับเพื่อน นั่งล้อมวงสังสรรค์เฮฮา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เพราะว่าเพื่อนจะเป็นคนที่เราสามารถพูดจาได้ทุกอย่าง อย่างเปิดอก โดยไม่มีข้อแม้อันใดเป็นปิดบัง อันนี้หมายถึงเพื่อนซี้ ๆ นะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนที่เป็นพวกเดียวกัน ยิ่งสามารถเล่าสู่กันฟังได้ทุกเรื่อง **แต่คราวนี้เรื่องมันจะเป็นเรื่องขึ้นมา บางทีก็เพราะเพื่อนคนละเพศนี้แหละ** เพราะว่าธรรมชาติสร้างผู้ชายกับผู้หญิงขึ้นมาแตกต่างกันทั้งในด้านความคิดความอ่าน สรีระ ฯลฯ วันนี้ก๊กกะจีบก็เลยต้องมานั่งถกเถียงกันในปัญหานี้ หลังจากแยกย้ายกันไปหาข้อมูลอยู่พักหนึ่งว่า ผู้หญิงกับผู้ชายนั้นเป็นเพื่อนกันจริง ๆ ได้มั๊ย

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 38)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่ต้องการเขียนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ว่าสามารถคบหากันแบบเพื่อนสนิทที่ไม่คิดเกินเลยต่อกันได้หรือไม่

“แต่งงาน” สำหรับหลายคน คำ ๆ นี้ดูจะมีค่าและยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตคำหนึ่งเลยก็ว่าได้ เพราะว่าการแต่งงานนั้น หมายถึง การที่คนสองคน สองชีวิต จะต้องมาร่วมหลงโรงอยู่กันต่อไป จนแก่เฒ่า ถึงแม้ว่าในสมัยนี้จะเลิกกันได้ง่าย ๆ กว่าสมัยก่อนก็ตามทีเถอะ แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของ คำว่าแต่งงานนั้นยังคงมีอยู่ในตัวเองอย่างไม่เสื่อมคลาย ยังเป็นคำที่ผู้หญิงเกือบทุกคนนั้นใฝ่ฝันวิลหา ว่าขอให้ได้ชื่อว่าได้แต่งงานสักครั้งก็ยิ่งดีสำหรับชีวิตนี้

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 56)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่ต้องการกล่าวถึงคือเรื่องการแต่งงาน โดยผู้เขียนได้เชื่อมโยงความคิดจากความหมายของการแต่งงาน ความสำคัญของการแต่งงาน ผู้ที่ให้ความสำคัญกับการแต่งงาน เพื่อจะได้เชื่อมโยงไปสู่เนื้อเรื่องที่ว่า “เมื่อผู้ชายแต่งงาน”

หนุ่ม ๆ นะครับ ถ้าอยู่กับลำพังพวกตนเองล้วน ๆ การสนทนาพูดไปวนมาชักพัก **รับรองหนีไม่พ้นที่จะลงเอยมาถึงเรื่อง “Sex”** วันนี้ก๊กกะจ๊ีบแอบเอาเทปไปอัดมาเล่าให้ฟัง เป็นเรื่องของ อาจารย์โจ ของเรากำลังสนทนากับหนุ่มรุ่นน้องสองคนอย่างเมามันส์ อย่าคิดมากนะครับ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 148)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่ต้องการเขียนโดยตรง คือเรื่องเซ็กซ์ การเขียนความนำลักษณะนี้ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องได้โดยไม่ต้องตีความ และผู้อ่านสามารถประเมินความสนใจของตนเองได้

19.35 น. **ห้างสรรพสินค้า ดิ เอ็มโพเรียม แผนกชุดชั้นในสตรี** คู่รักคู่หนึ่งที่ดูเหมือนจะมีประวัติความรักผ่านร้อนผ่านหนาวมาด้วยกันอย่างโชกโชนและยืนยาว กำลังยืนดูสินค้าอยู่ในแผนกนี้ โดยมีฝ่ายหญิงกำลังพยายามยื่นเลือกซื้อชุดชั้นในตัวจี๋ยืนพลิกไปพลิกมา และฝ่ายชายกำลังยืนทำตาลอยปริบ ๆ รวากับไร้ความรู้สึกลอย ๆ

ขอบอกนะ ขอบอกว่าในความเป็นจริงแล้ว ลายของความสวยงามบนชุดชั้นในสำหรับคนที่ไม่มีแฟน นั้นแทบจะไม่จำเป็นเลย เพราะเป็นเสื้อผ้าชนิดเดียวที่ผู้อื่นแทบจะไม่มีโอกาสเห็น ยกเว้นไปนั่งต่างขาที่ชั่วที่ไหน ซึ่งก็คงไม่ค่อยจะมีใครเจอเธอจนถึงขนาดนั้น หรืออีกพวกหนึ่งก็คือพวกโรคจิตซึ่งพยายามจะกั่มุดแอบดู พยายามจะเอาอะไรสอง ซึ่งคนพวกนี้เราก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปใส่อะไรเอาใจมันถึงขนาดนั้น ยกเว้นสามีหรือแฟนของตัวเอง ดังนั้นเสื้อผ้าชนิดนี้ คนที่ใช้ไม่มีทางได้ดู แต่คนที่ดูก็ไม่มีทางได้ใช้ แล้วทำไมผู้คนถึงต้องพยายามพิถีพิถันกับลูกไม้ ลายตะเข็บ และสีสันบรรจงของผ้าผ่อนชนิดนี้กันนัก ู้ใหม่ครับ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 16)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อทำความถึงเรื่องของผู้เขียนที่ต้องการกล่าวถึงคือเรื่อง “ผมไม่อยากทำการบ้าน” เพื่อนำสู่เรื่องสำหรับหาสาเหตุว่าเหตุใดเมื่อ

แต่งงานอยู่กับแฟนมานานแล้ว จึงเบื่อก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับแฟนของตน โดยผู้เขียนพูดถึงด้วยการยก เหตุการณ์การเลือกชุดชั้นในมากล่าวอ้าง

ในการจะออกไปพบกับใครๆ ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตาม ในครั้งแรกนั้นบุคลิกเราเหมือนจะเป็นสิ่ง สำคัญที่สุด สิ่งใดที่หามาใส่หรือประกอบกับตัวเราแล้วทำให้ดูดี จงอย่าลืมนะที่จะทำสิ่งนั้นเป็นอัน ขาด พวกคุณเคยอ่านนิยายมั๊ยครับ ที่พระเอกต้องหลอกนางเอกทำตัวเป็นคนซุ่มซ่าม โทรมๆ จนๆ เพื่อจะลองใจคบหาดูเบื่องลิกของจิตใจ ว่าเข้ากันได้จริงๆ แล้วจึงเปิดเผย ตัวตนจริงๆ ออกมา แล้วก็แต่งงานอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ถ้าอ่านแล้วสนุกก็ดีใจด้วยที่ซื้อ หนังสือมาแล้วเกิดอรรถรสคู่มากับการเสียดวงค์ แต่อย่าได้ไปทำตัวเลียนแบบการกระทำนั้นในชีวิต จริงเป็นอันขาด เวลาในชีวิตเราก็น้อยเต็มที่อยู่แล้ว อย่าไปเสียเวลาหลงอะไรกับเรื่องพรรคนั้นเลยครับ รับรองว่าไม่คุ้มค่า และเสียเวลาเปล่า

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ก: 79)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง เพื่อทำความเข้าใจเรื่องในนิยายที่มี สุตตรสำเร็จ เพื่อเปรียบเทียบและชี้แนะให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ และสามารถตีความได้

3.2.3 การเขียนความนำแบบสรุปความ

การเขียนความนำแบบสรุปความ เป็นการนำเรื่องด้วยการสรุปใจความสำคัญก่อนที่จะขยาย ความถึงเรื่องดังกล่าวในส่วนเนื้อหาเป็นลำดับต่อไป การเปิดเรื่องด้วยวิธีนี้จะทำให้อ่านเข้าใจทิศทาง และจุดประสงค์ในการเขียนอย่างชัดเจน ก่อนอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่ามีการเขียนความนำแบบสรุปความเพื่อสรุปใจความ สำคัญอย่างย่อ ๆ ให้ผู้อ่านได้ทราบเหตุการณ์ ทิศทางและความสำคัญของเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก๊วเมีย

คุณ ๆ พอจะเชื่อกันบ้างไหมครับว่า **อันผู้ชายกับการก๊วเมียนั้น เป็นของคู่กันขาดกันไม่ได้** ไม่ว่าจะผู้ชายคนนั้นจะชาติมีเงิน หรือมีตำแหน่งใหญ่โตขนาดไหนแต่พวกเขาจับประกกันได้เลยว่า ถ้าต่อหน้า แฟน หรือภรรยา นั้น รับรองว่าเสร็จทุกราย เพราะว่าอะไรมั๊ยครับ เพราะว่าผู้ชายมักจะ เป็นเพศหรือฝ่ายที่ทำผิด และผู้หญิงก็จะ เป็นเพศที่คอยมาตามจับผิดอยู่เสมอๆ และหลายๆ ครั้ง นั้นผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายสงสัยอะไรได้ถูกตลอดเสียด้วย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 192)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบสรุปความ เพื่อสรุปใจความสำคัญของ เรื่องถึงสิ่งที่ต้องคู่กันขาดกันไปไม่ได้ นั่นคือ ผู้ชายกับการก๊วภรรยา อันเป็นสิ่งที่ธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับ ผู้ชายเกือบทุกคน และเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้เขียนจึงสรุปความสำคัญไว้ตอนความนำเรื่อง เพื่อที่จะขยายความถึงประเด็นต่อ ๆ ไปที่มีความสัมพันธ์กันในส่วนเนื้อเรื่องเป็นลำดับต่อไป

อันว่าผู้ชายกับการโกหกนั้น เขาว่าเป็นของคู่กัน ขาดกันไม่ได้ และโดยปกติแล้ว
ผู้ชายจะไม่โกหกผู้หญิงในเรื่องทั่ว ๆ ไปซักเท่าไร เนื่องจากบอกความจริงไปดีกว่า ก็มีค่าเท่ากัน
แต่ผู้ชายจะโกหกผู้หญิงนั้นก็คงมีอยู่เรื่องเดียวและเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องอื่นใดคงเป็นไปได้
นอกจากเรื่องผู้หญิงอีกคนนั่นเอง

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 91)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบสรุปความ เพื่อสรุปใจความสำคัญของ
เรื่อง ถึงสิ่งที่คู่กันนั้นคือผู้ชายกับการโกหกภรรยา อันเป็นสิ่งที่ผู้ชายจำเป็นต้องทำเพื่อหลีกเลี่ยงการมี
ปัญหากับคู่ครอง ซึ่งผู้เขียนได้สรุปความสำคัญว่าการโกหกภรรยากับการบอกความจริงมีผลสรุปไม่
ต่างกัน ดังนั้นผู้ชายส่วนมากจึงเลือกที่จะโกหกมากกว่า อันเป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้เขียนได้สรุปไว้ให้
ผู้อ่านทราบ

3.2.4 การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี

การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี คือการเขียนความนำโดยใช้สุภาษิตหรือบทกวีที่มีอยู่
แล้วในภาษา มาเปรียบกับเรื่องที่กำลังจะกล่าวถึง ทำให้ผู้อ่านได้อรรถรสและเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนนิยมใช้การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี เพื่อ
เปรียบเทียบ หรือเชื่อมโยงเรื่อง ด้วยน้ำเสียงสนับสนุน ล้อเลียนหรือประชดประชัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

อันธรรมาดานารี ต้องมีผัว จะรักนวลสงวนตัวก็ใช่ที่ อ้า... เคยได้ยินกันไหมครับ เคยมั๊ย !

สุภาษิตคำพังเพยประโยคนี้นี้ ฟังแล้วอาจจะทะเลาะแ่ง ๆ อยู่ว่าความหมายจริง ๆ แล้ว มันหมายความว่า
อย่างไร จริง ๆ แล้ว ใคร ๆ ก็ทราบอยู่แล้วว่าหญิงกับชายเป็นคู่กัน เหมือนพระอาทิตย์กับ
พระจันทร์ฟ้ากับน้ำ บางทีก็เป็นลื่นกับฟัน ส่วนผู้หญิงก็ต้องคู่กับชาย จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นว่า
สาว ๆ จำเมื่อถึงเวลาอันสมควรแล้วเวลาหนุ่ม ๆ เข้ามาจับมาพบมาหา จนตกลงปลงใจ
ตกลงปลงใจกันแล้ว ก็ต้องถึงเวลาที่จะร่วมหอลงโรงกันซะที

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 8)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิต เพื่อเปรียบเทียบว่าหญิงและ
ชายเป็นของคู่กัน ไม่วันใดวันหนึ่งก็ต้องร่วมหอลงโรงกัน เนื่องจากธรรมชาติสร้างมาให้คู่กัน ดังนั้นฝ่าย
หญิงไม่ควรเล่นตัวจนเกินงาม เพราะจะทำให้เสียโอกาสดี ๆ ไป ซึ่งในบริบทนี้ผู้เขียนนำสุภาษิตโบราณ
มาเปรียบเทียบกับผู้หญิงสมัยใหม่ด้วยน้ำเสียงที่กึ่งเหน็บแนมประชดประชัน

“คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล” ใคร ๆ หลาก ๆ คนก็คงจะเคยได้
ยินคำพังเพยประโยคนี้นี้มาแน่นอน และสาว ๆ หลายคนที่มีแฟนแล้วก็คงจะเคยเกิดความรู้สึกที่ว่า
ไม่ค่อยชอบหน้าเพื่อนของแฟนเราบางคนสักเท่าไร เพราะว่าบางคนก็มาแบบดีแสนดีชวนกันไป

เข้าวัดเข้าวา บางคนก็ตีฆวนกันไปเข้าเฑาะเข้าบาริ บ้างก็ฆวนกันไปทำงานทำการทำมาหากิน แต่บางคนก็เหมือนกับจะมาแค่เอาเปรียบมาเป็นเพื่อนเที่ยว มาตีม มากินสำมะเลเทเมา แล้วโฉนเลยแพนของชั้นจึงช่างไม่ฉลาดนัก

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 136)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิต เพื่อเปรียบเทียบว่าคนที่คบเพื่อนเช่นไร ตนเองย่อมเป็นเช่นนั้น พร้อมกับเชื่อมโยงความคิดจากความหมายของสุภาษิตนำไปสู่เรื่องที่ต้องการกล่าวถึง คือเรื่องการเลือกคบเพื่อนของเพศชาย ว่าเหตุใดเพศชายจึงไม่สามารถแยกแยะประเภทของเพื่อนได้ มักจะนิยมคบเพื่อนที่นำมาไปในทางเสื่อม ทำให้สาว ๆ ไม่เกิดความสบายใจ โดยนำเสียงที่ผู้เขียนกล่าวถึงเป็นลักษณะของการเหน็บแนมประชดประชันว่า “แล้วโฉนเลยแพนของชั้นจึงช่างไม่ฉลาดนัก

“ใครมีเมียสองมักหมองใจ จะหาความสบายได้มีใครมี หากมันมีสามสี่เสียดีกว่า ต้องตำราว่าเป็นสุขเกษมศรี...” ใคร ๆ ที่เคยฟังขับเสภาหรือเคยอ่านกลอนเรื่อง ขุนช้างขุนแผน คงจะเคยคุ้น ๆ หูอยู่กับข้อความนี้บ้าง จริงแล้ววันนี้เราไม่ได้มาพูดกันถึงเรื่องเสภาหรือกลอนเก่าแก่อะไรกันหรอกครับ แต่เรื่องที่จะพูดถึงก็คือ นิยายอย่างหนึ่งของผู้ชายที่เป็นนิสัยเก่าแก่เป็นกันมาแต่โบราณกาล และดู ๆ แล้วจนถึงยุคปัจจุบันนี้ก็ยังไม่เคยมาแต่โบราณกาล และดู ๆ แล้วจนถึงปัญหาโลกแตกนี้ก็คือ “ทำให้ผู้ชายถึงต้องมีเมียน้อย” อันขึ้นชื่อว่าชายไทยส่วนมาก มีอยู่สองอย่างถ้าไม่มีเมียมาก ก็มีเมียน้อย

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 94)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบใช้บทกวีเพื่อเปรียบเทียบเชิงล้อเลียนว่าการมีภรรยาสองคนนั้นย่อมนำพาแต่ปัญหามาให้ผู้เป็นสามี แต่หากจะมี ผู้มีสามมีสี่คนเสียเลยจะดีกว่า การเขียนความนำเช่นนี้ผู้เขียนยกบทกวีมาเปรียบเทียบเพื่อนำสู่เรื่องการมีเมียมาก (จำนวนมาก) กับการมีเมียน้อย (ตำแหน่งอนุภรรยา) ซึ่งหมายความว่าถึงผู้ชายที่เจ้าชู้ โดยผู้เขียนเลือกบทกวีมาเปรียบเพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน อีกทั้งเพื่อทำให้เรื่องน่าสนใจมากขึ้น

“คนเรารักกัน ไม่ควรจะมีควมลับต่อกัน มีอะไรก็บอก ๆ กันมาก่อนดีกว่า อย่าให้มารู้ทีหลัง” เราเชื่อว่าหลาย ๆ คนคงจะเคยได้ยินประโยคเหล่านี้จากปากคนรักของคุณมาบ้างแล้ว จริงมั๊ยครับที่ว่าคนเรารักกันแล้วไม่ควรมีความลับต่อกัน คุณอาจจะยังลังเลอยู่ ลองมาฟังคำโบราณอีกหนึ่งประโยค **“ช่างสาร ฐเห่า ข้าเก่า เมียรัก”** สื่ออย่างนี้ไม่ควรไว้วางใจ เพราะอาจจะทำให้คุณเดือดร้อนได้ อ้าว! โหงฟังแล้วมันขัดกันอย่านั้นล่ะ เราสองคนก็ก๊กกะจีบก็เลยต้องมานั่งถกปัญหากันดูซิว่า ในเรื่องของความลับระหว่างผู้หญิงผู้ชายที่รักกันนั้นสิ่งใดที่พูดได้ หรือสิ่งใดที่ทำได้หรือสิ่งใดไม่ควรทำ

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 112)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตเพื่อเปรียบเทียบระหว่างความรักกับความลับ เนื่องจากมีคติคำสอนเคยสอนว่าคนเราคบกันไม่ควรจะมีความลับต่อกัน แต่ตามสุภาษิตโบราณบทหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า หนึ่งในจำนวนคนที่ไม่ควรให้ความไวใจคือภรรยา ซึ่งก็ขัดกับคติคำสอนที่ว่าไว้ในตอนแรก วิธีการเปรียบเทียบคติคำสอนกับสุภาษิตนั้น ผู้เขียนได้เปรียบเทียบกันในเชิงขัดแย้ง หรือขัดความกัน เพื่อนำเข้าสู่เรื่อง และเพื่อเสนอประเด็นว่าการรักษาความลับกับภรรยา หรือการให้ความไวใจนั้นสิ่งใดควรทำมากกว่า

“เมื่อยามรักน้ำตัมผักยงว่าหวาน ครั้นเนิ่นนานน้ำอ้อยยังกร่อยขม”

คำพังเพยโบราณคำนี้ บางคนอาจจะเรียกว่าเป็นคำพังเพย แต่พวกเราถือว่าเป็นอภาลีโก คือยกมาพูดเวลาไหนก็เป็นความจริงเวลานั้น คุณผู้หญิงครับ พวกเราบอกคุณแทนผู้ชายทุกคนในโลกนี้เลยว่า “ทุกสิ่งที่คุณชายทำให้ผู้หญิงตอนจีบนั้น ไม่ใช่นิสัยของเขาจริงๆ เลย” (สำหรับคนอ่านที่เป็นผู้หญิงกรุณาอ่านข้อความนี้อีกทีซ้ำ ๆ และจำใส่ใจสมองเอาไว้ให้ดีๆ)

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 64)

ข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบใช้คำอุปมาอุปมัยเพื่อเปรียบเทียบความรักว่าเมื่อยามแรกรักกัน มีแต่ความสุข ความหลงใหลแม้พบเจอเรื่องราวที่เป็นอุปสรรคก็ยังมีน้ำอดน้ำทนต่อกันเปรียบเหมือนน้ำตัมผักที่ขม ยังหวานชื่น ครั้นเมื่อเวลาผ่านไปความรักความหลงใหลเริ่มน้อยลงเปรียบเหมือนกับน้ำอ้อยที่หวานชื่นก็ยังคงบอกว่าขม

3.2.5 การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็น

การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนความนำเรื่องการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนลงไปในเรื่อง เพื่อแสดงว่าผู้เขียนมีทัศนคติเช่นใดต่อเรื่อง

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนใช้ความนำเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อบอกทัศนคติและอารมณ์ของผู้เขียนที่มีต่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเริ่มวิเคราะห์เรื่องตั้งแต่อ่านหน้าแรก และเกิดคำถามว่าตนเองมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับผู้เขียนหรือไม่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ชายกับความเจ้าชู้นั้นโบราณเขาว่าเป็นของคู่กันเสมือนสมบัติติดตัวมาเลยตั้งแต่เกิดก็ว่าได้ เพราะว่าไม่ว่าในวรรณคดี ประวัติศาสตร์ หรืออ่านนวนิยายเรื่องไหนของประเทศใด ไม่ว่าจะเก่าแก่แค่ไหน เขาก็มันจะเห็นได้ว่า ในเรื่องนั้นๆ ผู้ชายมักจะมีเมียอยู่หลายคนเสมอๆ แม้กระทั่งในเทพนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับเทวดาต่างๆ เทพที่เป็นผู้ชายก็มักจะมีสนม หรือบริวารมากองค้อยู่เสมอๆ แต่คำถามที่มักจะมีอยู่ในใจของผู้หญิงหลายคนเสมอๆ ก็คือ แล้วทำไมผู้ชายต้องเจ้าชู้ด้วยละ หัดเป็นคนรักเดียวใจเดียวไม่ได้เสียหรือ คำตอบก็คือจริงๆ แล้วผมว่าผู้ชายหลายๆ คนหรือทั้งหมดไม่ได้อยากเป็นคนเจ้าชู้ หลายใจมากเมียหรืออก หล่มหลายคนถึงกับออกปากว่า

ถ้าเป็นไปได้อยากเป็นคนรักเดียวใจเดียวทำงานทำการเสร็จก็กลับบ้าน คิดถึงแฟนและนอนอยู่กับ
แฟน ดูทีวี ดูหนัง ฟังเพลง กินข้าวอย่างมีความสุขเพราะไ้การที่จะออกไปหาคนใหม่ๆ นั้น มัน
ทั้งเสียเวลาเปลืองเงิน เปลืองทอง เสียต่อการมีปัญหาแต่กร้อวกับบุคคลในครอบครัว **แต่ก็ทำ
ไม่ได้ เพราะอยู่บ้านแล้วบางทีมันเหมือนจะร้อนอยู่ตลอดเวลา**

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 172)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงความคิด
เห็นต่อเรื่องว่า ความจริงแล้วผู้ชายทั่วไปไม่อยากจะเป็นคนเจ้าชู้ แต่เป็นเพราะเมื่ออยู่บ้านแล้วรู้สึก
กระสับกระส่าย ไม่มีความสุข จึงต้องพยายามหาทางออกนอกบ้าน

สิ่งที่สำคัญที่สุดของการมีชีวิตคู่ นั้น นอกจากความรักความเข้าใจกันในเรื่องต้นแล้ว ประการที่สองที่
จะทำให้คนเรานั้นอยู่กันตลอดรอดฝั่ง ลองทางดูไหมครับว่าคืออะไร **สำหรับพวกเราแล้ว**

ประการที่สองที่รองจากความรักนั้นคือเงิน

“ใช่แล้ว” สิ่งที่คนเรามักจะพูดกันว่า เป็นสิ่งที่ซื้อความรักไม่ได้ นั่นแหละ แต่ในความเป็นจริงแล้ว
สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งเลยที่เดียวที่ทำให้คนเราอยู่ด้วยกันอย่างผาสุกหรือไม่ ถ้าจำรวมกันมา
อยู่แล้วทั้งคู่ก็ดีไป แต่ถ้าต้องมาลำบากตรากตรำ กัดก้อนเกลือกินในเบื้องต้นนี้ดี คำว่าคู่ทุกข์คู่ยากก็
จะเกิดขึ้น ณ จุดๆ นี้ แต่สิ่งที่เราจะเล่าบอกให้คุณๆ อ่านในวันนี้ มีใช้วิธีหาเงินทองหรือวิธีที่จะทำ
ให้รวยขึ้นมาในสามวันเจ็ดวันหรือหกนะ แต่เราพยายามจะบอกว่า สำหรับใครที่ร่วมกันสร้างฐานะ
ขึ้นมาจนอยู่ได้ พอมีพอกิน และเลยขึ้นไปจนถึงขั้นที่เรียกว่ารวยได้แล้ว ขอให้จงระวังผู้ชายของคุณ
เอาไว้ให้ดี

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 74)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงความคิด
เห็นต่อเรื่องว่า สิ่งที่มีความสำคัญรองจากความรักตามทัศนคติของผู้เขียนคือ “เงิน” เพราะคนเลือก
ที่จะอยู่ด้วยกันเพราะความรัก แต่ถ้าขาดเงินก็ไม่อาจมีชีวิตครอบครัวที่ราบรื่นได้ มักจะประสบปัญหา
ครอบครัวจนถึงขั้นทะเลาะเบาะแว้ง คนมีเงินจึงสามารถทำอะไรๆ ได้อย่างคล่องตัวมากกว่า
เพราะฉะนั้นภรรยาที่มีสามีร่ำรวย ไม่ควรไว้วางใจ เพราะเขาจะสามารถออกนอกถิ่นนอกทางได้เสมอ

“อ๊อ้ย เงินทองนั้นเป็นแค่ของนอกกาย ไม่ตายวันหลังก็หาเอาใหม่ได้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโต” เชื่อว่า
หลาย ๆ คนก็คงเคยได้ถ้อยคำประเภทนี้มาจากคนคุ้นหู จริงอยู่ของนอกกายนั้นถ้าไม่ไปยึดติดกับมัน
จนเกินไปก็ไม่ใช่อะไรสำคัญ แต่ถ้าจะรักษามันไว้กับตัวดี ๆ ก็คงไม่ใช่เรื่องที่น่าเสียดาย เพราะว่า
ของนอกกายนั้น เป็นสิ่งที่หายากกว่าของในกายเยอะ จริงมั๊ยครับ พูดกันไปมากก็อาจจะงงงัน
ว่าวันนี้พวกเราสองคนมาไม่ไหนหรือพยายามจะพูดถึงเรื่องอะไร **วันนี้เราพยายามจะมาบอกเล่า
ถึงเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตคู่เลยที่เดียวคือเรื่อง “เงิน”**

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 128)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องว่า เงินทองนับเป็นของที่สำคัญต่อการมีชีวิตคู่มากที่สุด เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชีวิตดำเนินไปด้วยความราบรื่น

3.2.6 การเขียนความนำแบบการสนทนา

การเขียนความนำแบบการสนทนา เป็นการเปิดเรื่องเรื่องด้วยบทสนทนาว่าด้วยเรื่องที่กำลังจะกล่าวถึง ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบการสนทนาจับผู้อ่านโดยตรงเพื่อแสดงความเป็นกันเอง ประหนึ่งผู้อ่านร่วมอยู่ในวงสนทนานั้นด้วย ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่เป็นประโยคทักทายด้วยการนำเสนอเรื่องใกล้ตัวผู้อ่าน ชวนให้ผู้อ่านคิดตาม ก่อนจะนำเข้าสู่ประเด็นหลักของเรื่องต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถึง : คุณผู้อ่าน สวัสดีครับ วันนี้ผมขอออกนอกเรื่องนอกราวของความรักสักนิดหนึ่งนะ
“ถ้ามีใครสักคนมาถามว่าจะอะไรในโลกนี้ที่ยากที่สุด ถ้ามั่นกว้างๆ คลุมๆ เครือๆ แบบนี้
เนี่ยแหละ คุณว่าคุณจะตอบว่าอะไร การเรียนหนังสือ การจับผู้หญิง การหาเงิน การขับเครื่องบินตกลูก
ในเทคโนโลยีสมัยใหม่ต่างๆ หลายคนก็คงจะมีหลายๆ คำตอบต่างๆ นานากันออกไป แต่วันนี้สำหรับผม
เองเจอแล้วครับ การกระทำที่คิดว่ายากที่สุดที่ได้เคยทำมาในชีวิตนั้นไม่ใช่อะไรเลย แต่มันคือการพูด
ต่อหน้าสาธารณชนให้คนหมู่มากฟังนั่นเอง”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ช: 209)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนความนำแบบการสนทนาจับผู้อ่านโดยตรงเพื่อแสดงความสนิทสนมและเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านด้วยข้อความว่า ถึง คุณผู้อ่าน ... แล้วจึงกล่าวทักทายพร้อมนำเข้าสู่เรื่องที่จะเขียนต่อไป

“ก่อนอื่นต้องขอกล่าวอวยพรกันสักหน่อย ผมไม่รู้ว่าตอนนี้ ตอนที่ท่านผู้อ่านกำลังได้อ่าน
คอลัมน์นี้อยู่เป็นวันที่เท่าไรของเดือนแล้ว แต่ก็น่าจะยังเป็นบรรยากาศของช่วงปีใหม่ทีเพิ่งจะเฉลิม
ฉลองกันอย่างสนุกสนานและเพิ่งจะผ่านพ้นไป ปีใหม่นี้เรื่องอะไรที่เลวร้ายก็ให้มันผ่านพ้นไปซะ และเตรียม
ตัวรับกับสิ่งดีๆ ที่จะเข้ามาในชีวิต ใครมีรถเกาก็ขอให้เปลี่ยนได้รถใหม่ มีงานเก่าๆ ที่ไม่ถูกใจ ก็ขอให้ได้งาน
ใหม่ที่สนุกสนานขึ้น ใครที่มีเมียเก่าก็ขอให้ได้เมียใหม่ อ้าว! อวยพรกันอย่างนี้ คุณๆ ผู้ชายคงจะถูกใจ
หัวเราะกันอีกอักแต่ในใจของทุกคนก็คงจะรู้กันอยู่ดีว่าเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็นเพียงไรที่จะทำให้ภรรยา
เก่าของเราอมรับสิ่งใหม่แบบนี้ที่จะเข้ามาในชีวิตเราได้

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ณ: 212)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนนำเรื่องด้วยการสนทนาจับผู้อ่านว่า “ก่อนอื่นต้องขอกล่าวอวยพรกันสักหน่อย ผมไม่รู้ว่าตอนนี้ ตอนที่ท่านผู้อ่านกำลังได้อ่านคอลัมน์นี้อยู่เป็นวันที่เท่าไรของเดือนแล้ว

...” เป็นการเกริ่นนำถึงประเด็นเรื่องที่จะนำเสนอต่อมา นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงภรรยาให้รู้จักปรับปรุงตัวเอง

3.3 การเขียนเนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่อง คือส่วนที่ผู้เขียนแสดงรายละเอียดเรื่องราวต่างๆ ที่ต้องการเล่าให้ผู้อ่านฟัง เป็นการขยายความต่อจากความนำเรื่อง

การเขียนเนื้อเรื่องที่ดีต้องเขียนให้สัมพันธ์กับความนำ เนื้อเรื่องในแต่ละส่วนต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง ไม่วกวน มีการขยายความตามลำดับ จึงจะทำให้งานเขียนนั้นน่าติดตามอ่านจนจบ

การเขียนเนื้อเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” มีการเขียนเนื้อความหลายๆ ประเด็นในเรื่อง เนื่องจากเมื่อผู้เขียนสนทนาถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งมักจะมีการพูดถึงเรื่องอื่น หรือบุคคล หรือมีการแสดงความคิดเห็นจากผู้ร่วมสนทนาหลายคน ซึ่งแตกต่างจากการเขียนเรื่องทั่วไป ดังนั้นในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนจึงต้องใช้วิธีการเขียนเนื้อเรื่องที่หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่อง การบรรยาย การใส่บทสนทนา การใช้สำนวนโวหาร สุภาพสัท คำคม การแสดงความคิดเห็นที่เป็นเหตุเป็นผลกัน หรือการยกตัวอย่างมาสนับสนุน เพื่อให้เรื่องมีความชัดเจน ไม่สับสนและน่าอ่าน ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนมีกลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง 5 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย แบบใช้บทสนทนา แบบแสดงความคิดเห็น แบบเปรียบเทียบ และแบบอธิบาย โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย

การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย คือการเขียนเนื้อเรื่องโดยการเล่ารายละเอียด พฤติกรรมของบุคคลหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายมากที่สุด เพราะสามารถเล่าเรื่องและให้รายละเอียดพฤติกรรมของบุคคลหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยบางเรื่องผู้เขียนมีการแทรกมุขตลกล้อเลียนพฤติกรรมของบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อทำให้อ่านได้รับอารมณ์ ดึงตัวอย่างต่อไปนี้

“กูมีเรื่องอยากจะถามพวกมึงหน่อย ว่าสาว ๆ สมัยนี้เค้าไม่ชอบคนดี ๆ กันแล้วรึยังวะ กูเห็นแต่ไปชอบพวกที่กะล่อน เจ้าชู้เพลย์บอย ยิ่งพวกที่ชอบพูดจาตอแหล เสี่ยงอ่อนเสี่ยงหวานเก่ง ๆ ละยิ่งชอบนัก เบบี๋คะ เบบี๋ขา” เจ้าหนุ่มเด็กนอกพูดพลางทำเสียงเลียนแบบ “กูฟังดูก็รู้ว่าตอแหละชัด ๆ และถ้าผู้หญิงเค้าไม่ได้กินหน้าต่างอาหาร เค้าฟังดูก็น่าจะพอรู้ว่าไอ้หมอนี่ ไม่ได้พูดแบบจริงจังแน่นอน แต่

ทำไมวะ ไอ่ไม่เข้าใจ ว่าพวกผู้หญิงก็ยังไปหัวเราะเอิ๊กอ้อกับคนพรรคอย่างนั้นอยู่ได้” เพื่อนเราบ่น พลางส่ายหัวอย่างไม่ค่อยจะเข้าใจพร้อมลงท้ายด้วยคำสบถแบบเด็กที่จบนอก ทำนองเซี่ยทๆ ฟักๆ “ก็เพราะว่าเค้าคุยกับคนพูดไทยไม่คล่องอย่างพวกมึงไม่เข้าใจนะสิ” ก็เริ่มแซวเพื่อนฝูงกลับไป พลางหัวเราะก๊ากเมื่อเห็นเพื่อนเด็กนอกทำหน้าหน้านี้วักขมวด ...

“แต่เรื่องสุดท้ายที่กูสงสัยจริงๆ และพวกมึงยังไม่ตอบกู ก็คือ เป็นคนดีแล้วมันไม่มีใครจริงๆ ไช้มัย”

ไอ้หนุ่มหัวนอกพูดกลางทำตาซึ่งใสราวกับจะให้เราช่วยไปจ้อแฟน “เป็นคนดีแล้วมันผิดตรงไหน ไอ่ไม่เข้าใจจริงๆ” เพื่อนหนุ่มนักเรียนนอกโอดครวญ “เอ้อ กูบอกให้ตรงๆ เอมั้ย ว่าเพราะอะไร” ก็เริ่มรำคาญเพื่อนขึ้นมาที่พูดให้ฟังจนจบแล้วยังไม่ยอมเข้าใจซะที “ว่ามา ไอรับได้” เพื่อนนักเรียนนอกพยักหน้าหนึ่งๆ “กูว่าเพราะมึงไม่ตีอย่างที่มีคิดนะสิ !”

(ก๊กกะจ๊ับ. 2547ฉ: 194)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย เพื่อเล่าเรื่องล้อเลียนพฤติกรรมของเพื่อน โดยการนำเอาข้อดีของเพื่อนที่เป็นคนไทยแต่พูดจาแบบไทยคำอังกฤษคำมาล้อเลียน

“ถ้าเป็นนักร้องนี่ก็ยิ่งสะดวกกว่า ขึ้นเวทีไปแล้วก็ร้องตามที่ได้ซ้อมได้ร้องมาในห้องอัดนี้แหละ ซึ่ง ตามปกติของนักร้องแล้วว่าคุณจะอัดเสียงร้องออกมาเป็นอัลบั้มเนี่ยก็น่าจะร้องกันคนละไม่ต่ำกว่าหลายสิบเที่ยว บางคนถึงร้องเพี้ยนๆ หน่อยแต่หน้าตาดี หรือเป็นเด็กฝากอาเฮีย อาแปะ อาท่งเนี่ย ยังไงเค้าก็ไม่กล้าไล่คุณออกจากห้องอัดเสียงหรอกน้า ก็ต้องร้องกันไปทีละท่อนทีละประโยค อัดมันทีละคำสองคำนี้แหละ นักร้องบางคนร้องเพลงเดียวใช้เวลาอัดสองวันก็มี อาศัยแบคทีมีมึงจะทำไมกู โวยวายเดี๋ยวก็โลโปรดิวิเซอร์ออกซะหรอก และอีกอย่างของความโชคดีในการเป็นนักร้องก็คือ ถ้าเพลงคุณดังทำอะไรคนก็กรี๊ด คุณคงจะคุ้นเคยเห็นภาพเป็นประจำอยู่แล้วว่าในตามคอนเสิร์ตต่างๆ พอไฟบนเวทีดับไปเสร็จ เห็นแต่เงาคนพอดะคุ่มๆ รางๆ พอมีนักดนตรีใครสักคนตีตบหรือสายเบสขึ้นมาซึกแล้ว ผู้คนก็จะส่งเสียงกรี๊ดโห่ร้อง อึงคะนึงเพราะนึกว่านักร้องคนโปรดได้เอย่างขึ้นมาบนเวทีแล้ว และเป็นที่แน่นอนว่าถ้าเพลงเปิดคอนเสิร์ตนั้นเป็นเพลงที่คนรู้จักกันดี แค่อินโทรขึ้นมา พวกสาว ๆ ตามมาเชียร์นักร้องกันข้างเวทีก็จะส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดวิ๊ดว๊าดกันสุดเสียง บางคนถึงกับร้องห่มร้องไห้ น้ำตาไหลราวกับแฟนทิ้งหรือแม่ไม่สบายด้วยความตื่นตันใจ และไม่ตายสุดท้าย ถ้าคุณอยากได้ยินเสียงปรบมือกรี๊ดร้องเพื่อเอามาเรียกขวัญ กำลังใจให้กับตัวเองก็ไม่ใช่เรื่องยาก ถ้าคนเค้าเจียบๆ อยู่ก็เพียงแต่บอกเค้าไปว่า เอ้า ถ้าอยากฟังเพลง...เป็นเพลงต่อไปก็ขอเสียงหน่อย รับรองว่าได้ผลไม่แพ้กัน แต่นี้เป็นกรณีที่เพลงของคุณดังเป็นที่นิยมพอสมควรนะ ครับ แต่ถ้าไม่ดังก็อย่าสะเออะไปขอให้คนทำอะไร ก้มหน้าก้มตาวิ่งไปตามเวรตามกรรมตามที ลูกค้าหรือใครเค้าจ้างมาตีกว่า ไม่อย่างนั้นหน้าแตกเปล่าๆ”

(ก๊กกะจ๊ับ. 2547ซ: 177)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย เพื่อเล่าเรื่องและสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่านโดยล้อเลียนพฤติกรรมของนักร้องศิลปินสมัยใหม่ว่า ไม่จำเป็นต้องมีเสียงร้องดี แต่ต้องอาศัยการมีหน้าตาดี หรือมีผู้สนับสนุนที่ดี ก็ทำให้มีชื่อเสียงได้

“ดูอย่างไอ้เหี้ยแกงซี” พี่โจยกชื่อเพื่อนฝูงหนึ่งคนที่รู้จักขึ้นมาประกอบเรื่อง “แม่งเป็นเจ้าของบาร์อยู่ ตอนแม่งจีบสาว ไอ้โฮทุ่มทุ่มเต็มที ซึ่เบนซีไปหา ทั้งเข้าเย็นจ่ายให้อะไรก็ได้ แม่งพอจีบติดแม่งเอา เบนซีไปจ่านำต่อเลย คราวนี้ต้องนั่งแท็กซี่ ผู้หญิงแม่งร้องเลย พี่ หนูตกถังข้าวสาร วัน ๆ แดกแต่ข้าวเปล่า ไม่มีกับเลย”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 47)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย เพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่าน โดยล้อเลียนพฤติกรรมของเพื่อนว่า เมื่อตอนจีบสาวใหม่ ๆ แสดงความร่ารวยมีฐานะ ครั้นเมื่อจีบสาว สำเร็จได้มาเป็นคู่ครองแล้วกลับกลายเป็นหลังมือ จนสาวถึงกับออกปากว่าดอยากเหมือน ไม่มีอันจะกิน

ผมเคยเห็นคนหลายคนหน้าตาดี แต่ชนจุมุกยี่ดียวออกมาดูแล้วเหมือนชาติ แชนปปลิ้น เสีย บุคลิกไปอย่างน่าเสียดาย ส่วนเพื่อนฝูงก็ไม่ยอมเตือน เพราะเกรงว่าเดี๋ยวถ้าหมอนี้ไปตัดเล็มขึ้นมา เสียก็จะหล่อขึ้นมาอีกในระดับหนึ่ง ทำให้ตนเองเสียโอกาสในการจีบสาว ๆ แขงก็เป้นได้

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 61)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย เพื่อเล่าเรื่องและสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้อ่าน โดยล้อเลียนพฤติกรรมของผู้อื่นว่า คนบางคนไม่รู้จักจัดการกับรูปร่างหน้าตาตัวเองให้ดูดี แม้กระทั่งเพื่อนฝูงเองก็ไม่ตักเตือนเพราะเกรงว่าเมื่อทำแล้วจะดูดีกว่าตน

แต่ข้อผิดพลาดของผู้หญิงส่วนใหญ่ เวลาจะมีเซ็กซ์กับแฟนก็คือเวลาก่อนนอน ซึ่งต่างคนก็ต่าง อาบน้ำทำความสะอาดตัวล้างหน้าล้างตาหมดแล้วไง แล้วส่วนมากก็จะใส่ชุดนอนชุดเดิมที่สบายตัวอีก ต่างหาก บางคนก็ใส่คลุมเหมือน Pajamas ที่ใส่มาชั่วนาตาปี บางคนก็ใส่ยัดหลวม ๆ เก๋ ๆ ซึ่งตรง นี้ผิดมาก ถ้าเมียใส่ชุดแบบนี้ก็เหมาะสำหรับสามีที่จะอ่านหนังสือธรรมะก่อนนอน มีอะไรก็จะได้ ปลง ๆ ะ

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 165)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย เพื่อเล่าเรื่องและสร้างอารมณ์ ขันให้แก่ผู้อ่าน โดยล้อเลียนพฤติกรรมของผู้หญิงที่ไม่รู้จักทำให้ตนเองน่าสนใจ

3.3.2 การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนา

การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนา คือการใช้บทสนทนาในการดำเนินเรื่อง เพื่อทำให้เนื้อ เรื่องน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ

ในการศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง แบบใช้บทสนทนา เนื่องจากเนื้อเรื่องที่น่าสนใจเขียนเป็นบทสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่าง จึงมีบทสนทนาแทรกอยู่ตลอดทั้งเรื่อง ลักษณะการใช้บทสนทนามี 2 แบบ คือ การใช้บทสนทนาสลับกับการบรรยาย

เรื่อง และการใช้บทสนทนาดำเนินเรื่องเพียงอย่างเดียว บทสนทนาที่ปรากฏในเรื่องเป็นการใช้ภาษาระดับปาก เป็นประโยคสั้นบ้างยาวบ้าง เป็นประโยคคำถามทั้งแบบถามเพื่อความและถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ บ้างก็เป็นประโยคแสดงความคิดเห็น แสดงความขัดแย้ง หรืออธิบาย และอื่นๆ สำหรับงานเขียนเล่มที่พบการใช้บทสนทนามากที่สุด คือเรื่องผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว เพราะมีกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์หลายคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ของตายมันเป็นยังงัยวะจ๊ีบ” ก็ถามเพื่อนขึ้นมาก่อนถึงคำๆ นี้ที่ผู้ชายขบขุดและหมายถึงแฟนที่อยู่ด้วยกันมานาน

“ของตายนี่นะไวย” จ๊ีบเริ่มอ้อมยิ้มตั้งท่าอธิบาย “หมายถึงการที่ผู้หญิงโทรมาจิกเราตลอดเวลา วันละเป็นสิบรอบ ว่างเมื่อโทรโทรเมื่อนั้น ไม่รู้จ๊กมีชีวิตเป็นของตัวเอง เพื่อนฝูงชวนไปไหนก็ไม่ไป พี่น้องก็ไม่เอา จะอยู่แต่กับเราคนเดียว แล้วเวลาทะเลาะกันผู้หญิงก็จะจ้ง้อตลอด อยู่บ้านโทรไปหาเมื่อไหร่ก็เจอ เวลาเราจะไปเที่ยวแล้วบังคับให้ผู้หญิงอยู่บ้านก็ยังยอม และสุดท้ายก็คือผู้ชายมั่นใจขนาดที่ว่าผู้หญิงไม่สามารถเลิกกับเราได้เมื่อไหร่ นี่แหละคืออาการที่ผู้ชายคิดว่าผู้หญิงเป็นของตาย”

“แล้วส่วนมากผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้นนี่หว่า เวลาที่อยู่กับใครนานๆ แล้วซ๊กพักหนึ่ง” ก็ตั้งข้อสังเกตให้เพื่อนฟัง

“ถูกต้อง” จ๊ีบพยักหน้ายอมรับ “แล้วพอผู้ชายมั่นใจถึงระดับนี้เมื่อไหร่ อาการของผู้ชายก็จะเริ่มเปลี่ยนไป คือจะเริ่มทำตัวแจ้วขึ้น เสียงดังขึ้นโดยไร้เหตุผล ไม่ค่อยจะยอมง้อ ทั่วๆ ที่สมัยแรกๆ กว่าจะจีบติดนี่ต้องลงทุนลงแรงมหาศาลอดทนยิ่งกว่าวัวกว่าควาย แต่คราวนี้พอถึงวันที่มั่นใจว่าไม่ไปไหนแล้ว จึงเริ่มออกอาการ เพราะอะไรรู้มัย” จ๊ีบตั้งคำถามเพื่อน

(ก๊ิกกะจ๊ีบ. 2547ก: 186-187)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนาโดยใช้การสนทนาของหนุ่มๆ เป็นตัวดำเนินเรื่องสลับกับการบรรยาย เพื่อแสดงความคิดเห็นว่าผู้หญิงที่ทำตัวเป็นของตาย ทำให้หมดคุณค่าในสายตาผู้ชาย

ป๊อบ: ครั้งแรกที่จีบสาวได้ เวลาที่ผู้หญิงควรจะมี sex กับเราเนี่ยน่าจะประมาณไหน

กรรถน์: เร็วที่สุด

ป๊อบ: เร็วสุดแล้วมันจะไม่ทำให้เราสงสัยหรือว่า cheap หรือเปล่า นี่พูดถึงแฟนนะเว้ย

กรรถน์: มันก็ไม่ใช่แตกแก้วเดียวแล้วเด๊ะเลย

พีโจ้: มันคูไม่ดี

ป๊อบ: คีนเดียวไม่ดีเนอะ

กรรถน์: คงไม่เอาเป็นแฟนนะ มันต้องประมาณอย่างน้อยอาทิตย์หนึ่ง แล้วพี่ละนานแค่ไหน

พีบี: ตอบไม่ได้ มันไม่ตายตัว

กรรถน์: ถ้าเจอแบบวันเดียว ผมว่าผู้ชายไม่เอาเป็นแฟน กูว่าต้องเป็นอาทิตย์หนึ่งถึงจะ OK

ปิอบ: เหยอ ฎไม่รู้จะไว้ย สำหรับฎยังงักได้ แต่จะประมาณเจอครั้งที่ 3 คือเราตั้ง
กฎไว้เองเลย ครั้งแรกฎจะไม่พยายามทำอะไร ครั้งที่สองทำทุกอย่าง แต่ไม่เอา
หลอกให้ตายใจ ครั้งที่สามเค้าจะนึกว่าเหมือนเดิม คราวนี้ใส่เลย ฮ่าๆๆ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 149-150)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนาโดยใช้การสนทนาของ
หนุ่มๆ ดำเนินเรื่องเพียงอย่างเดียว เพื่อแสดงความคิดเห็นเรื่องระยะเวลาที่เหมาะสมในการมี
เพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับผู้หญิงที่คบด้วย

แจน: ชื่นชอบทุกท่าเลยวะ ไม่เห็นน่าเกลียดสักอย่าง

(หัวเราะตบมือกรีดกราดกันสนุก)

แจน: ถ่ายอมให้ทำก็ไม่น่าเกลียดแล้วละ

แพม: ไม่ มันมีท่าฝุ่นๆ นะ ถ้าผู้ชายอยู่บน ผู้หญิงอยู่ล่างนี่มันจะเข้ากันพอดี แต่บางทีนี่ก็
ออกปะ สมมติลองหันหลัง หรืออะไรแบบนี้ บางทีมันเหมือนจะขัดๆ แล้วมันจะฝุ่นๆ

จ๊ีบ: แต่ชื่นชอบหันหลัง

ฝน: ชื่นว่ามันไม่มีท่าที่ไม่ชอบที่สุดหรืออ แต่มันจะมีบางท่าที่...มันไม่ตรงลို့ด แล้วมัน
จะเจ็บ อันนั้นแหละที่ไม่ชอบ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 204)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนา โดยใช้การสนทนาของ
สาวๆ เป็นการดำเนินเรื่องเพียงอย่างเดียว เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับท่าทางที่เหมาะสมกับการมี
เพศสัมพันธ์มากที่สุดไปตามความคิดเห็นของสาว ๆ

ฝน: แล้วทำว่าเสียงนี้สำคัญหรือเปล่า

ทุกคน: สำคัญชิ

ปราย: เสียงมันต้องมีอยู่แล้ว sound effect สำหรับผู้หญิง เออ...แล้วแต่ของผู้ชายละ

แพม: ร้องมั่งก็ดีนะ

ปราย: แต่ไม่ต้องโหยหวนเหมือนเรา

แจน: ไม่ต้องกรีดกราด ไซปะ

แพม: ไม่ต้องโวยวายขนาดนั้น... เค้าแค่แบบในลำคออ๊กอ๊ก อ๊กอ๊ก

(ทุกคนหัวเราะอ๊กอ๊กอ๊กอ๊ก)

ฝน: อันนี้ โอเค โอเค ดีกว่าพวกแหกปากตะโกน

แพม: ไม่ได้ ไม่ได้ แบบนี้มันต้องมีฟิลลิ่ง ห้ามโวยวายโอเวอร์

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 207-208)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนาโดยใช้การสนทนาของสาว ๆ เป็นการดำเนินเรื่องเพียงอย่างเดียว เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงออกของผู้ชายในการมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้ผู้หญิงประทับใจ

“ส่วนใหญ่ที่มาหาพี่ห่มอเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ซะ” ก็เริ่มถามหลังจากตกเป็นผู้ฟังมานาน

“มีทุกแบบ ทุกวัย มีทั้งเคสผู้ชาย เคสเด็ก เคสผู้หญิง อย่างเคสผู้ชายที่มีหาพี่ เป็นเด็ก ม.3 เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชนดัง คุณแม่คุณพ่อถือว่าเป็นไฮโซ ก็พามาพบเราด้วยปัญหาเด็กติดยาเสพติด ดิทยาบ้า และเด็กมาถึงก็มาเป็นแก๊ง ไม่ต้องเป็นห่วงเลย เสียเนื้อเสียตัวตั้งแต่ ม.1” พี่ห่มอเล่าคร่ำๆ

“ผู้หญิง?” ก็ถามเหมือนไม่มั่นใจ

“ผู้ชาย” เป็นคำตอบจากพี่ห่มอ

“ผู้ชายเรียกเสียงตัวด้วยหรือพี่ห่มอ?” ก็ถามด้วยเสียงที่ไม่อยากเชื่อ

“แล้วจะให้เรียกว่าอะไร ได้ตัวหรือ” พี่ห่มอตอบพลางตีหน้าตาย

“คือในสังคมไทย มันไม่ควรเสียตัวเร็วขนาดนี้ มันน่าจะเสียตัวสักมัธยมปลายหรือ มหาลัย แล้วค่อยเริ่มเสียเนื้อเสียตัว แต่ไอ้เนี่ย ม.1” พี่ห่มอพูดปลงๆ ก่อนเล่าต่อ

(ก๊กกะจิบ. 2546ก: 45)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนาโดยใช้การสนทนาของผู้เขียนกับผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นตัวดำเนินเรื่องสลับกับการบรรยาย เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีแนวโน้มเป็นโรคจิตในปัจจุบัน

3.3.3 การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น

การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น คือการเขียนเนื้อเรื่องที่คุณเขียนได้แสดงทัศนคติที่มีต่อเรื่อง โดยหาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดของตน เพื่อโน้มน้าว ชักจูง หรือทำให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติกับเรื่องที่อ่าน การเขียนเนื้อเรื่องด้วยวิธีนี้จึงสามารถสร้างความสนใจจากผู้อ่านได้

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง เพื่อโน้มน้าวใจ เพื่อชี้แนะ หรือเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่เรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พี่เคยได้ยินว่าหลายคนบอกว่าผู้ชายที่มีแฟนแล้วจะมีเสน่ห์มากกว่าคนโสด สำหรับผู้หญิงสมัยนี้ น่องๆ ว่ามันเกี่ยวมั๊ย?

“ไม่เกี่ยว” ยูมิตอบทันที “แต่ที่มีคนพูดอย่างนี้ ก็คงเพราะว่าผู้ชายห่มนะ พยายามหาผู้หญิงอยู่ตลอดเวลา และถ้าเป็นคนพอมีเสน่ห์สักหน่อย ก็คงพอมีแฟนได้ไม่ยาก ดังนั้นพวกผู้ชายที่โสดเลยดูแปลก อันนี้หมายถึงโสดนานๆ นะ เพราะว่าดูเหมือนมีอะไรบกร่องหรือเปล่า โดยเฉพาะพวกที่รูปหล่อ พอรวย รดสวย ทำงานเก่ง แต่ไม่มีผู้หญิงเลย โสดสนิทมานานๆ อันนี้ให้สงสัยไว้ก่อนได้เลยว่าเป็นเกย์หรือเปล่า”

(ก๊กกะจิบ. 2547ข: 34-35)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติในการมองผู้ชายของผู้หญิงปัจจุบัน โดยสามารถสร้างอารมณ์ขันจากการตั้งข้อสังเกตเรื่องผู้ชายที่เป็นพวกรักร่วมเพศ จะเป็นผู้ชายที่ดูเรียบร้อยและมีความพิถีพิถันมาก

“ถ้าไปแอบชอบเพื่อนของตัวเองเข้าล่ะ ต้องทำอย่างไร ถึงจะพิชิตใจชายหนุ่มได้...”

“ข้อเสียของการอยู่ดี ๆ ไปบอกว่าชอบนะ ดีไม่ดีก็โดนผู้ชายมันหลอกล่อหรืออยู่ดี”

“เรื่องหลักของผู้ชายที่จะชอบผู้หญิงหรือไม่ชอบในตอนแรกเลยนะไว้ย คือหน้าตา รูปร่าง” แห่งบอกถึงนิสัยผู้ชายทั่วไปขึ้นมา “ถ้าผู้หญิงหน้าตาเข้าสเปคผู้ชายยังงั้นมันก็ต้องชอบๆ อยู่บ้างแหละ แล้วอาการมันก็จะดูรู้”

“แล้วถ้าผู้หญิงหน้าตาดี แต่ผู้ชายไม่จีบซักทีล่ะ” จีบถามย้อนขึ้นมาอีก

“ก็ต้องดูว่ามันเป็นตุ๊ดหรือเปล่า” แห่งตอบหน้าตาย “เพราะว่าสมัยนี้มีพวกแอบๆ เยอะ ดูเฉยๆ ก็ไม่รู้ พวกมีองค์แฝงเนี่ย หลายคนเลยนะ หลงรักไปแล้ว ตอนหลังถึงได้รู้ว่าตอนนี้ผัวกูแอบไปหาผัวมันแล้ว”

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ช: 87-88)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งจากความคิดเดิมเรื่อง การที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายแสดงตัวว่าชอบผู้ชายก่อน อาจจะถูกผู้ชายลวงเกินได้ง่าย และผู้ชายในปัจจุบันมีแนวโน้มจะเป็นพวกรักร่วมเพศสูง ซึ่งผู้เขียนแสดงความคิดเห็นด้วยน้ำเสียงล้อเลียนเพื่อสร้างอารมณ์ขัน

“แล้วก็ต้องรู้จัก หลกหลอกลูกชนหน่อย” อาจารย์ใจว่า

“แบบไหนครับพี่ใจ” น้องๆ หลายคนหันมาถามด้วยความอยากรู้

“อ้าว ผู้หญิงผู้ชายอยู่ใกล้กัน ถึงตอนแรกจะไม่คิดอะไรแต่ความเป็นผู้ชายมันก็ต้องมีนี่บอกเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ ถ้าอยากให้มันมากกว่านั้นก็ต้องทำให้ผู้ชายคิดมากกว่านั่น”

“แล้วทำยังไงล่ะพี่ใจ”

“อ้าว ไปหากันที่บ้านหรือไปเที่ยวด้วยกัน ก็ต้องแต่งตัวให้มันดูเซ็กซี่ ดูสั้น ๆ ไซ้วินิด ไซ้วินอย ให้เพื่อนมันหวั่นไหว ถ้าเกิดตอนที่เค้าพูดอะไรถูกใจให้เราหัวเราะชอบใจ ถูกใจเรื่องไหนก็หาโอกาสไปแตะเนื้อต้องตัวผู้ชายบ้าง ให้ผู้ชายมันหายเป็นพระอิฐพระปูน กลายเป็นเนื้อเป็นคนขึ้นมาบ้าง”

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ช: 89)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งจากความคิดเดิมเรื่อง ผู้หญิงที่ต้องการให้ผู้ชายให้ความสนใจตน จะต้องรู้จักเข้าไปหาผู้ชายก่อน เพื่อแสดงความรักสนมคุ้นเคย และถ้าต้องการให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว จะต้องใจกล้าไม่ต้องรักษานวลสงวนตัว ซึ่งเป็นคำแนะนำที่ขัดแย้งจากความคิดเดิมในอดีต

วัยรุ่นผู้หญิงสมัยนี้ ใครๆ เค้าก็มีกิ๊กกั๊กกันทั้งนั้นแหละ ผู้หญิงเค้าต้องคบเพื่อเลือก ไม่ค่อยมีใครแล้วล่ะที่คบไปเป็นคนๆ รอจนสองสามปีให้ผู้ชายทิ้งแล้วก็ไปหาใหม่ เสียเวลา สมัยนี้ทั้งผู้หญิงผู้ชายเค้าทันกัน เราอยากเป็นกิ๊กกับเค้าก็เดินเข้าไปพูดคุย บอกกันตรงๆ ประมาณว่าถ้าอยากคบกันก็ต้องช่วยกันคนละไม้คนละมือ ถ้าผู้หญิงเค้าถูกใจเค้าก็ยอมรับรวมมือกับเราแต่โดยดี (กิ๊กกะจิบ. 2547 ญ: 220)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งจากความคิดเดิมเรื่อง ผู้หญิงยุคใหม่ที่นิยมมีคู่คงหลายคนสำหรับเพื่อเลือก คบเพื่อแก้เหงา หรือเป็นเพื่อนคุย โดยผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นว่าในปัจจุบันผู้หญิงไม่นิยมคบผู้ชายเพียงคนเดียว เพราะเกรงว่าจะกลายเป็นฝ่ายเสียใจ

3.3.4 การเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบ

การเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบ คือการเขียนเนื้อเรื่องโดยการเปรียบเทียบความสลับกับการบรรยายหรือพรรณนา เพื่ออธิบายเรื่องให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ในวรรณกรรมของ “กิ๊กกะจิบ” ผู้เขียนนิยมใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่าน ทำให้เกิดจินตภาพ เข้าใจเรื่อง หรือสามารถตีความเรื่องได้ ลักษณะการเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบในงานเขียนของ “กิ๊กกะจิบ” จะมีการนำสิ่งต่างๆ มาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นภาพ เช่น กีฬาฟุตบอล กีฬามวย การเล่นเกม สถานการณ์บ้านเมืองรอบข้าง เป็นต้น ซึ่งสิ่งที่นำมาเปรียบนี้จะเป็นสิ่งที่ผู้เขียนมีความคุ้นเคย จึงสามารถยกมาเปรียบและอธิบายให้ผู้อ่านเห็นภาพ และเข้าใจได้ชัดเจนดังตัวอย่างต่อไปนี้

“คือยังไงผู้หญิงก็ต้องเป็นฝ่ายปกป้องระมัดระวังเอาเองอยู่แล้วใช่ไหมคะ” ปราวเริ่มเปิดประโยคด้วยคำถาม “เพราะผู้หญิงเป็นฝ่ายตัดสินใจจะให้หรือไม่ให้...”

“ดังนั้นข้าพเจ้าขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้รู้ ว่าผู้ชายควรทำอย่างไรในเรื่องนี้” กิ๊กถามโพล่งขึ้นมาพร้อมนั่งทำตาชื่อๆ มองน้องๆ ผู้หญิงตาแป๋ว

“ถ้าจะให้แนะนำอะนะ” แพมพูดซ้ำๆ พลังทำท่าเหมือนนึกไปที่ละชั้นตอน “ผู้ชายก็ต้องทำไปเรื่อยๆ จนผู้หญิงบอกว่าหยุดนั่นแหละ ถ้าแค่นั้นก็ไม่เป็นไร”

“หยุดเลยเหออ” กิ๊กถามเหมือนไม่มั่นใจในคำแนะนำ “หยุดก็หยุดเหออ”

“เฮ้ย ไม่ชาย คำว่าหยุดหมายถึงจะรูกัล้ามากไปกว่าขั้นนั้นไม่ได้แล้ว แต่อะไรที่ผ่านมาแล้วก็ถือว่าโอเค เชตนี้เป็นเชตไม่หวงห้าม”

“แล้วพอหยุดปั๊บ เวลาเริ่มใหม่ เราเริ่มจากตรงที่เดิมหรือเปล่า หรือต้องกลับไปเริ่มใหม่ที่จุดเริ่มต้น” ก็เริ่มชักใช้ละเอียดยิบ โดยเปรียบเทียบเหมือนกับการเล่นวิดีโอเกม ที่บางเกมผู้แพ้สามารถเล่นต่อจากจุดที่ตนเองเล่นแพ้ได้เลย แต่ในบางเกมพอเล่นพลาดไปแล้ว ต้องกลับไปเริ่มที่จุดเริ่มต้นใหม่”

“มึงก็ทำเป็นใจไปได้” จี๊บเริ่มป่นหาว่าเพื่อนแกล้งใจ “มันหมายความว่าเขตหวงห้ามทางราชการที่ไม่ให้เอกชนรุกล้ำเข้าไปนะ ถ้ามึงมาถึงไหนแล้วเค้าสั่งให้หยุด นั่นหมายความว่าห้ามเดินต่อไปจากนี้แล้วมึงเข้าใจ” ...

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องขั้นตอนการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งฝ่ายชายห้ามล่วงเกินในส่วนที่ผู้หญิงไม่อนุญาต โดยผู้เขียนเปรียบเทียบกับการเล่นวิดีโอเกม เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องได้ชัดเจนขึ้น

“แล้วไอ้เขตหวงห้ามนี้มันบุกรุกเข้าไปได้มั๊ย ต่อรองกันได้ไหม เหมือนราษฎรอยากจะทำบุญปลูกป่าสงวนนะ เสร็จแล้วก็อ้างว่า พวกผมไม่มีที่ทำกิน” ก็เริ่มสนทนาหาทางเจรจาประนีประนอมกับสาวกราวกับที่ดิน สปก. ของทางราชการ

“เรื่องอย่างนี้มันก็ขึ้นอยู่กับผู้ชายที่ ว่าลืลาหนาแน่นแค่ไหน” ยูมิพูดเปรยๆ “ถ้ามีลืลามากพอนี้ก็จะเจรจาขอลูก้ามากขึ้นไปได้ มันช่วยได้เยอะ” ยูมิบอกเปรียบเทียบลืลาของผู้ชายเสมือนเส้นสายของนักการเมืองเส้นใหญ่ในการบุกรุก

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ข: 157-159)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องวิธีการที่จะทำให้ฝ่ายหญิงอนุญาตให้ฝ่ายชายแสดงการล่วงเกินได้มากขึ้น โดยผู้เขียนนำมาเปรียบเทียบกับการบุกรุกป่าสงวน

แต่ถ้าจะถามว่าผู้ชายเบียดเบียนหรือยัง? คำตอบอาจจะเป็นยังไม่เบียดก็ได้ แต่ถ้าจะถามว่าทำไมสี่หน้าและแววตาทำทางเค้ามืดแปดไป คำตอบก็คือเพราะความเคยชินครับ ผู้ชายส่วนใหญ่ที่อยู่กับแฟนมานานๆ ถ้าจะให้พวกเขาอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบได้ก็คงจะรู้สึกเหมือนโตะกินข้าว ถ้ากลับบ้านไปยังเจอโตะกินข้าวตั้งอยู่ละก็ใช้ได้ จะไม่พูดไม่บ่นอะไร แต่ถ้าจะให้ไปนั่งขัดนั่งเช็ดนั่งถูทุกวันล่ะถ้าจะลำบาก ทำไม่ได้ เปรียบไปก็คือจะให้ผู้ชายไปนั่งพูดจาอดอันหวานหู จะจำ คชะขาโรแมนติก ทุกวันนะ ค่อนข้างจะลำบาก และต่อให้โตะกินข้าวจะแสนแพง แสนดี วิเศษจากประเทศไหน ก็ไม่สามารถทำให้ผู้ชายนั้นกลับมากินข้าวที่บ้านทุกวันไม่เว้นได้

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ค: 132)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องความเปลี่ยนแปลงของผู้ชายที่อยู่กับภรรยามานาน โดยผู้เขียนนำลักษณะดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับโตะกินข้าว

เหตุผลหลักที่ผู้ชายนิยมใช้บ้าน หรือห้องเช่า หรือสถานที่ของตนเอง มาเป็นที่ที่จะยิงลูกโทษประตูแรก ก็คือ ประตูแรก เป็นสถานที่ที่ผู้ชายสามารถควบคุมจำนวนคนได้ เขาอาจจะบอกกล่าวแค่พี่น้อง หรือเพื่อนฝูงคนในบ้านให้หลบๆ ไปไหนสักพัก หรืออย่างน้อยก็เพียงอย่าเคาะประตูห้องเขา โดยมีได้รับอนุญาต ประตูที่สองคือ เป็นธรรมชาติของคนทั่วไปอยู่แล้ว ที่เวลาไปบ้านใครก็มักจะไม่อยากไปเพ่นพ่านอยู่ตามห้องครัว หรือห้องรับแขก หรือห้องอะไรอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกจัดเตรียมไว้ต้อนรับ เพราะก็มักจะเกรงอกเกรงใจผู้ร่วมอาศัยคนอื่นๆ โดยเฉพาะญาติผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการง่ายที่หนุ่ม จะบอกหญิงสาวให้เข้ามานั่งเล่นอยู่เพียงลำพังในห้องของเขาด้วยความเต็มใจ ซึ่งดูๆ แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับลูกหมูน้อยผู้น่าสงสาร ที่ไม่กล้าจะออกเพ่นพ่านที่ไหน คอยแต่จะวิ่งหลบขึ้นไปซุกตัวอยู่บนเตียง ซึ่งตามภาษาฟุตบอลเขาเรียกว่า “เข้าทางผมเลย” ประตูที่สามก็คือ ในห้องหรือสถานที่ที่ชายหนุ่มจัดเตรียมไว้ นั้น จะเป็นสถานที่ที่พร้อมแล้วสำหรับการรบ ถ้าเป็นมวยก็เรียกว่ามีนวม มีน้ำมีท่า มีเวทีผ้าใบ และบรรยากาศ!

(กีกะจิบ. 2547ค: 70-71)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องการเตรียมสถานที่ในการล่อวงเกินผู้หญิง คือ

บ้าน หรือห้องเช่า หรือสถานที่ของตนเอง มาเป็นที่ที่จะยิงลูกโทษประตูแรก เป็นการเปรียบสถานที่ที่จะมีอะไรกับผู้หญิงครั้งแรกกับสนามฟุตบอล และเปรียบการยิงลูกโทษกับการมีอะไรกันครั้งแรก หลังจากผ่านการคบกันมาระยะเวลาหนึ่ง

ไม่ต่างอะไรกับลูกหมูน้อยผู้น่าสงสาร ที่ไม่กล้าจะออกเพ่นพ่านที่ไหน คอยแต่จะวิ่งหลบขึ้นไปซุกตัวอยู่บนเตียง เป็นการเปรียบเทียบผู้หญิงกับลูกหมูตัวน้อย ที่วิ่งอยู่บนเตียงหรือก็คือสถานที่ที่ชายหนุ่มจัดไว้เพื่อการเผด็จศึกหญิงสาว

สถานที่ที่พร้อมแล้วสำหรับการรบ ถ้าเป็นมวยก็เรียกว่ามีนวม มีน้ำมีท่า มีเวทีผ้าใบ และบรรยากาศ! เป็นการเปรียบเทียบสถานที่ที่ผู้ชายจัดไว้เพื่อมีอะไรกับผู้หญิงครั้งแรกกับสนามรบ และเปรียบกับการชกมวย ว่าสถานที่ที่เตรียมไว้มีทุกอย่างพร้อมสำหรับการมีอะไรกัน

พวกเราก็นึกสงสารผู้หญิงอยู่เหมือนกัน เพราะอยู่ดีๆ ก็มีคนเข้ามาเฝ้าพะเน้าพะนอ

กระเจ้ากระงอด ไทรหาเช้าสายบ่ายเย็น เอาอกเอาใจสารพัด แถมพูดจาหวานหูชมเชยไม่ขาดปาก น้ำหยดลง หินทุกวันหินมันยังกร่อน แล้วนี่ใจคน ไหนเลยมันจะไปทนได้ ชักวันมันก็ต้องชอบ เปรียบเสมือนผู้หญิงเป็นผู้รักษาประตูฟุตบอล ส่วนผู้ชายก็เป็นศูนย์หน้า กติกาที่อยู่ๆ ผู้หญิงก็ต้องเป็นผู้รักษาประตูตลอดไป ส่วนผู้ชายก็เป็นศูนย์หน้าที่ตั้งลูกแล้วก็ยิงๆ ลูกแรกไม่เข้า อ้อ!! ยังไม่รักใช้มัย? ก็ต้องลูกสอง ลูกสาม ลูกสี่ ยิ่งไงๆ ถ้ากองหน้ายังหม่หม่แดงไปซะก่อน มันก็ต้องเข้าชกลูกจนได้ ซึ่งนั้นก็หมายถึงผู้หญิงตกหลุมรักไปแล้วนั่นเอง

(กีกะจิบ. 2547ค: 86)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงที่ถูกผู้ชายคอยเฝ้าตามจีบจนใจอ่อน โดยผู้เขียนเปรียบเทียบให้ผู้หญิงเป็นผู้รักษาประตูในกีฬาฟุตบอล ส่วนผู้ชายเปรียบเป็นศุนย์หน้า คือผู้ยิงประตู

3.3.5 การเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย

การเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย คือการเขียนเนื้อเรื่องโดยชี้แจงหรือเล่าขยายความถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างแจ่มชัด

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบอธิบายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องลักษณะการเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย ผู้เขียนนิยมใช้การขยายความด้วยกรยกตัวอย่างประกอบกับการอธิบายเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ถ้าจะว่ากันเรื่องลูกไม้ความกะล่อนของผู้ชายแล้วมีมากมาย 108 พันวิธี จะระไนกันอีกเล่มก็ไม่หมด ทางที่ดีของการใช้ชีวิตคู่นั้น อย่าซังตัวเองไว้เลยครับ มัดใจกันได้ดีกว่า มีแฟนก็เหมือนเลี้ยงนก ต่อให้สร้างกรงทองตีเท่าไรร้อ อาหารในกรงจะสมบูรณ์แค่ไหน แต่ตราบไดถ่านก็ยังรู้สึกรู้สีกว่าโดนกักขัง ก็ยอมจะโหยหาอิสระภาพ แต่ถ้าคุณเลี้ยงนกแบบธรรมชาติ...ไม่นานก็จะบินมาอาศัยอยู่ เพื่อมาหาข้าวหาน้ำหาที่นอนอันอบอุ่น ไม่นานนักนกก็จะอาศัยรังที่คุณทำไว้เป็นรังตลอดไปของมันโดยปริยาย ถึงแม้กลางวันอาจจะแอบบินไปไหนมาไหนบ้าง แต่พอตกเย็นยังงี้ก็ต้องกลับมาอนที่บ้าน หรือที่โบราณเค้าเรียกกันว่า กลับมาตายรัง แต่ถ้ากักขังกันไว้ รับประกันว่า ถ้าวันใดคุณผลอแ้มกรงสักนิดเมื่อไหร่ นกนั้นก็จะมีกระโดดบินหนีออกไปทันที และยากที่จะไปตามตัวกลับมา”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 138)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบอธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติของการใช้ชีวิตคู่

ประการต่อไปที่เราต้องตรวจสอบดูจากตัวเราเอง รongลงไปจากเรื่องรูปก็คือเรื่องกลิ่น คนบางคนคิดว่ากลิ่นในร่างกายคนนั้นชื่อน้ำหอมมาฉีดใส่ฟีดสองฟีดแล้วก็พอ ผมขอบอกเลยว่าคุณคิดผิดถนัด คนโบราณหรือในทางพระนั้นเค้าว่าคนเรานั้นคือถูกขี้เดินได้ มีขี้ออกมาทุกทวาร ตั้งแต่รูขุมขน ลูกตา รูหู รูจมูก ปาก และทุกอย่างในร่างกายคนเรานั้นที่มีอยู่แล้ว รับประกันว่ามีขี้ ถ้าไม่เชื่อกคุณลองไล่ดูเอาเองแล้วกัน แน่นอนอะไรที่มันมีขี้แล้วต้องมิกลิ้น อย่างแรกเลยในตัวคนที่สามารถดมผัสได้แต่ไกลก็คือ กลิ่นเต่า ขี้เต่า หรือกลิ่นไต้รักแร้ อันนี้สำคัญมาก การจะปราบกลิ่นเต่าให้หมดไปนั้น ธรรมชาติสร้างให้แต่ละคนมิกลิ้นแรงไม่เหมือนกัน บางคนเล่นกีฬาทั้งวันตัวก็ยังไม่มิกลิ้นชาติ ก่อนคงเอาดอกไม้วายพระไว้เยอะ แต่บางคนอาบน้ำเสริ้จแป็บเดียว นั่งอยู่เฉยๆ ก็เริ่มออกเปรี้ยวแล้ว

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 70)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบอธิบายพร้อมยกตัวอย่างเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับกลิ่นในร่างกายของคน

“เวลาผ่านไป ก็เป็นที่แน่นอนอยู่แล้วว่าชีวิตของทุกคนก็ต้องเปลี่ยนไป ต้นไม้จับปักไว้ในดินเฉยๆ
เวลาผ่านไปมันยังโตขึ้น นี่คนแท้ๆ ผ่านอะไรมาตั้งมากมายจะไม่ให้เปลี่ยนไปเลยก็กระไรอยู่”
(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 209)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนเรื่องแบบอธิบายพร้อมยกตัวอย่างเรื่องเพื่อให้ผู้อ่าน
เข้าใจเรื่องเกี่ยวกับเมื่อเวลาเปลี่ยน คนก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

3.4 การเขียนสรุปเรื่อง

การเขียนสรุปเรื่อง คือส่วนจบของเรื่อง อาจประกอบไปด้วยข้อความตั้งแต่ 1 ประโยค หรือ 1
ย่อหน้า หรือหลายย่อหน้า แต่ต้องเป็นการสรุปความสำคัญของเรื่อง ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้เขียนต้องการย้ำ
แนะนำ เสนอวิธี ขอความร่วมมือ ตอกย้ำความคิดเห็น หรือให้ผู้อ่านนำไปคิดเอง ดังนั้นผู้เขียนจึงควร
เขียนให้ผู้อ่านประทับใจ และฝากความคิดทิ้งไว้หลังจากที่อ่านเรื่องจบ

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” มีการเขียนสรุปเรื่องได้น่าสนใจ เพราะมีการใช้น้ำเสียงและ
ถ้อยคำหลากหลายอารมณ์ที่แฝงไว้ในการเขียนสรุปเรื่องแบบวิธีต่างๆ ที่ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วรู้สึกมี
อารมณ์สนุกไปกับผู้เขียน

การศึกษาวិเคราะห์การเขียนสรุปเรื่องในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” พบว่ามีการใช้วิธีเขียน
สรุป 4 ลักษณะ คือ สรุปเรื่องแบบขอรับรอง สรุปเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น สรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้
คิดเอง และสรุปเรื่องแบบสรุปความ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.4.1 การเขียนสรุปเรื่องแบบขอรับรอง

การเขียนสรุปเรื่องแบบขอรับรอง คือการสรุปเรื่องด้วยวิธีการขอรับรองโดยอาจตามด้วยประโยค
คำถามทิ้งท้ายก่อนจบเรื่อง เพื่อขอความร่วมมือ หรือการแสดงความจริงใจให้ผู้อ่านรู้สึกเห็นใจ

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนสรุปเรื่องแบบขอรับรองเพื่อขอความเห็นใจ ให้
ฝ่ายตรงข้ามเกิดความเห็นใจ เกิดความเข้าใจ หรือเกิดความสงสาร โดยผู้เขียนเลือกใช้ประโยคและ
ข้อความที่เป็นไปในลักษณะขอรับรอง โน้มน้าว หรือแสดงความจริงใจว่าผู้อ่านจะให้ความร่วมมือ หรือเกิด
ความเห็นใจในเรื่องใดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ที่จริงแล้วที่พวกเราผู้ชายพูดมาทั้งหมดก็ไม่ใช่อะไรเพียงแต่อยากจะบอกและสารภาพ
ว่า พวกเราผู้ชายทุกคนนั้นทั้งรัก และเป็นห่วงแฟนของตนทั้งนั้นแหละ และก็ออกจะเกรงอก
เกรงใจในฐานะคนใกล้ชิดกันอยู่มาก หรืออยากจะเรียกว่ากลัวเมียก็ตามใจ แต่บางทีก็อาจจะ
ผลอไผลไปตามอารมณ์ของธรรมชาติอยู่บ้าง แต่ในใจนั้นยังรักเหมือนเดิมไม่เสื่อมคลาย
หนักนิดเบาหน่อยก็ให้อภัยกันบ้าง โดยเฉพาะต่อหน้าสาธารณชนหรือในหมู่เพื่อนฝูงก็

ช่วยเกรงอกเกรงใจกันบ้างเถอะ แต่ถ้าลับหลังอยู่กันสองคนแล้ว จะว่าอะไรก็ว่าไปเถิด
รับรองว่าพวกเราคงจะยอมทุกอย่าง ขอแค่เนี่ยะจะได้ใหม่ครับ

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 200)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบขอร้องโดยใช้ประโยคคำถามทิ้งท้าย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องของการรู้จักให้อภัยเมื่อผู้ชายทำผิดเล็กๆ น้อยๆ ความว่า “ถ้าลับหลังอยู่กันสองคนแล้ว จะว่าอะไรก็ว่าไปเถิด รับรองว่าพวกเราคงจะยอมทุกอย่าง ขอแค่เนี่ยะจะได้ใหม่ครับ” โดยแสดงทัศนคติที่ควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไว้ตอนต้นข้อความ

ฟัง ๆ ดูแล้วเหมือนเรื่องไร้สาระมั๊ยครับ แต่เรารับรองว่าผู้หญิงต้องเคยเป็นอย่างนี้มา
ทุกคนไม่มากก็น้อย คือ พยายามจะเก็บรายละเอียดในชีวิตซะทุกอย่างทุกตอน ทุกอิริยาบถ
ซึ่งก็เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าถ้าคุณสนใจกับทุกการกระทำของผู้ชายคุณย่อมเจอข้อผิดพลาดแน่ ๆ
และคุณก็สามารถหาเรื่องที่จะมาโกรธมาจนได้ตลอดเวลาแน่นอน แต่สำหรับความสัมพันธ์ใน
ชีวิตคู่แล้ว เรื่องไหนที่พอจะยอม ๆ ผ่าน ๆ ไปได้ก็ขอให้ผ่าน ๆ มันไปซะเถอะ พุดง่าย ๆ ก็คือถ้า
เรื่องมันยังไม่มีการยอมให้มันเป็นเรื่อง เพราะว่าในชีวิตคู่เนี่ย เรื่องที่เป็นเรื่องรับรองว่าต้องมี
เข้ามาให้ทะเลาะกันอีกเยอะแยะแน่นอน ดังนั้นอะไรที่ยอม ๆ กันได้ก็ขอให้ยอม ๆ กันไป
โดยเฉพาะเรื่องที่ว่า เธอไม่สนใจ พุดแล้วก็ไม่ฟังไม่ค่อยได้ยิน อยากได้อะไรก็ไม่ค่อยพูด
ตรง ๆ แต่พยายามจะอ้อมค้อมไปมา รวดใจรอทดสอบผู้ชายว่าเค้าจะจับอาการปฏิกิริยาของคุณ
ออกมั๊ย ซึ่งเรื่องพรรค์นี้ เราขอแนะนำว่าถ้าหลีกเลี่ยงที่จะทำก็หลีกเลี่ยงเถิดครับเพราะเรา
รับรองว่า คุณจะไม่ได้รับผลตอบแทนที่น่าพอใจแน่นอน เพราะว่าธรรมชาติความรู้สึกของ
เพศชายนั้นละเอียดอ่อนผู้หญิงไม่ได้ จึงไม่สามารถจับความต้องการของฝ่ายหญิง
แบบอ้อม ๆ ได้ ดังนั้น ปากมีไว้พูดอยากได้อะไรก็ลองบอกออกไปตรง ๆ ดีกว่า
เอาเป็นว่าบางทีให้มองภาพรวมของทั้งชีวิตที่ผ่านมาแล้วก็แล้วกัน ถ้าทุกอย่างที่ผ่านมา
ดูรวม ๆ แล้วก็เป็นที่น่าพอใจมีความสุขตามอัธยาศัย เปรี้ยวบ้างหวานบ้างแต่รวม ๆ แล้ว
ก็เป็นชีวิตคู่ที่สนุกดี อะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็ปล่อยๆ ยอมๆ กันไปบ้างเถอะ อย่าพยายาม
ไปตามจิกกันทุกเรื่องตลอดเวลา พวกเราผู้ชายขอแค่นี้ได้มั๊ยครับ...

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 151)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบขอร้องโดยใช้ประโยคคำถามทิ้งท้าย เพื่อ
ขอร้องให้ผู้อ่านปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ผู้เขียนจะกล่าวถึงเหตุผลก่อนที่จะมาสรุปย่ออีกครั้งในข้อความ
สุดท้ายด้วยการขอร้องว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนหวาน อ่อนโยนจึงสามารถปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่าผู้ชาย
ทั้งนี้การสรุปลักษณะนี้ช่วยย้ำความคิดสำคัญของเรื่องและกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้

3.4.2 การเขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น

การเขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนจบเรื่องที่ลงท้ายด้วยการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน หรือให้ข้อคิดเห็น หรือให้คำแนะนำแก่ผู้อ่าน

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ” ปรากฏการเขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น เพื่อแสดงทัศนคติส่วนตัวต่อเรื่องที่กล่าวถึง หรือเพื่อเสนอข้อคิดและข้อแนะนำเพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดหรือไปปฏิบัติตาม โดยคำแนะนำเหล่านั้นเป็นเสมือนแนวทางแก้ไขปัญหาจากมุมมองของผู้เขียนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เรื่องหุ่นก็สำคัญนะ อย่าปล่อยให้อ้วนและลงพุงพืดหน่งพืดเนสกี้ต้องเข้าหน่อย ออกกำลังกาย

หน่อยให้รูปร่างพืดๆ อันนี้ช่วยได้มาก และภูมิข้อแนะนำอีกข้อหนึ่งนะ แต่ไม่รับประกันความ

ปลอดภัย ถ้าใครไปกล่อมให้แฟนเชื่อได้รับรองว่าชีวิตร่มเย็นเป็นสุข อยู่ได้ยืดยาว”

“เคล็ดลับอะไรครับ” ก๊กกะจิบหุ้ผึ้งด้วยความสนใจทันที

“ถ้าคุณไหนไม่อยากจะผู้ชายเปื้อนนะ ต้องให้แฟนไปเปลี่ยนรสชาติบ้าง” รุ่นพี่ตอบด้วยเสียงต่ำๆ

ราวกับกลัวใครจะได้ยินแล้วมองซ้ายมองขวา ก่อนจะพูดต่อ “โดยการปล่อยให้แฟนไปอาบน้ำ”

รุ่นพี่หมายถึงอาบอบนวด “รับรองว่าครั้งสองครั้งกลับมาเจอแฟนจะกระชุ่มกระชวยขึ้นทันที

เพราะได้เปลี่ยน ได้เจออะไรใหม่ๆ เหมือนอย่างที่ว่าวันนี้มาที่นี้ทำไม ไม่สังโริทีแกงเนื้อ ทั้งที่เมื่อก่อน

ชอบฉิบหาย แต่มาที่ไรกินทุกครั้ง วันนี้เลยต้องสั่งอย่างอื่นบ้าง” รุ่นพี่อุบมาอุบไม่ยให้ฟังอย่างมี

เหตุผลก่อนจะตักข้าวสุกลงเข้าปาก “สูตรนี้พี่ลองใช้แล้วได้ผลเหวอพี” ก๊กกะจิบถามขึ้นอย่าง

แปลกใจจะคนนับถือความสามารถของรุ่นพี่ตน “ยัง ขึ้นลองพูด ก็หัวแตกนะสิ”

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 25-26)

“ไม่แนหรือกนะพี่ ผู้ชายดีๆ อาจจะมีก็ได้” ก๊กเถียงยี้มๆ ขึ้นมา “ดูอย่างพี่นี่สิ” ก๊ก

พูดพลางหันหน้าไปทางรุ่นพี่อาวโสที่สุดในกลุ่มที่ได้แต่นั่งฟังยี้มๆ มาตั้งแต่ต้นโดยที่ยังไม่ได้ออก

ความเห็นอะไรเลย “เรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้ ทั้งๆ ที่ตอนนี้เวลา ก็มี เงินทองก็พอมมี”

“เรียบร้อยบ่าอะไรละ” รุ่นพี่อาวโสตวาดแว๊ดขึ้นมาเมื่อเห็นว่าเรื่องราวกำลังพูดขึ้นมาถึงตน “ก็เมียพี่

เล่นเก็บเงินคุมเงินหมดทุกอย่าง ให้ใช้แต่เครดิตการ์ด ไปใช้ที่ไหนก็โมง วันอะไร แม่รู้หมด แล้วจะ

ให้พี่ไปทำอะไรได้วะ” รุ่นพี่อาวโสนั่งบ่นอย่างหัวเสีย เล่นเอาหนุ่มๆ หลายคนหัวเราะก๊ากกันขึ้นมา

ทั้งวงสนทนาเมื่อรู้ความจริงเบื้องหลัง

วิธีนี้ผู้หญิงคนไหนจะนำไปใช้บ้างก็ลองดูนะครับเพราะเคยได้ผลมาแล้ว

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 101-102)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น ให้ผู้อ่านลองใช้วิธีที่ผู้เขียนนำเสนอไป ความว่า “วิธีนี้ผู้หญิงคนไหนจะนำไปใช้บ้างก็ลองดูนะครับเพราะเคยได้ผลมาแล้ว” ทำให้ผู้อ่านได้แนวคิดในการนำไปปฏิบัติตาม

ในเรื่องของความรักแล้วอะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ พวกเราเคยเห็นผู้ชายหลายคนที่มีแฟนอยู่แล้ว และในตอนแรกก็เพียงแต่ตั้งใจจะไปจีบสาวคนหนึ่งเล่น ๆ เพื่อหวังแค่ความสนุกสนานแต่คบไปคบมาระยะหลัง ๆ ก็เกิดอาการที่เรียกว่าบึงจิ้งใจขึ้นมา จนสามารถกลับไปเลิกกับแฟนที่อยู่กันมาเป็นสิบปีก็มี พวกเราเคยเห็นผู้ชายหลายคนในช่วงแรกแทบจะเรียกได้ว่าต้องโอ น้อย ออก แข่งกับเพื่อนเพื่อที่จะตัดสินกันว่าใครจะเป็นคนลงเข้าไปจีบก่อนในตอนแรกเหมือนเล่นเกมส์ แต่พอหลังจากนั้น จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังรักกันอยู่และแต่งงานแต่งงานกันไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น หลอกหรือไม่หลอก ตอบได้เลยว่าไม่มีใครที่รู้ได้จริง ๆ หรือครับ ความรักในอีกด้านหนึ่งแล้วก็เหมือนเกมส์ เหมือนการพนัน มีความเสี่ยงอยู่ในตัว ถ้าไม่ยอมเสี่ยงเลยก็อย่าไปเล่น แต่ถ้าอดใจไม่ได้ พวกเราก็ได้แต่ขอเอาใจช่วยว่า ถ้ามีใครที่จะต้องโดนหลอกในคราวหน้าขออย่าให้เป็นคุณก็แล้วกัน

ปล. ทุก ๆ ปัญหาในชีวิตที่คิดว่าใหญ่ เมื่อเวลาผ่านไปมันจะกลายเป็นเพียงแต่บทเรียน เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 127)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดตาม โดยเน้นย้ำให้ผู้อ่านสนใจด้วยการใส่ “ปล.” แสดงข้อความที่เป็นข้อคิด ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสนใจและจดจำข้อความที่เป็นข้อคิดในส่วนของ ปล. ได้

สำหรับเรื่องนี้ถ้าผู้หญิงคนไหนกลัวว่าแฟนของตนจะเสียคนเพราะเพื่อน แล้วไปบอกให้แฟนของตนนั้นเลิกคบเพื่อนเสีย เราขอแนะนำว่าอย่าทำ นอกจากจะไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาแล้ว อาจจะยังเป็นเหตุให้คุณสองคนทะเลาะกันโดยเปล่าประโยชน์ เพราะผู้ชายจากที่ถาม ๆ มา ยังไงก็ไม่มีทางที่จะเลิกคบเพื่อนได้ ถ้าไม่มีเรื่องอะไรรุนแรงเข้ามาบาดหมางกันจริง ๆ แล้วอาจจะพาลให้ทุกฝ่ายลำบากใจในเวลาที่มาพบเจอกันเสียอีก แต่ทางที่เราแนะนำก็คือ ถ้าคุณอยากให้แฟนของคุณเปลี่ยนจากกลุ่มเพื่อนกลุ่มเดิมที่คบหากันอยู่คุณต้องพยายามเปลี่ยน Life Style เค้า อย่างไรก็ได้ อาจจะแนะนำกันไปทำอะไรสักอย่างเช่น เล่นกอล์ฟ ดำน้ำ ถ่ายรูป เล่นกอล์ฟ ตกปลา คราวนี้ เชื้อมัยครับว่าถ้าเกิดว่า Life Style เค้าเปลี่ยนไปจากเดิม พวกเพื่อน ๆ กลุ่มเดิม ๆ ก็จะเริ่มค่อย ๆ หายไป อย่างเช่นในสังคมคนเที่ยวตอนกลางคืนก็ไม่ค่อยมีใครไปเล่นกีฬา ติ๊กอล์ฟกันเท่าไรหรอก เพราะพวกเที่ยวหัวรำน่ามักจะไม่มีแรงตื่นเช้า ๆ ไปหวดวงสวิง คราวนี้พวกเพื่อนกลุ่มเดิมก็จะตื่นไปด้วยไม่ไหว ถึงชวนก็รับรองว่าสายหัว ค่อย ๆ ห่าง ๆ กันไป โดยที่รับประกันว่าจะมีเพื่อนกลุ่มใหม่เข้ามาแทนที่ แต่คราวนี้ก็ได้แต่แค่ขอภาวนาว่าเพื่อนใหม่ที่เข้ามาอย่าให้มันแยกว่าเดิมเลยเถิดเจ้าประคุณ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 142)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนใช้การสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น เพื่อแนะนำผู้อ่านให้นำไปปฏิบัติตาม โดยเน้นคำว่า เราขอแนะนำว่า “อย่าทำ” เพื่อบ่งบอกว่าเป็นคำแนะนำอย่างชัดเจน การสรุปลักษณะนี้ผู้เขียนมีเจตนาที่จะแนะนำผู้อ่าน พร้อมทั้งให้เหตุผลว่าถ้าไม่เชื่อคำแนะนำแล้วจะมีผลตามมาเช่นไร ได้แก่ข้อความที่ว่า “นอกจากจะไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาแล้ว อาจจะยังเป็นเหตุให้คุณสองคนทะเลาะกันโดยเปล่าประโยชน์”

“พี่เคยสูบบุหรี่ไหมครับ” จี๊บถามยิ้มๆ

“ไม่เคย” พี่หมอบตอบชัดเจน “แต่ได้รักษาคนไข้ เคยมีการใช้แผ่นแปะ แผ่นแปะจะช่วยให้เรื่องของการทำให้สภาพของภาวะนิโคตินอยู่ในเลือดอยู่ในระดับคงที่...”

“การที่นิโคตินแปะเข้าไปในร่างกายนี้ ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรือครับ”

“พวกนี้จริง ๆ ก็คือสูบบุหรี่ นิโคตินก็จะมีผลต่อร่างกาย แต่ส่วนใหญ่พี่จะใช้ไม่นาน แปะซักสองสัปดาห์ ถึงเดือนหนึ่ง แล้วก็ลดลง เพื่อให้มันควบคุมได้มากขึ้น”

“แต่บุหรี่นี้มันไม่มีประโยชน์หรอก มีแต่อันตราย เลิกซะนะพวกคุณนะ” พี่หมอบส่งเสียงทำาย แล้วคุณละครับวันนี้คุณเลิกบุหรี่แล้วหรือยัง

(ก๊กกะจี๊บ. 2546ก: 59)

มีเรื่องราวอีกมากมายที่เราเอามาเล่าให้ฟังได้ไม่หมดในหน้ากระดาษนี้แต่หลังจากจบไซร์ในครั้งนี้เราได้ข้อคิดในชีวิตมาว่า...หลายอย่างในชีวิตเราที่ดูเหมือนจะง่าย แต่พอไปลงมือทำเองแล้วพบว่ามันไม่ได้เป็นอย่างที่คิดหลายอย่างในชีวิตที่เรามองคนอื่นแล้วเราประเมินว่าเค้าทำได้ไม่ได้ใช้ไม่ได้ แต่จริงๆ แล้วเค้าอาจจะทำสุดความสามารถแล้ว แต่ติดขัดในเรื่องอะไรสักอย่าง อาจจะเป็นตัวเวลา ขบประมาณ กกำลังคน ฯลฯ เราควรให้โอกาสเค้า

การตัดสินใจอะไรใหญ่ ๆ สักอย่างด้วยปากนั้นง่ายกว่าลงมือกระทำสิ่งเล็กๆ เยอะเลย

(แห่ง่ายกว่าทำ ว่านั่นเถอะ) ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนที่คิดริเริ่มทำสิ่งใหม่ๆ ในวันนี้ครับ

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ซ: 177)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนสรุปเรื่องแบบการแสดงความคิดเห็น เพื่อเสนอข้อคิดที่ได้จากเรื่องส่งท้ายบทความ เพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านจดจำและนำไปใช้ประโยชน์ได้ โดยผู้เขียนกล่าวถึงข้อคิดที่ผู้เขียนคิดได้

แล้วนานแค่ไหนล่ะที่เป็นเวลาพอเหมาะสม นานพอที่จะให้ลูกค้าชิมได้ อันนี้ก็เป็นอีกคำถามหนึ่งที่มีคนถามกันเข้ามาเยอะ เพราะผู้หญิงเรานี้กลัวสุดๆ เลย กลัวว่าจะน่าเกลียด กลัวว่าผู้ชายจะคิดไม่ดี หว่าใจง่าย หว่าเร็วไปเป็นพวกไม่รักนวลสงวนตัว ...

คำตอบของเรื่องระยะเวลาที่พอเหมาะพอควรนี้ ถามไถ่ผู้ชายหลายคนก็ได้ความว่า อยากจะได้อะไรๆ ด้วยกันทั้งนั้นแต่ห้ามเด็ดขาดโดยเฉพาะวันแรก ร้อยทั้งร้อยผู้ชายจะรู้สึกไม่ดีแน่นอน เด็กๆ ผู้หญิงสมัยนี้หลายคนอาจจะเถียงว่า ก็พวกผู้ชายนั่นแหละที่เป็นฝ่ายตะลุมเข้ามาเองทั้งนั้น พยายามจะทำทุกอย่างให้ผู้หญิงใจอ่อน แล้วพอผลออกไปแล้วจะมาหาว่าผู้หญิงใจง่ายได้อย่างไร บัดโธ่ ! เรื่องพรรคนี้ผู้ชายเค้าก็ต้องเล่นไปตามบทบาทใครเล่นบทผู้หญิงต้องบอดต้องป้องเอาหนอยสิจะทุนหัว จะมาบอกว่าใจอ่อนหลวมตัวง่าย ๆ ได้อย่างไร

แต่ระยะเวลาที่พอจะไม่ทำให้ผู้ชายรู้สึกไม่ดีกับตัวฝ่ายหญิง หลังจากที่เราคุยกันหลายคนก็สรุปได้ว่า ครึ่งเดือนหรือสองอาทิตย์ขึ้นไป เด็ก ๆ สมัยนี้หลายคนได้ฟังอาจจะบอกว่าคิดมาก ถ้าเป็นผู้ใหญ่อายุมาก ๆ ได้ฟังเข้าอาจจะบอกว่าไอ้สองคนนี่พูดอะไรไม่เข้าท่า อย่าไปเชื่อ ไม่ไหว แต่เป็นผู้ชายสองคนจอมหักหลังมาเล่าให้ฟังก็อยู่ที่คุณแล้วละว่า จะเชื่อหรือไม่ ตามใจนะจ๊ะ...

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 14-15)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อเสนอความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังกล่าวถึงว่า สำหรับคนที่คบกันมาสักระยะ เวลาที่เหมาะสมสำหรับการมีเพศสัมพันธ์กันคือสองสัปดาห์ขึ้นไป ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้เขียนมีความเห็นว่ามันช้าไม่เร็วเกินไป ซึ่งก่อนเสนอความคิดเห็นผู้เขียนได้อ้างว่า “หลังจากที่พวกเราคุยกันหลายคนก็สรุปได้ว่า” เพื่อเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้ความคิดเห็นที่เสนอไปนี้ น่าเชื่อถือมากขึ้น แต่เพื่อไม่เป็นการยึดเยียดความคิดเห็นนั้นเกินไป ผู้เขียนจึงทิ้งท้ายก่อนจบว่า “จะเชื่อหรือไม่ ตามใจนะจ๊ะ” เพื่อให้ผู้อ่านได้ตัดสินใจเอง

“ซีดมันแยกยากนะน้อง ระหว่างโอเฟ่นกับลำสอน” พี่หมอตบตรงๆ “ซีดตรงนี้สำหรับผู้หญิงมันแยกยาก โดยส่วนใหญ่ **วัฒนธรรมของคนไทย ผู้ชายยังซีเรียสเรื่องของพรหมจรรย์** เยอะ การที่ผู้หญิงคนหนึ่งเสียเนื้อเสียตัวให้กับผู้ชายคนหนึ่งแล้ว พอจะไปเจอคนอื่นอีก คำถามของผู้ชายบางทีจะกลับมาถามแล้วว่า เอรจิ้นสำหรับเราหรือเปล่าสมมุติว่าผู้ชายโอเค ว่าไม่ต้องจิ้นก็ได้สำหรับฉัน ก็โอเคเพราะบางทีจะมีเด็กผู้หญิงมาปรึกษา เราก็พยายามจะบอกว่า ให้ออกไปว่า กีฬาประจำคือซีม้า กับเล่นนิยมนาสดิก เพราะว่าเยื่อเธอจะฉีกขาดหมดแล้วไม่เป็นไร แต่ก็ต้องมีอายุไว้เป็นเส้น” เหตุผลของพี่หมอนทำเอาก็กักกักหน้าหงิกๆ “ก็คือ 20 ขึ้นไปเป็นอย่างน้อย” จีบพยายามเสนอตัวเลขที่ตนเองคิดว่าเหมาะสมขึ้นมา “ก็ถือว่าวุฒิภาวะคุณเต็มที่แล้ว” พี่หมอนพยักหน้ายอมรับ “ผมว่าส่วนใหญ่ผู้ชายสมัยนี้ไม่ค่อยสนใจเรื่องเอรจิ้น” จีบพูดแบบคนรุ่นใหม่

“ผู้ชายอาจจะไม่ซีเรียสถ้าแค่คุณคบเป็นแฟน แต่ถ้าจะแต่งงาน เขาจะเริ่มซีเรียสทันที ถ้าผู้หญิงผ่านมาเยอะอาจจะดูไม่เหมาะสมที่จะเป็นแม่ของคุณ” อีกครั้งที่เหตุผลของพี่หมอนที่ทำให้ทั้งสองหนุ่มได้คำตอบที่กว้างขวางกว่าที่เคยคิด

(ก๊กกะจี๊. 2546ก: 51-52)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อเสนอความคิดเห็นในตอนจบเรื่องว่าสมัยนี้ผู้ชายไม่ค่อยคำนึงถึงเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิง ถ้าเพียงแต่จะคบกับผู้หญิงในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่ถ้าจะคบเพื่ออนาคต ผู้ชายจะให้ความสำคัญในเรื่องนี้มากเพราะฉะนั้นผู้หญิงก็ควรจะดูแลตัวเองในเรื่องนี้ ไม่ควรมกง่ายเพราะจะส่งผลไม่ดีมาให้ในภายหน้า

“เพราะผู้ชายจะรู้ว่าสิ่งที่ผู้หญิงจะตรวจสอบนั้นมีอะไรบ้าง เช่น จะดูโทรศัพท์มือถือ จะดูตามกระเป๋ากางเกง คราวนี้เราก็เริ่มระมัดระวัง ไม่เก็บสิ่งของต้องสงสัยไว้ตามที่เหล่านี้ อาจจะไปเก็บไว้ที่ทำงาน หรือที่อื่นๆ ที่ผู้หญิงจะตามไปหาไม่เจอ คราวนี้เวลาที่ผู้หญิงจะตามหาหลักฐานจริงๆ ก็ยิ่งจะหายากยิ่งกว่าเก่า **กว่าจะถ้าผู้หญิงนานๆ เซ็คทีติ๊กว่า คือหลอกให้ผู้ชายตายใจไปก่อน** ว่าเป็นคนไม่ตรวจไม่หาซักเท่าไรแต่พอมีอยู่วันหนึ่งก็ค้นขึ้นมาทุกอย่างเลย ประมาณว่าเหมือนตรวจสุขภาพประจำปีนะ” จีบเปรียบเทียบให้ฟัง

“คนไม่เคยตรวจไม่เคยค้น แต่อยู่ดีๆ วันนึงค้นพรวดพราดขึ้นมา ถ้าผู้ชายมีกูกก็อยู่รับรองว่าเสร็จ เจอหลักฐานทุกรายไม่มีทางรอด โดนตลอด กูรับประกัน”

(ก๊กกะจี๊. 2547ค: 190)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น เพื่อแนะนำเรื่องการจับผิดผู้ชายที่ชอบโกหก เพื่อให้ผู้หญิงนำไปปฏิบัติตาม โดยผู้เขียนเสนอแนะว่าควรปล่อยให้ผู้ชายตายใจ เพื่อที่จะจับผิดครั้งเดียวแล้วได้ผลทันที นอกจากนี้ผู้เขียนได้แสดงความน่าเชื่อถือด้วยการรับรองว่า “รับรองว่าเสร็จทุกราย เจอหลักฐานทุกรายไม่มีทางรอด ฎุ์รับประกัน”

3.4.3 การเขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง

การเขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง เป็นการเขียนสรุปความที่ผู้เขียนทิ้งข้อคิดไว้ให้ผู้อ่านนำไปคิดเกี่ยวกับประเด็นที่กล่าวถึงในเนื้อเรื่อง ว่าผู้อ่านมีทัศนคติเช่นใดต่อเรื่อง

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจี๊บ” ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง เพื่อให้ผู้อ่านนำเรื่องที่อ่านไปตีความ ประเมินคุณค่า ว่ามีทัศนคติเช่นใดต่อเรื่อง เห็นด้วยกับความคิดของผู้เขียนหรือไม่ นอกจากนี้ผู้เขียนยังมีเจตนาเพื่อแนะนำ ชี้แนะ เพื่อย้ำความคิด แต่ไม่ได้บอกโดยตรง ผู้เขียนใช้คำถามแบบทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ข้อสังเกตข้อต่อไปก็คือ การที่ผู้หญิงโทรไปหาแล้วก็รับมั่ง บางคนอาจจะอ้างว่าติดงาน แต่ถ้าผู้หญิงคนไหนที่ผู้ชายคิดจะคบจะจี๊บเป็นคู่ครองจริงๆ รับรองว่าเห็นเบอร์โทรมาหา Missed Call ไว้แล้วรับรองว่าถ้าว่างมือไหร่จะต้องโทรกลับ ...

ถ้าผู้ชายทุมเทชื่อของให้นี่พอจะเอามาวัดได้มัย ว่าเค้าไม่ได้เห็นผู้หญิงเป็นของเล่น...

อีกอย่างหนึ่งที่พอสังเกตได้ก็คือ เรื่องการพามาที่บ้าน ถึงแม้ผู้ชายจะพาผู้หญิงไปที่บ้าน ก็ไม่ได้หมายความว่าวัดได้ว่าจริงใจรีเปล่า...

ลองอ่าน ๆ และลองสังเกตดูแล้วกันนะครับ คุณเข้าชายอยู่ในข้อไหนบ้างรีเปล่า แต่ถ้าเป็นอย่างที่ว่า ๆ มาทั้งหมดเลย ก็ให้ระวังหน่อยแล้วกันว่า เค้าอาจจะเห็นคุณเป็นแค่ของเล่นของเค้าก็ได้

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 198-199)

จากข้อความข้างต้น เป็นการสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง โดยการชักชวนให้ผู้อ่านลองคิดถึงเรื่อง que ผู้เขียนได้กล่าวไปแล้วก่อนสรุปเรื่อง และเตือนให้ผู้อ่านระวังสิ่ง que อาจเกิดขึ้นกับผู้อ่าน ความว่า เค้าอาจจะเห็นคุณเป็นแค่ของเล่นของเค้าก็ได้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านต้องกลับไปคิดว่าเราจะปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้เขียนเตือนหรือไม่

แล้วคุณล่ะครับ มั่นใจมัยว่าคนที่รักคุณวันนี้จะไม่ทำให้คุณเซอร์ไพรส์ในวันหน้า เขาเป็นเรื่องบางเรื่องเก็บไว้เป็นความลับกับตัวบ้างก็ดีมั้ง ไร่ตอนถ่ายมันก็ไม่คิดอะไร แต่ถ้าใครเคยถ่ายรูปอะไรไว้กับแฟน ต้องมั่นใจว่าคุณเป็นคนเก็บรูปไว้นะ ไม่อย่างนั้นเลิกกันแล้ว คุณอาจจะเจอรูปตัวเองในอินเทอร์เน็ตสักวันก็ได้ แล้วจะหาว่าไม่เตือน

(ก๊กกะจี๊บ. 2547ก: 119)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนสรุปความด้วยการใช้คำถาม กระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจและคิดตาม ในส่วนสุดท้ายของบทความ ด้วยการย้อนถามผู้อ่านว่า “แล้วคุณล่ะครับ มันใจมั๊ยว่า ...” คำถามที่ถามเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ผู้เขียนกล่าวในส่วนเนื้อเรื่อง

“แล้วถ้าเค้าไม่เล่นด้วยล่ะ” กริธถามต่อด้วยหน้าตาตื้นๆ เหมือนกับเพิ่งได้ความรู้ใหม่ๆ

“เค้าก็จะบอกว่า ถามทำไม แล้วก็อาจจะทำท่าเหมือนไม่อยากจะตอบ หรืออาจจะบอกว่า ไม่ค่อยอยากพูด จำไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนี้เราก็คงจะไปเข้าซี้แล้วก็จบไป เรื่องแบบนี้ก็เล่นไม่ได้จบ” จีบแนะนำ

“แล้วเค้าไม่หาว่าเราโรคจิตเหวอวะ” กริธถามขึ้นมาอีกครั้ง

“เฮ้ย เรื่องแบบนี้ยิ่งแปลกยิ่งมันส์ เชื่อดิ” กิกกะจิบตอบขึ้นมาพร้อมกันถ้าเป็นคุณๆ ละครับจะเชื่อมั๊ย

(กิกกะจิบ. 2546ข: 235)

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง เพื่อให้ผู้อ่านนำไปคิดว่าคิดเช่นไร อันเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านใช้ความคิดตัดสินใจเชื่อหรือไม่เชื่อในสิ่งที่ผู้เขียนเล่า

แล้วถ้าคิดจะทำ ก็จงรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองจะทำนั้นมันถูกที่ด้วยโซ่มั๊ย” จีบแหวกออกมาอีกที่ยิ้มๆ ทำให้น้องผู้หญิงหัวเราะก๊ากออกมาอีกครั้งแต่ไม่ยอมตอบอะไร

ที่พูดมาทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากจะให้พวกหนุ่มๆ ไปทบทวนดูว่าสิ่งที่เคยรู้มานั้นมันถูกต้องหรือเปล่าก็เท่านั้น เพราะสาวๆ เค้าดันบอกว่า กว่าครึ่งของผู้ชายนั้นไม่รู้จัก ฟังแล้วก็ให้น่าตกใจอยู่ แล้วคุณละครับวันนี้คุณรู้จักแล้วรึยัง

(กิกกะจิบ. 2546ค: 245)

จากข้อความข้างต้น สรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเอง โดยถามผู้อ่านว่า แล้วคุณละครับวันนี้คุณรู้จักรึยัง เป็นการย้อนถามผู้อ่าน ซึ่งเรื่องและผู้เขียนเขียนถึงคือ เพศสัมพันธ์ ผู้เขียนถามผู้อ่านที่เป็นผู้ชาย ประโยคที่ถามนั้นเป็นการถามให้ผู้อ่านได้คิดย้อนถึงตัวเองว่าเป็นอย่างไรและประชดผู้ชายส่วนใหญ่ที่รู้ไม่จริงในเรื่องนี้เลยแต่คิดว่าตัวเองรู้จักจริง

3.4.3 การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ

การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความคือการเขียนจบเรื่องและผู้เขียนสรุปประเด็นทั้งหมดที่กล่าวมาตอนต้นในตอนจบเรื่อง

ในวรรณกรรมของ “กิกกะจิบ” พบว่าผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความเพื่อสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่กล่าวถึงตอนต้นเรื่อง เพื่อเป็นการรวบรวมความคิดรวบยอดทั้งหมด นำเสียดที่ไว้ในตอนจบเรื่องด้วยวิธีนี้จะหนักแน่น เพื่อเป็นการย้ำให้ผู้อ่านได้ตระหนักอีกครั้งหนึ่ง ลักษณะการเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความในงานเขียนของ “กิกกะจิบ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดังนั้นถ้าให้พี่สรุปก็คือ นิสัยนั้นสำคัญที่สุด แล้วถึงจะมารูปร่าง หน้าตา ที่เหลืออย่างอื่นก็ไปหาเอาข้างหน้า ยิ่งงัยก็ขอให้ห้อง ๆ ทุกคนโชคดี หาเมียได้ถูกอกถูกใจกันทุกคนนะ พี่ต้องพูดจบพลางยกเบียร์อีกสุดท้ายในแก๊งลงกระเพาะ ลูกขึ้นปิดกางเกงและขอตัวลาออกจากวงเนื่องจากพี่จะจำได้ว่าตัวเองจะติดธุระที่ไหนสักแห่งหรืออีกนัยหนึ่งก็คือเบียร์หมดลง หรือไม่คุยเรื่องนี้นานอาจเกิดอารมณ์อย่างว่า จิงพี่จะจำได้ว่าจำเป็นต้องไปธุระแล้วทุกคนลากลับไปหมดแล้ว เหลือก็กักกับจิบนั่งมองหน้ากันอยู่ในห้องประชุม “เทปเกือบจะหมดม้วนแล้วนะมึง” จิบเอ่ยขึ้นมา “มึงว่าถ้าพิมพ์ใส่ชื่อพวกแกไป จะโดนค่าแม่หรือเปลววะ โดยเฉพาะพี่โจ” ก็เริ่มลังเลใจประเดี๋ยวเมียแกเอาตาดายหา “ลองดูก่อนแล้วกัน แล้วถ้าโดนค่าค่อยหาทางมาว่ากันอีกที”

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 28)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ เพื่อสรุปสาระสำคัญของเรื่องให้ผู้อ่านทราบเป็นประเด็นๆ อีกครั้งว่าการเลือกผู้หญิงหนึ่งคนมาเป็นคู่ครองนั้น ส่วนที่สำคัญที่สุดที่จะต้องพิจารณาคือนิสัย แล้วจึงมาพิจารณาที่รูปร่างหน้าตา ส่วนที่เหลือต้องลองศึกษาดูใจกันก่อนถึงจะเห็นว่าเป็นอย่างไร ในการเขียนสรุปด้วยวิธีนี้ผู้เขียนมีการเกริ่นด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเพื่อนำสู่การสรุปเรื่องว่า “ดังนั้นถ้าให้พี่สรุปก็คือ”

แต่บางทีสิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ผู้ชายต้องการตลอดเวลาหรอก ผู้ชายเค้าต้องการบางเวลาที่เป็นส่วนตัวบ้าง กับเพื่อนกับฝูงหรืออยู่คนเดียวเพื่อความรู้สึกอิสระ ไม่ใช่ว่าไม่รัก แต่เป็นแค่ความรู้สึกที่ได้ทำอะไรตามใจตัวเองโดยที่ไม่ต้องมานั่งกังวลว่าจะถูกหรือผิดใจแฟนที่นั่งอยู่ข้างๆ มั้ย พูดตรงๆ เลยนะ เวลาที่มีแฟนมานั่งอยู่ข้างๆ เนี่ย ผู้ชายไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก ...

“เฮ้ แต่ที่ฟังๆ มาอย่างนั้นก็เป็นโสดกันไปซะเลยไม่ดีกว่ารี จะได้ไม่ต้องมานั่งกังวลว่าใครจะทำอะไรถูกใจใครหรือไม่ถูกใจใคร” ก็ลองยุส่งเพื่อนหลังจากที่ได้ฟังระบายอารมณ์ตามประสาผู้ชายมานาน

“ไม่ละ ยังไงอยู่กับแฟนก็ดีกว่า” จิบส่ายหัวตอบปฏิเสธคำยุของเพื่อนทันที

“อ้าว แล้วจะมานั่งพูดกันทำไมตั้งนานนาคาเล” ก็พูดพลางนั่งขำเพื่อนและตัวเอง

“ก็แค่อยากให้อูรู้ว่า บางทีผู้ชายเค้าคิดยังไงบ้างก็แค่นั้น”

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 110-111)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ เพื่อย้ำให้ผู้หญิงเข้าใจธรรมชาติของผู้ชายว่า ผู้ชายต้องการอิสระ มีชีวิตส่วนตัวในบางเวลา อยากให้ผู้หญิงเข้าใจ เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีความรักให้เหมือนเดิม มิได้ลดน้อยลง เพียงแต่อยากได้ความเข้าใจจากผู้หญิงบ้าง

“แล้วถ้าหมอไปอะไรด้วย มันเป็นความผิดทางด้านไหน” จี๊บถามขึ้น และพี่หมอบตอบว่า **“จริง ๆ ผิดทั้งทางจิตใจ และทางจรรยาบรรณ คือกฎของโรงพยาบาลมันคงไม่ถึงกับผิด แต่เป็นจรรยาบรรณของวิชาชีพ เพราะยิ่งของพวกพี่นี่จะซีเรียส”**

“คือไม่ได้หมายความว่า ถ้าหัวหน้าหมอมารู้อะไรแล้วจะเอาไปทำอะไร” จี๊บถามเมื่อมีปัญหาอื่น

“ก็ถ้าคนไข้ไม่ร้องเรียน มันก็ไม่มีปัญหาหรอก” พี่หมอบอก

“แต่ ยังไม่เคยพลาดนะ” จี๊บถามตรง ๆ

“ยังไม่เคยพลาด” พี่หมอบทบทวนที่แบบพยายามยืนยัน

“จริงนะ” จี๊บแหย่อีกในขณะที่จี๊บหัวเราะก๊าก

“จริงซี” พี่หมอบยังตอบเหมือนเดิม

“แน่นะ” จี๊บกระซำต่อ

“เอ...คุณนี่” พี่หมอบพูดกลางลुकพรวดขึ้นยืนทำให้จี๊บกะจี๊บต้องรีบเผ่นออกไปในรัศมีหนึ่งช่วงเท้า ตามที่พี่หมอบเคยสอนไว้ในทันทีทันใด

(ก๊ิกกะจี๊บ. 2546ก: 100)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ เพื่อเข้าถึงข้อเท็จจริงให้ผู้อ่านทราบว่าการเป็นแพทย์ต้องมีจรรยาบรรณสูง ดังนั้นการปฏิบัติกับคนไข้ แพทย์จะต้องระมัดระวังตัว การเขียนสรุปความข้างต้นนี้เป็นการย้ำด้วยข้อเท็จจริงและความคิดเห็นส่วนตัวของผู้พูด ในที่นี้หมายถึงผู้ให้สัมภาษณ์

“แล้วถ้าเค้าไปมีแฟนมีผัวแล้วละ” จี๊บสมมุติถึงสถานการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นต่อไปได้

“โอ๊ย ยิ่งดี ถ้าไปมีแฟนแล้วเนี่ย คราวนี้ถ้าเค้าเล่นด้วยเราสบายเลย เราก็มีแฟนแล้ว เค้าก็มี

แฟนแล้ว รับรองคุยกันง่าย ช่วยกันคนละไม้ละมือ” โก้พูดอย่างกับว่าทุกเรื่องเป็นเรื่องง่าย **“ถ้าอยากอยู่ในวงการนี้ต้องไม่กลัวอะไรทั้งนั้นถ้าคิดจะโกหก ต้องโกหกให้ถึงที่สุด ถ้าจับได้ก็รับแค่ครึ่งเดียวเรื่องจริงไม่จริงอย่าสนใจ ยิ่งงี้ต้องยืนกระต่ายขาเดียวเถียงใจขาดดิน จำไว้เลยนะพี่!!**

(ก๊ิกกะจี๊บ. 2547ค: 125)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความ เพื่อเป็นการแนะนำให้ผู้ฟังทราบว่าจะทำอะไรได้ควรทำให้ถึงที่สุด อย่าทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ การเขียนสรุปเรื่องแบบสรุปความข้างต้นนี้ ผู้เขียนสรุปจากคำพูดของผู้ให้สัมภาษณ์ เพื่อเป็นการย้ำความคิดว่าผู้พูดมีความมั่นใจในเรื่องที่ทำอย่างแน่วแน่ โดยการพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

บทที่ 4

ทัศนะในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจิบ”

งานเขียนเล่มหนึ่งๆ มักแสดงส่วนต่างๆ ให้ผู้อ่านเห็นได้อย่างชัดเจน ดังที่ยุริฉัตร บุญสนิท (2538: 173) กล่าวว่า “ภาษาที่ผู้เขียนใช้จะสามารถแสดง “ท่วงทำนอง” ผลงานของผู้เขียนก็ย่อม สะท้อนความคิดเห็นของผู้เขียนในด้านนั้น” นักเขียนบางคนเป็นคนมีอารมณ์ขัน ก็แสดงอารมณ์ขันออกมาในงานเขียน นักเขียนบางคนจริงจัง งานเขียนก็มีความจริงจัง มีสาระ นักเขียนเป็นอย่างไรก็ถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิต สิ่งต่างๆ ที่ผ่านมา รวมทั้งทัศนคติของตนต่อสิ่งนั้นในงานเขียน”

“ทัศนะ” หรือ “View point” หมายถึง ความเห็น, การเห็น, เครื่องรู้เห็น, สิ่งที่เห็น, การแสดง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542: 393) และยังมีผู้ให้ความหมายของ “ทัศนะ” หรือ “View point” ไว้ดังนี้

วิภา กงกะนันทน์ (2522: 70-72) ได้กล่าวว่า “ทัศนะ หรือ Viewpoint เป็นองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งของเนื้อหา คือเป็นความคิดเห็นของปรัชญา แบ่งได้ 3 ประการ คือ ทัศนะของกวี ทัศนะของตัวละคร และทัศนะของสังคม”

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539: 72) อธิบายความหมายของ “ทัศนะ” ว่า “ทัศนะหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์ เป็นสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งที่แลเห็นได้ง่ายนัก ... บางคราวนักประพันธ์บางคนมีทัศนะที่นำสนใจอาจแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกันไปในตัว แต่นักอ่านย่อมพยายามจับความคิดเห็นของนักประพันธ์ให้ได้ การอ่านจึงออกรส”

ความหมายของ “ทัศนะ” ยังมีความหมายเช่นเดียวกับ “โลกทัศน์” ดังที่สมบัติ จันทรวงศ์ (2547: 1) ได้อธิบายว่า “โลกทัศน์ คือระบบรวมทั้งหมดของความคิด ความอ่าน ความเชื่อ ทัศนคติ ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในสังคมหนึ่งๆ มีร่วมกัน อันเกี่ยวข้องกับปัญหาทั้งหมดของชีวิตมนุษย์ ซึ่งอาจปรากฏอยู่ในภาษา นิยายปรัมปรา ความเชื่อและพิธีกรรมทางศาสนาศิลปะในรูปแบบต่างๆ ตลอดจนวรรณกรรมของสังคมนั้นๆ”

จากความหมายข้างต้น “View point” จึงมีความหมายตรงกับคำว่า “ทัศนะ” และ “โลกทัศน์” ในบริบทนิพนธ์เล่มนี้เรียก “View point” ว่า “ทัศนะ” โดยสามารถสรุปความหมายของ “ทัศนะ” ได้ว่า “ทัศนะ” หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของผู้ประพันธ์ต่อเรื่องที่เขียนและสังคม อันเกิดจากระบบความคิด ประสบการณ์ ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม หรือมุมมองต่าง ๆ ของผู้เขียน ซึ่งเรียกว่า “ทัศนะของผู้เขียน”

วรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” เป็นงานเขียนประเภทปกิณกะที่แสดงทัศนะของผู้เขียนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องชายและหญิงในสังคมปัจจุบันเป็นทัศนะหลัก ได้แก่ พฤติกรรมส่วนตัวของชายและหญิง ความคิดความอ่านของชายและหญิง ทัศนคติที่ทั้งสองเพศมีต่อกัน ตลอดจนเรื่องเพศศึกษาที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงอย่างเปิดเผย เช่น เรื่องการแสดงออกเกี่ยวกับความรัก การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่ง การแนะนำวิธีการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

การศึกษาวิเคราะห์ทัศนะของผู้เขียนในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิง

4.2 การแสดงทัศนะเกี่ยวกับชาย

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิง

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิง หมายถึง ทัศนะซึ่งผู้เขียนเสนอความคิดเห็นของตนเอง หรือทัศนะที่ผู้เขียนได้จากการพูดคุยกับเพื่อนหรือผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับมุมมองต่างๆ ที่มีต่อฝ่ายหญิง

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนเสนอทัศนะเกี่ยวกับผู้หญิงในประเด็นต่างๆ ได้แก่ การวางตัว การแต่งกาย การใช้ชีวิตคู่ ฯลฯ โดยผู้เขียนได้แสดงให้เห็นถึงบทบาท ความคิดและลักษณะของผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับบทบาทใหม่และความเปลี่ยนแปลงของผู้หญิงในสังคมยุคใหม่อย่างเปิดเผย และเสนอความคิดเห็นส่วนตัวอย่างตรงมาตรงไปด้วยน้ำเสียงล้อเลียน เสียดสี หรือประชดประชัน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน

การศึกษาเรื่องการแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมแสดงทัศนะถึงผู้หญิงโดยเน้นย้ำอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ 4 เรื่อง คือ ทัศนะด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย ทัศนะด้านการแต่งงาน ทัศนะด้านการมีเพศสัมพันธ์ ทัศนะด้านลักษณะนิสัยของหญิง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 ทัศนะด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงเรื่องการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นของตนเองและผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมและความคิดของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชายด้วยความคิดที่หลากหลาย แต่ผู้เขียนได้เน้นย้ำถึงประเด็นสำคัญ 4 ประเด็นอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การแต่งกาย, การคบหาเพื่อนชาย, ท่าทางการแสดงออก, ความคิดและความเข้าใจของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1.1 การแต่งกาย

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงเรื่องการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชายด้านการแต่งกาย ผู้เขียนแสดงทัศนะว่า ผู้ชายสมัยนี้นิยมให้ผู้หญิงแต่งกายถูกกาลเทศะ คือเหมาะสมกับโอกาสและสถานที่ แต่ท่าจะเพิ่มควมมีเสน่ห์ก็ควรแต่งเสื้อผ้าที่เปิดเผยให้เห็นเนื้อหนังบ้างตามความเหมาะสม เพื่อความสวยงาม น่ามอง นอกจากนี้ผู้ชายบางคนมีรสนิยมชอบผู้หญิงที่แต่งกายไม่มีมิติ เช่น นุ่งน้อยห่มน้อย เพราะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชายได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แล้วก็ต้องรู้จัก ลูกล่อลูกชนน่อย” อาจารย์โจว่า

“แบบไหนครับพี่โจ” น้องๆ หลายคนหันมาถามด้วยความอยากรู้

“อ้าว ผู้หญิงผู้ชายอยู่ใกล้กัน ถึงตอนแรกจะไม่คิดอะไรแต่ความเป็นผู้ชายมันก็ต้องมีนี่บอกเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ ถ้าอยากให้มันมากกว่านั้นก็ต้องทำให้ผู้ชายคิดมากกว่านั้น”

“แล้วทำยังไงล่ะพี่โจ”

“อ้าว ไปหากันที่บ้านหรือไปเที่ยวด้วยกัน ก็ต้องแต่งตัวให้มันดูเซ็กซี่ คุสั้น ๆ ไซร์นิด

ไซร์น่อย ให้เพื่อนมันหวั่นไหว ถ้าเกิดตอนที่เค้าพูดอะไรถูกใจให้เราหัวเราะชอบใจ ถูกใจเรื่องไหนก็หาโอกาสไปแตะเนื้อต้องตัวผู้ชายบ้าง ให้ผู้ชายมันหายเป็นพระอิฐพระปูน กลายเป็นเนื้อเป็นคนขึ้นมาบ้าง”

(ก๊กกะจีบ. 2546ข: 89)

“เอาคราวนี้เราว่าไปถึงการแต่งตัว” หม่อมก๊กเบนเรื่องความสนใจจากรูปลักษณ์ไปเรื่องอื่น

“การแต่งตัวเนี่ยนะ” จีบแย้งพูดขึ้นมา “มันต้องแบบเป๊ๆ นะ”

“ที่ไหนก็ได้ใช่ไหม”

“อือม ที่ไหนก็ได้” ก๊กตอบ “ยังงัยหาแบบไปไว้ก่อนเลยหรือ หาเสียเนี่ยจะหาไปไว้ก่อนเลยหรือ”

“นี่พูดถึงในรถ แต่ถ้าเป็นทั่วไปก็ต้อง เรียบร้อย ถูกกาลเทศะ ไม่เซยสำหรับสถานที่นั้น คือถ้าบางทีแต่งลาวมามันก็แบบผีโตใหม่ ... แต่ก็ต้องไม่สวຍเรียบจนเกินไป น่าจะมีแบะอก เว้าพองาม ให้ถูกกาลเทศะ บางๆ นิดน่อยพอเห็นเน้นๆ อะโรยอย่างเนี่ย”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 15)

4.1.1.2 การคบหาเพื่อนชาย

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการวางตัวของเพศหญิงเรื่องการคบหาเพื่อนชายโดยผู้เขียนได้เสนอทัศนะไว้สองประการคือ ประการที่หนึ่งผู้หญิงยุคใหม่ควรเลือกคบผู้ชายสำหรับเป็นคู่ครองมากกว่าหนึ่งคนเพื่อป้องกันตัวเองจากการเสียใจ ซึ่งเป็นทัศนะที่ผู้เขียนได้กล่าวอย่างสม่ำเสมอ หรือประการที่สองผู้หญิงบางคนต้องการทำตัวให้เสมอชายเช่นการคบผู้ชายหลายคนเพื่อเลือก แต่การกระทำเช่นนี้อาจจะทำให้ไม่ได้รับความสุข เนื่องจากเป็นการกระทำเพื่อประชดประชันผู้ชายเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ผู้หญิงเค้าควรจะคบไว้หลายๆ คนเผื่อเลือก แต่ต้องระมัดระวังตัวไว้ในระดับหนึ่ง เพื่อความมั่นใจและภาพพจน์ของตัวเองด้วย”

“ตอนนี้ผู้หญิงรุ่นใหม่เค้าต้องมีสำรองไว้เผื่อเลือก เค้าเรียกว่ากิ๊กกั๊กอะไรทำนองนี้ คือเค้าพยายามทำเหมือนผู้ชายทำ แต่พี่ว่าเค้าไม่แฮปปี้หรอก”

(กิ๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 45)

วัยรุ่นผู้หญิงสมัยนี้ ใครๆ เค้าก็มีกิ๊กกั๊กกันทั้งนั้นแหละ ผู้หญิงเค้าจะต้องคบเผื่อเลือก ไม่ค่อยมีใครแล้วล่ะที่คบไปเป็นคนๆ รอจนสองสามปีให้ผู้ชายทิ้งแล้วไปหาใหม่ เสียเวลา

(กิ๊กกะจ๊ีบ. 2547ญ: 220)

“สมัยนั้นะคะ การจะนัดกันไปทานข้าวนั้น ถ้าคุยกันถูกคอแล้ววันเดียว วันรุ่งขึ้นอาจจะยอม ออกไปทานข้าวด้วยกันเลยก็ได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาจจะต้องมีบรรทัดฐานตั้งไว้ว่าต้องคุยกี่วัน ถึงจะออกไปได้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่แล้วล่ะ”

(กิ๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 118)

4.1.1.3 ท่าทางการแสดงออกต่อผู้ชาย

ผู้เขียนแสดงทัศนคติด้านการวางตัวของเพศหญิงเรื่องท่าทางการแสดงออกต่อผู้ชายในหลายประเด็น แต่สิ่งที่ผู้เขียนมักเน้นย้ำอยู่เสมอๆ คือการกระทำที่ผู้หญิงชอบทำ เช่น การอยู่กับเพื่อนชายสองต่อสองในสถานที่ลับตา และเมื่ออยู่กับตามลำพังชอบแต่งกายล่อแหลมซึ่งอาจจะทำให้ผู้ชายไม่สามารถระงับอารมณ์ความต้องการทางเพศของตัวเองได้ และทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่สมควรตามมา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเชิญหนุ่มๆ เข้าห้องของคุณ ตามสถานที่ห้องนี้ ในขณะที่คุณอยู่คนเดียว อันนี้ผู้ชายจะถือว่าเป็นการยินยอมพร้อมใจ ที่จะเป็นของเขาไปแล้วกว่าครึ่ง ซึ่งถ้าเกิดอะไรขึ้น คุณจะไปต่อว่าต่อขานเอากับเขาที่หลังไม่ได้ เนื่องจากหนุ่มๆ จะถือว่าพฤติกรรมเป็นเครื่องล่อเจตนา ถ้าคุณจะเพียงแค่มึนน้ำใจให้กับเขา แต่ไม่ต้องการให้ความสัมพันธ์เลยเถิดเกินไปกว่านี้ กรุณาอย่าชวนหนุ่มๆ ขึ้นไปบนสถานที่อันมีลักษณะดังกล่าวเป็นอันขาด โดยเฉพาะในยามวิกาล

(กิ๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 69)

คือสองเพศนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม แม่เหล็กมันยังดูดกันอยู่ คุณไม่สามารถปล่อยตัวเหมือนอยู่กับเพศเดียวกันได้ อย่างถึงขนาดจะมาใส่ซาซัน ไม่ใส่กางเกงโนบราแล้วเดินเกะกะ รับรองว่าเพื่อนชายต้องแอบเกิดอารมณ์แน่ ...

ดังนั้น สิ่งที่เราอยากจะแนะนำก็คือ การวางตัวนั้นต้องเริ่มมาจากฝ่ายหญิง คุณควรจะวางตัวอย่างไรก็ได้แต่ต้องไม่ทำให้ผู้ชายคิดเลยเถิดถึงไหนต่อไหน เพราะว่าคุณผู้ชายนั้นเป็นเพศที่ค่อนข้างอ่อนไหวไปในอารมณ์พรรคนี้ง่าย อย่างคิดเพียงแต่ว่าถ้าคุณไปไม่คิด แล้วคนอื่นเค้าจะไม่คิดไปด้วย แล้วก็จงอย่าทำตัวให้อยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลม โดยอยู่กับเพื่อนผู้ชายสองต่อสอง เพราะเหตุการณ์แบบนี้รับรองว่าไม่มีใครรับประกันได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 44-45)

สมัยนี้พอเค้าคุยกับเราถูกใจนี่ ถ้าเราพูดคุยก้าวเข้าเรื่องได้ ถ้าเค้ามีอาการร่วมไปกับเรานี้ เราก็กบอให้เค้าเปิดนิตโชว์หน่อยได้ บางคนใจถึง ๆ ใส้ใส...ผมไม่อยากเซด น้องแนวทว่าดี ๆ นี่ขีดซ้ายไปเลย

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ญ: 221)

4.1.1.4 ความคิดและความเข้าใจของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการวางตัวของเพศหญิงเรื่องความคิดและความเข้าใจของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชายเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า ประการแรกเพื่อเป็นข้อคิดสำหรับเตือนให้ผู้หญิงนำไปป้องกันตัวเอง หรือประการที่สองเพื่อเป็นข้อคิดให้ผู้หญิงทำความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของผู้ชาย รู้จักมองผู้ชายอย่างกว้างๆ ด้วยพื้นฐานของความเป็นจริง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณผู้หญิงครับ พวกคุณจะไม่แปลกใจมั๊ยถ้าพวกเราจะบอกว่า พวกผู้ชายส่วนใหญ่ที่นั่นซื่อและไม่กล้าบอกรัก พวกคุณๆ ผู้หญิงอ่านแล้วคงจะไม่เชื่อ ... ซึ่งพวกเราหลายคนมานั่งคุยกันแล้วก็มิข้อสรุปตรงกันว่า สาเหตุที่ไม่พูดเพราะทุกวันก็รักอยู่แล้ว คิดถึงอยู่แล้ว และสาเหตุหลักที่สำคัญคือ เงิน ...

ดังนั้น ถ้าคุณอยากจะให้แฟนสวีทกับคุณ ก็จงอย่าถามคำถามนี้ต่อหน้าเพื่อนเขาเป็นอันขาด มิฉะนั้นแล้วเขาจะทำท่าเป็นรำคาญ ... หรือคุณจะได้รับคำตอบที่คอยประทับใจหรือไม่สบายอารมณ์คุณ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 31)

4.1.2 ทัศนะด้านการแต่งงาน

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงด้านการแต่งงานในงานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและแสดงทัศนะสำหรับผู้หญิงที่ใช้ชีวิตคู่ให้มีชีวิตคู่ที่ราบรื่นอยู่อย่างมีความสุข ไม่มีปัญหาครอบครัว โดยการให้ข้อคิดหรือแนะนำแนวทางให้นำไปปฏิบัติตามมากมายหลายประเด็น แต่มักจะมีประเด็นที่ผู้เขียนได้เน้นย้ำถึงโดยสม่ำเสมออยู่ 3 ประเด็น ได้แก่ ผู้หญิงต้องรู้จักดูแลตัวเอง, ผู้หญิงต้องยอมให้สามีมีอิสระบ้าง, ผู้หญิงต้องมีศิลปะในการพูดจากับสามี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.2.1 ผู้หญิงต้องรู้จักดูแลตัวเอง

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการแต่งงานเรื่องผู้หญิงต้องรู้จักดูแลตัวเองว่า เมื่ออยู่ด้วยกันมานานผู้ชายอาจจะเบื่อความซ้ำซากจำเจจนไม่อยากจะสัมผัสพันธ์กับแฟน วิธีแก้ไขคือผู้หญิงควรรู้จักเปลี่ยนแปลงดูแลตัวเองให้ดูดีในด้านต่าง ๆ ทั้งการแต่งกายและรูปร่าง ซึ่งเป็นทัศนะที่ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นทิ้งข้อร้องอยู่เสมอ ๆ เช่น การออกกำลังกาย การสำรวจความชอบของสามี และรู้จักทำให้สามีเกิดความประทับใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พอแต่งงานไปหรืออยู่กับใครนาน ๆ มักจะเริ่มไม่ยอมทำการบ้าน ... เนื่องจากมันเบื่อ มันเจอบททุกวัน รู้ทุกวัน ... มันซ้ำซากจำเจ ทางแก้ไขของเรื่องพวกนี้มันต้องเปลี่ยนสถานที่บ้างเพื่อความสดใสใหม่ในอารมณ์ ชุดชั้นในสีอ้อผ้า ก็ต้องดูไว้ให้ดี โดยเฉพาะชุดชั้นในเนี่ย ผู้หญิงควรจะรู้ไว้เลยว่า แฟนของตนเองชอบแบบไหน แล้วไปเลือกมาให้ถูก รวมทั้งสีส้น ถ้าคุยกันรู้เรื่องนี่ก็งมที่ผู้ชายไปเลือกเองได้เลย ไม่ต้องอาย สมัยนี้เห็นมียูทูบไป ...

เรื่องหุ่นก็สำคัญ อย่าปล่อยให้อ้วนแผลงลงพุง ฟิตหนังฟิตเนสก็ต่อเข้าหน่อย ออกกำลังกายให้ฟิต ๆ อันนี้ช่วยได้มาก

(ก๊กกะจี๊. 2547ก: 25)

การเปลี่ยนเสียใหม่ในที่นี้ที่ผมจะแนะนำ ไม่ใช่การเดินไปบอกแก่กับแฟนคนเก่าและพยายามไปหาเด็กเหาะ ๆ คนใหม่มาให้ชุ่มชื่นชีวิตแต่อย่างไร ... แต่พอมาถึงอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องปรับปรุงก็คือเรื่องร่างกายและสุขภาพ คุณอย่าเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ ... คู่ที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมานานแล้วจะละเลยเรื่องอะไรเหล่านี้ไป ... เป็นสาเหตุที่ทำให้หนักเรียนเกิดอาการซีเกียจไม่ยอมทำการบ้านขึ้นมา ... ดังนั้นสิ่งที่คุณจะต้องทำคือควรจะไปฟิตหุ่นกัน ให้มันได้รูปได้ร่างสมส่วนเหมือนอย่างกับที่ใจต้องการ

(ก๊กกะจี๊. 2547ข: 190)

อย่าเปลี่ยนไปจากเดิมมากนักในเรื่องของสรีระ ความอ้วน ยกเว้นมันเกินขีดความสามารถหรือเป็นเรื่องของกรรมพันธุ์

(ก๊กกะจี๊. 2547ค: 90)

4.1.2.2 การยอมให้สามีมีอิสระบ้าง

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการแต่งงานเรื่องการยอมให้สามีมีอิสระบ้าง โดยกล่าวว่า เมื่ออยู่ด้วยกันมานานผู้ชายอาจจะเบื่อความซ้ำซากจำเจ สิ่งหนึ่งที่จะทำให้ผู้ชายมีชีวิตชีวามากขึ้น คือการปล่อยให้แฟนออกไปเที่ยวหาความสุขนอกบ้านอย่างอิสระบ้าง โดยไม่มีการจับผิด เช่น การออกไปสังสรรค์หรือเล่นกีฬา กับเพื่อนฝูงในวันหยุดหรือหลังเลิกงาน การให้สามีเปลี่ยนรสชาติโดยเปิดโอกาสให้ไปเที่ยวกับผู้หญิงอื่นๆ บ้าง เพื่อให้ผู้ชายไม่เบื่อหน่ายตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มันเหมือนได้เปลี่ยนสี เปลี่ยนกลิ่น เปลี่ยนรส เปลี่ยนชาติใจ ดังนั้นถ้าผู้หญิงที่อยู่กับแฟนมานาน ๆ แล้วอยากให้แฟนทำการบ้าน ก็ต้องแกล้งๆ ปลอ่ยให้แฟนเปลี่ยนรสชาติข้างนอกบ้านบ้าง แล้วรับรองว่าจะอะไรๆ จะดีขึ้น

(กีกะจีบ. 2546ข: 103)

กูมีข้อเสนออีกอย่างนึง ... ใครไปกล่อมแฟนเชื่อได้ รับรองว่าชีวิตร่มเย็นเป็นสุข อยู่กันยืดยาว ... ถ้าคู่นั้นไม่ยอมให้ผู้ชายเบือนะ ต้องให้แฟนไปเปลี่ยนรสชาติบ้าง โดยการเปลี่ยนให้แฟนไปอาบน้ำ ร้อนที่หมายอาบอบนวด รับรองว่าครั้งสองครั้งกลับมาเจอแฟนจะกระชุ่มกระชวยขึ้นทันที เพราะได้เปลี่ยน ได้เจออะไรใหม่

(กีกะจีบ. 2547ก: 25)

อย่าเล่นแมวจับหนู หมาไล่แมวอยู่ตลอดเวลา บ่อยครั้งหรือเสมอๆ ที่ผู้หญิงอยู่กับผู้ชายมานานๆ มักจะเป็นฝ่ายตามไล่จับว่าแฟนของตนเองทำอะไรผิดบ้างรีปาว โดยการเช็คโทรศัพท์บ้าง ดูกระดาษในกระเป๋าบ้าง ตีโพยตีพายไปก่อนไข้บ้าง หรือบางทีก็ซุ่มดักเอาดื้อๆ พวกผู้ชายจะรำคาญมาก เวลาที่ไม่ได้ทำผิดแล้วโดนจับได้ พุดง่าย ๆ ก็คือโดนหาเรื่องนั่นแหละ

(กีกะจีบ. 2547ค:133)

พุดง่าย รู้เรื่อง เข้าง่าย แกล้งโง่บ้างก็ดีสำหรับบางเรื่อง เอาหูไปนาเอาตาไปไร่สำหรับเรื่องที่มีมันไม่หนักหนา เรียกว่าอะไรที่พอยอมๆ กันได้ก็ยอมไป

(กีกะจีบ. 2547ก: 86)

4.1.2.3 ผู้หญิงต้องมีศิลปะในการพุดจากับสามี

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการแต่งงานเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงต้องมีศิลปะในการพุดจากับสามีว่า วิธีการที่ผู้หญิงจะเอาชนะใจผู้ชายได้ง่ายที่สุดคือการพุดจาอ่อนหวาน มีศิลปะในการพุด ซึ่งจะทำให้ผู้ชายใจอ่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ลูกไม้สำหรับผู้หญิงที่ใช้ได้ดีที่สุดกับผู้ชายนั้น มีอยู่อย่างเดียวคือการค่อยๆ พุดจาอ่อนๆ แบบมีศิลปะ ผู้ชายนะแพ้ลูกอ่อน ลูกหวานอยู่แล้ว ถ้าพุดกันดีๆ แล้ว ถ้าไม่เหลือปากว่าแรง ยิ่งไงก็คงจะทำให้ได้ ... พวกเราผู้ชายเป็นเพศที่ค่อนข้างเห็นแก่ตัวทำอะไรไม่ค่อยยอมรู้ลึกผิด ถ้าพุดจาอ่อนอ่อนดีๆ ละก็อาจจะทำให้

(กีกะจีบ. 2547ค: 81)

ไม่ควรตามไปจิกเวลาที่เค้าร่วมสังสรรค์เฮฮากับเพื่อนฝูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดการจา กิริยาท่าทีที่ปฏิบัติกับเค้าต่อหน้าเพื่อน ห้ามเป็นแม่เซียว ...

อย่าไว้วายมากเวลาที่แฟนทำชกมก ให้เตือนอย่างนี้มนวลจะได้ผล

(ก๊กกะจิบ. 2547ก: 87)

4.1.3 ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์

การแสดงทักษะเกี่ยวกับหญิงด้านการมีเพศสัมพันธ์ ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและแสดงทักษะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย ในการกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ ก็จะมีการแฝงถึงเรื่องนี้อยู่เสมอๆ และถือเป็นเอกลักษณ์ของผู้เขียน โดยประเด็นที่ผู้เขียนกล่าวถึงอย่างสม่ำเสมอได้แก่ ผู้หญิงส่วนมากต้องเกิดความรักก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้และพื้นฐานเรื่องเซ็กซ์ของผู้หญิง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.1.3.1 ผู้หญิงส่วนมากต้องเกิดความรักก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้

ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับหญิงด้านการมีเพศสัมพันธ์เรื่องผู้หญิงส่วนมากต้องเกิดความรักก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้ ivaว่าธรรมชาติของผู้หญิงนั้นจะยอมเป็นของใครก็ต่อเมื่อต้องรักผู้ชายคนนั้นก่อน จึงจะพร้อมพลีกายพลีใจให้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ถ้าจะพูดกันตามหลักชีววิทยา คือสมองของผู้หญิงนี้รักกับเซ็กซ์เค้าใช้สมองด้านเดียวกันในการสั่งงาน ดังนั้นผู้หญิงจึงไม่สามารถมีเซ็กซ์กับใครก็ได้ถ้าเค้าไม่ได้เกิดความพึงพอใจขึ้นมาก่อน ... เรื่องนี้เลยไม่เป็นปัญหาในหมู่นักหญิงว่า ทำไมไม่อยู่กับผู้ชายคนหนึ่งนานๆ มีอะไรกันไปนานๆ แล้วไม่เบื่อ เพราะว่าเค้ายังรักอยู่นั่นเอง

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 224)

แล้วให้ผู้หญิงทำอย่างไร เรา ผู้หญิงก็ทำไม่ได้ ผู้ชายส่วนมาก ถ้าเห็นผู้หญิงรูปร่าง หน้าตาถูกใจก็ทำได้เลย แต่ผู้หญิงต้องคุย ต้องสนิทสนม ต้องรักก่อน ถึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้ นี่พูดถึงส่วนใหญ่ นะ”

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 62)

“มันต้องให้เกิดความรู้สึกว่ารักกับชอบจริงๆ ขึ้นมาก่อน และมันก็ต้องใช้เวลาที่จะรู้จักกันพอสมควรด้วย“ น้องผู้หญิงตอบตรงๆ “ไม่ใช่แค่เป็นแฟนกันพอมีเซ็กซ์กันแล้วจะทำให้ได้เลย”

(ก๊กกะจิบ. 2546ค: 245)

4.1.3.2 พื้นฐานเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงด้านการมีเพศสัมพันธ์เรื่องพื้นฐานเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง ผู้เขียนได้แสดงทัศนะว่าผู้หญิงส่วนมากต้องการทราบว่าผู้ชายมีความคิดเห็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงอย่างไรบ้าง และผู้หญิงควรจะปฏิบัติตัวเรื่องนี้อย่างไร จึงทำให้ผู้ชายเกิดความพอใจ ดังนั้นผู้เขียนจึงแสดงทัศนะเพื่อเป็นพื้นฐานเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ให้แก่ผู้หญิง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แต่ระยะเวลาที่พอจะไม่ทำให้ผู้ชายรู้สึกไม่ติดกับตัวฝ่ายหญิง หลังจากที่พวกเราคุยกันหลายคนก็สรุปได้ว่า **ครึ่งเดือนหรือสองอาทิตย์ขึ้นไป** เด็ก ๆ สมัยนี้หลายคนได้ฟังอาจจะบอกว่าคิดมาก ถ้าเป็นผู้ใหญ่อายุมาก ๆ ได้ฟังเข้าอาจจะบอกว่าไอ้สองคนนี่พูดอะไรไม่เข้าท่า อย่าไปเชื่อ ไม่ไหว แต่เป็นผู้ชายสองคนจอมหักหลังมาเล่าให้ฟังก็อยู่ที่คุณแล้วล่ะว่า จะเชื่อหรือไม่ ตามใจนะจ๊ะ...

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 14-15)

ผลการสำรวจของเราออกมาค่อนข้างน่าแปลกใจคือ **นอกจากผู้ชายสมัยนี้จะไม่แคร์ในเรื่องนี้สักเท่าไร แต่ก็ยังมีมิติอยู่ คือถ้าพอจะสืบประวัติได้ (ผู้หญิง) ต้องไม่ควรผ่านเรื่องอะไรประมาณนี้มาเกิน 5 คน เพราะว่ามันยังพอจะเป็นตัวเลขที่ทำได้**

(ก๊กกะจีบ. 2547ก: 13)

4.1.4 ทัศนะด้านนิสัยของหญิง

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงด้านนิสัยของหญิงในงานเขียนของ “ก๊กกะจีบ” ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและแสดงทัศนะส่วนตัวไว้หลายประเด็น แต่ได้เน้นถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับนิสัยของผู้หญิง 3 ประเด็น คือ เลือกผู้ชายมีฐานะ พฤติกรรมที่ติดตัว และนิยมของฟุ่มเฟือย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.1.4.1 เลือกผู้ชายมีฐานะ

การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหญิงด้านนิสัยของหญิงเรื่องผู้หญิงมักเลือกผู้ชายมีฐานะ ผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นและทัศนะส่วนตัวถึงผู้หญิงในปัจจุบันว่านิยมเลือกผู้ชายที่มีฐานะดีมาเป็นคู่ครองหรือเลือกมาคบกันแค่เพียงผิวเผิน หรืออาจจะเพื่อหวังผลบางประการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เงินไม่ได้ทำให้คนเปลี่ยน แต่เงินจะไปขยายสิ่งที่มียอยู่แล้วให้มากขึ้น ... พอผู้ชายเริ่มมีเงิน ตัวเลือกจากเดิมที่ไม่มีอะไร คราวนี้ถ้ามีตั้งค์ซะอย่างก็สามารไปหาคนอื่นได้ง่ายๆ ... **พอผู้ชายมีตั้งค์ขึ้นมารับรองว่าสาว ๆ ที่ไหนก็เริ่มจะชอบขึ้นมาตามลำดับ**

“แล้วแบบเจ้าบุญทุ่มล่ะ” ก็หมายถึงหนุ่มๆ กระเป๋าหนักที่ใช้เงินเป็นใบเบิกทาง “เอาแบบครั้งแรกดินเนอร์ในโรงแรมหรู นอร์มั่งดี นวยอร์ค สเต็กเข้าสัปดาห์พวกนี้”

“ถ้าเจอกันครั้งแรกแล้วพาไปสถานที่หรูหราขนาดนี้ เป็นยูมิ ยูมิคงเกร็งแน่ๆ เลย มันดูเป็นทางการเกินไปนะ”
“แต่ถ้าเป็นแพน แพนก็ชอบนะ แต่พวกที่แบบนี้มักจะเจียบๆ ถ้าเจอกันใหม่ๆ หรือครั้งแรกเลยมันจะคุยกันไม่ค่อยสนุก”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ข: 125)

4.1.4.2 พฤติกรรมที่ติดตัวผู้หญิง

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับหญิงด้านนิสัยของหญิงเรื่องพฤติกรรมที่ติดตัวผู้หญิง เป็นทัศนคติที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงอยู่เสมอ ส่วนมากมักจะเป็นพฤติกรรมของผู้หญิงที่ไม่พึงประสงค์ เป็นสิ่งที่ผู้ชายต้องการให้ผู้หญิงปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมบางประการ เช่น การเป็นคนขี้หึง การเป็นคนหูเบา ชอบจับผิด ชอบคิดไปเอง เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันหนึ่งเค้าพูดถึงเพื่อนเค้าคนหนึ่งขึ้นมา ว่าเพื่อนเค้าไปอย่างโน้นอย่างนี้ ใจเราก็พาซื้อพูดไปตามตรงว่า อ้อ เพื่อนเธอคนนั้นที่หน้าตาห่วยๆ น่ารักๆ นะเธอ เท่านั้นแหละเริ่มเป็นเรื่อง คือเค้าจะเริ่มเจียบๆ จนเราผิดสังเกตว่าไม่พอใจ พอถามมาถามไปสักพักถึงได้รู้ว่าไม่พอใจเราที่ไปชมเพื่อนเค้าอย่างออกหน้าออกตา งานนี้เราก็เลยเก็บไว้ในใจแล้วว่า ห้ามพูดชมคนอื่นต่อหน้าโดยสุจริตใจหรือไม่ก็ตาม

ถึงเรื่องที่ผ่านมาก็ไม่ต้องพูดนะเว้ย โดยเฉพาะเรื่องแฟนเก่า อันนี้สำคัญมาก แต่ที่สำคัญก็คือพวกผู้หญิงชอบถาม เค้าชอบถามเราว่าแล้วแฟนเก่าเราละ เคยทำอย่างโน้นหรือเปล่า เคยทำอย่างนี้หรือเปล่า ถ้าเราผลอไปเล่าให้ฟังนะเป็นเสรีจ

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2546ฆ: 234)

4.1.4.3 การนิยมของฟุ่มเฟือย

ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับหญิงด้านนิสัยของหญิงเรื่องการนิยมของฟุ่มเฟือยว่า ผู้หญิงสมัยนี้นิยมของฟุ่มเฟือย โดยได้กล่าวถึงเรื่องต่างๆ เช่น รสนิยมการแต่งกาย รสนิยมการใช้รถ รสนิยมการกิน การเที่ยว ซึ่งผู้เขียนมีความเห็นว่าผู้หญิงในปัจจุบันจะเป็นพวกบริโภคนิยม คือชอบการใช้ชีวิตที่บ่งบอกถึงการมีรสนิยมดี ใช้ของที่มียี่ห้อแพง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สมมติว่าเจอกันครั้งแรกนะคะ ไม่ควรเป็นร้านที่กินอยู่แล้วทุกวัน หรือเป็นร้านที่ง่ายๆ เกินไป อย่างพวกฟาสต์ฟู้ดนี่ไม่ควรเลย สำหรับครั้งแรกน่าจะเป็นร้านเก๋ๆ สวยๆ ที่พอจะนั่งพูดคุยกันได้มากกว่า

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 123)

ผู้ชายนัดกันครั้งแรกควรมีรถไปรับผู้หญิงจะดูดีกว่านั่งแท็กซี่ไปรับ

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 120)

“แต่ถ้าดอกไม้เนี่ย ถ้า cheap อย่างส่งไปเลยมั้ง” ก๊กถามหมายถึงถ้าส่งดอกไม้ไปในลักษณะของถูกเกินไป หรือดูไม่ดี

“อยู่เฉยๆ ดีกว่าพี่ หรือไม่ก็หาซื้ออย่างอื่นส่งไปแทนดีกว่า” แพมตอบ

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 54)

4.2 การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชาย

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายหมายถึง ทัศนคติที่ผู้เขียนเสนอความคิดเห็นของตนเอง หรือทัศนคติที่ผู้เขียนได้จากการพูดคุยกับเพื่อนหรือผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับมุมมองต่างๆ ที่มีต่อฝ่ายชาย

ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้เขียนมีการเสนอทัศนคติเกี่ยวกับชายในประเด็นต่างๆ ได้แก่ การวางตัว การแต่งกาย นิสัย การเอาตัวรอด ฯลฯ โดยผู้เขียนได้แสดงให้เห็นถึงบทบาท ความคิดและลักษณะของชายในสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับนิสัยที่เคยชินของผู้ชาย สัตว์ชาติญาณการเอาตัวรอดด้วยน้ำเสียงล้อเลียน อันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน

การศึกษาเรื่องการแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจีบ” ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมแสดงทัศนคติถึงผู้ชายโดยเน้นย้ำอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ 4 เรื่อง คือ ทัศนคติด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง ทัศนคติด้านการเลือกคู่ครอง ทัศนคติด้านที่มีเพศสัมพันธ์ ทัศนคติด้านลักษณะนิสัยของชาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 ทัศนคติด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและทัศนคติส่วนตัวเกี่ยวกับพฤติกรรมและความคิดของผู้ชายเมื่ออยู่กับผู้หญิงด้วยความคิดที่หลากหลาย แต่ผู้เขียนได้เน้นย้ำถึงประเด็นสำคัญอยู่ 2 ประเด็นอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การแต่งกายและท่าทางการแสดงออก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1.1 การแต่งกาย

ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายเรื่องการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิงเรื่องการแต่งกายว่าผู้หญิงสมัยนี้นิยมให้ผู้ชายแต่งกายให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ ต้องรู้จักข้อดีและข้อดีของร่างกายตัวเอง และสามารถเลือกเสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายได้อย่างเหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ทางที่ดีถ้าไม่มั่นใจว่าจะแต่งตัวอย่างไรให้ยึดสีพื้น ๆ ไว้ก่อน เช่น ขาวดำ เทา และสีอื่นที่ไม่
จูดจาด ถึงจะดูธรรมดาแต่ก็ไม่หลุดออกนอกโลก แต่ถ้ามั่นใจในสายตาตนเองก็ไม่ว่ากัน เคล็ดลับการซื้อ
เสื้อผ้า นั่น ถ้าไม่รวยพอจริงๆ แล้ว กรุณาอย่าซื้อของแพงที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นดูแล้วจำง่ายมาเป็นอันขาด
เพราะเสื้อผ้าพวกนี้ดูแล้วสะดุดตาสวยดีก็จริง แต่ใส่ได้น้อยครั้ง ใครๆ เห็นครั้งเดียวก็จำได้แล้ว

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 67)

อันว่ารูปลักษณ์ภายนอกนี่ผมรวมไปถึงเล็บมือเล็บเท้าและเครื่องประดับตามตัวด้วยนะครับ เล็บมือ
เล็บเท้าก็งัดมันเสียให้สั้น และก็ดูแลมันให้สะอาดสะอาด อย่าไปใช้กวดจนแห้งไปแห้งมาเหมือนเด็กมีปัญหา
และก็ให้อุปกรณ์เครื่องประดับนั้นก็ดูความเหมาะสมด้วย ไม่ใช่ว่าหม่อมแม่ให้เครื่องเพชร เครื่องทอง
สร้อยคอ ทองหยิบ ทองหยอง เลสเพชร แหวนโคตรประจำตระกูลอะไรก็ใส่ประเคนมาให้หมด กลัวคนจะไม่
รู้ว่ารวย ... เอาเป็นว่า การแต่งตัว รวมทั้งเฟอร์นิเจอร์เครื่องประดับนั้น ก็เอาแต่ให้มันพอดีพอควร
อะไรน่าโชว์ก็เอามาโชว์ อะไรควรซ่อนก็ควรซ่อน

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 68-69)

4.2.1.2 ท่าทางการแสดงออก

ผู้เขียนแสดงทัศนคติด้านการวางตัวของเพศชายเรื่องท่าทางการแสดงออกต่อผู้หญิงใน
หลายประเด็น แต่สิ่งที่ผู้เขียนมักเน้นย้ำอยู่เสมอ คือการกระทำที่ผู้ชายชอบทำอยู่เสมอๆ เช่น ผู้ชายชอบ
ฉวยโอกาสเมื่ออยู่ใกล้ผู้หญิงและผู้ชายต้องรู้จักแสดงออกกับผู้หญิงอย่างเหมาะสม ไม่น่า ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

คือผู้ชายต้องทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ หรือบอดีการ์ด แล้วรับรองว่าผู้หญิงเขาจะไม่รู้สึกที่ตัวเองกำลัง
โดนหลอนลามหรือตะอั้ง แต่ถ้าผู้หญิงเค้าชอบๆ อยู่ด้วยนะ ทำไมเราจะไม่ยอมทำให้โดน แต่ต้องทำ
ยังใจให้น่าเกลียดเท่านั้น บางทีผู้หญิงเค้าจะเริ่มเตะเองแหละพี่ เพราะบางทีผู้ชายเค้าจะไม่กล้า สู้ตร
แรกๆ เลย คือ ถือแขนได้ แต่จับมีอนานๆ ยังไม่ได้ ถ้าได้ก็บีบเดียว ห้ามเกิน 5 วินาที สำหรับ first date

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 145-146)

ดื่มอะไรนิดหน่อยกันมาพอดีๆ ขับรถกลับบ้านปั๊บ จอดรถเฉียด คุยนิดนึง แล้วก็บอกกล่าวว่าจะไปแล้ว เสร็จ
แล้วโน้มเอียงตัวไปจูบ เสร็จแล้วก็ทำเป็นเฉยๆ

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 148)

“การที่ชวนผู้หญิงไปดูหนังแล้วหรือไฟนิดนึง อันนี้ก็เริ่มเป็นสัญญาณบอกแล้วว่ามันหมายถึงอะไร”
ปราชญ์พูดซ้ำขึ้นมาอีกถึงวิธีที่หนุ่มๆ ทั่วไปชอบใช้ และสาว ๆ ก็มักจะเข้าใจดีถึงเจตนาธรรมณ์

(ก๊กกะจีบ. 2547ข: 166)

การขอผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ด้วยเริ่มจาก

ขั้นหนึ่ง เข้าบ้านเข้าไปในห้องรับแขก ถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วยอาจตรงไปที่ห้องนอนได้

ขั้นสอง โซฟา ทุกอย่างควรเริ่มที่โซฟา เปิดทีวีหรือเปิดเพลงเปิดหนัง หรือจะอ่านหนังสือ ดูรูป ซึ่งเป็นสิ่งที่ท
ร่างกายของทั้งสองฝ่ายนั้นใกล้ชิดกันโดยปริยาย

ขั้นที่สาม นอนตัก นอนหนุนตักโดยการใช้ข้อแก้ตัวว่าเหมื่อย หรืออยากจะนอนสบายเพื่อที่จะดูทีวีไปด้วย

ขั้นที่สี่ เมื่อนอนหนุนตักได้ซักพักหนึ่งแล้ว จะแอบสบตามองหน้า มองตากันอย่างไรก็ได้ ตามธรรมชาติ

สักพักต้องพยายามหาเรื่องให้ได้ว่าโซฟามันนุ่มไป แข็งไป และต้องพยายามหาเรื่องขึ้นห้องให้ได้

ขั้นที่ห้า กิจกรรมที่ทำร่วมกันในห้องจะต้องใกล้ชิดกันให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในห้องรับแขก เช่น เล่น
อินเทอร์เน็ต แนนอนอาจจะมีเก้าอี้แค่ตัวเดียว ก็ต้องนั่งตัก ถึงขั้นนี้แล้ว ผู้หญิงเค้าสอนว่าให้
พูดจาหวานแหวว โอ้โลม ปฏิโลม อยู่อีกซักพัก ครู่เดียว แล้วจูบได้เลย

(กีกะจีบ. 2547ข: 172)

4.2.2 ทักษะด้านการเลือกคู่ครอง

การแสดงทักษะเกี่ยวกับชายด้านการเลือกคู่ครอง ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับลักษณะ
ผู้หญิงที่ผู้ชายส่วนมากนิยมเลือกมาเป็นคู่ครอง ซึ่งผู้เขียนมักย้ำถึงเหตุผลในการเลือกผู้หญิงที่เด่นๆ ได้
3 ประเด็น คือ ไม่เลือกผู้หญิงที่มีคุณสมบัติดีกว่าตน เลือกผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตา และเลือกผู้หญิงตาม
รสนิยม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.2.1 ไม่ชอบผู้หญิงที่มีคุณสมบัติดีกว่าตน

ผู้เขียนแสดงทักษะด้านการเลือกคู่ครองไว้ว่าผู้ชายส่วนมากไม่ชอบผู้หญิงที่มี
คุณสมบัติดีกว่าตน โดยให้เหตุผลว่าผู้หญิงที่ดีกว่าจะทำให้ชีวิตคู่ประสบความสำเร็จได้ยากเนื่องจาก
ถ้าเป็นผู้หญิงเก่งจะมีความเป็นผู้นำสูง ไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่น หรือถ้าเป็นผู้หญิงที่รวยจะเรื่อง
มาก ดังนั้นการปรับตัวเมื่อต้องอยู่กับผู้ชายที่มีความต่ำต้อยกว่าจะทำได้ยาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สังเกตเห็นไหมว่าผู้หญิงรวยๆ ถึงต้องไปแต่งงานกับผู้ชายรวยๆ ด้วยกัน จะเป็นเพราะรัก
กันทั้งคู่หรือเปล่าก็คงไม่ใช่ แต่ถ้าผู้หญิงรวยมากๆ คนธรรมดาเขาก็คงไม่กล้าจีบ”

(กีกะจีบ. 2547ก: 60)

“แต่รวยมากเกินไปผู้ชายก็ไม่เอา” “จริงๆ” พี่วีรีบพูดออกมายืนยัน พวกผู้หญิงรวยมากมักจะเรื่อง
มาก รังแต่จะทำให้ผู้ชายปวดหัวและกลัวที่จะไปจีบ แต่นี่ไม่นับพวกที่จะพยายามปกปิดล่อนะ”

(กีกะจีบ. 2547ค: 18)

4.2.2.2 เลือกผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตา

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการเลือกคู่ครองเรื่องผู้ชายมักเลือกผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตาก่อน เนื่องจาก ผู้หญิงที่มีรูปร่างที่ดี สดสวย หน้าตาสวยงามน่ารัก บุคลิกภาพและการแต่งกายดีสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชาย แม้จะเป็นลักษณะภายนอกที่สามารถมองเห็น แต่เป็นส่วนประกอบแรกที่ทำให้ผู้ชายเกิดความประทับใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แน่นอนสำหรับสัตว์โลก หน้าตา รูปร่างมันคงต้องมาก่อน มันก็เหมือนกับสัตว์โลกทุกชนิดนั่นแหละ ไก่หรือปลา มันก็ยังพยายามหาตัวผู้หรือตัวเมียที่สวยงามที่สุด เพื่อมาผสมพันธุ์ให้ พันธุ์ของมันจะออกมาต่อไปดูดี แข็งแรง คนก็เหมือนกันแต่คนเรามันมีอะไรมากกว่านั้น

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 26-27)

“ถ้าเป็นพี่นะ ก่อนอื่นจะมองเป้า คือขาใหญ่กับตูดใหญ่ยังงัย ยังไม่ค่อยเน้นเท่าไร คือไม่มายด์แล้วไง คือตรงเป้าต้องดูอิมๆ หน่อย ถึงจะใช้ได้ แบบว่ามันหมายถึงโหวงเฮ้งนะ มันดูเหมือนมีอันจะกิน”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 14)

4.2.2.3 เลือกผู้หญิงตามรสนิยม

ผู้เขียนแสดงทัศนะด้านการเลือกคู่ครองเรื่องผู้ชายแต่ละคนมักเลือกผู้หญิงตามรสนิยมของตนเองไว้ว่า เมื่อจะเลือกคบใครต้องพิจารณาตามความชอบของตน และผู้ชายส่วนมากนิยมมองหาเพื่อศึกษาถึงนิสัยใจคอกันก่อน บางครั้งต้องทดลองใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจึงจะตัดสินใจแต่งงานกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“หาเมียต้องหาแบบญี่ปุ่น คือผู้หญิงญี่ปุ่นเนี่ยะ มันเอาอกเอาใจสารพัด หุงข้าว ซักผ้า ทำกับข้าว ... ปรนนิบัติถึงหลับนอน”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 17)

“คือผู้หญิงในอุดมคติของผู้ชายนะ” ก๊กพูดขึ้น “กูขอสรุปแทนผู้ชายทุกคนเลยก็คือ หนึ่งต้องสวยก่อนแหละ พอสวยเสร็จแล้วก็ต้องนิสัยเข้ากันได้ ไม่งั้น เออและก็ไม่ซีหึง”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 17)

“คนก็เหมือนกันแต่คนเรามันมีอะไรมากกว่านั้น มันต้องมีนิสัย คนเราจะเข้ากันได้ไม่ได้เนี่ย พี่มีเคิลต์ลั้วย่างๆ คือจากแวตตา คนโบราณเขาพูดกันว่า ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ คนเรามองตามันเหมือนจะอ่านอะไรกันออก”

(ก๊กกะจีบ. 2547ค: 26-27)

4.2.3 ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์

การแสดงทักษะเกี่ยวกับชายด้านการมีเพศสัมพันธ์ ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและทักษะส่วนตัวเกี่ยวกับธรรมชาติและรสนิยมด้านการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ชาย ซึ่งผู้เขียนได้ย้ำให้เห็นว่าผู้ชายมีทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างจากผู้หญิง คือ มีเพศสัมพันธ์ง่าย สามารถมีเซ็กส์ได้โดยไม่ต้องมีความรัก และให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.3.1 มีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

การแสดงทักษะเกี่ยวกับชายด้านการมีเพศสัมพันธ์เรื่องผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ผู้เขียนได้กล่าวถึงทักษะชายเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ผู้ชายสามารถเกิดความรู้สึกและอารมณ์ทางเพศได้บ่อย ไม่จำกัดเวลา และต้องการทางระบายออกหากมีโอกาส ทั้งนี้มีสาเหตุเนื่องจากเป็นธรรมชาติของผู้ชาย และเป็นสิ่งที่แตกต่างจากผู้หญิง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ผู้ชายเราเนี่ยนะ ก่อนเรื่องอย่างนั้นกับหลังเรื่องอย่างนั้น เชื้อใหม่ว่าความสวดยของผู้หญิงแตกต่างกันเลย ตอนที่เรากำลังเสียนๆ อยู่ ผู้หญิงนี่แม่งโคตร แบบอ๊วย สวดยเหลือเกิน เหมือนพามาเมา แอนเดอร์สัน แต่พอหลังจากนั้นนะมึงอ๊วย เหมือนโลกแม่งเปลี่ยนไปเลย มึงว่าปะ”

(กิ๊กกะจิบ. 2547ค: 25)

เขาบอกว่าธรรมชาติสร้างมนุษย์ผู้ชายขึ้นมาเพื่อแพร่พันธุ์ให้ได้มากที่สุด ดังนั้นผู้ชายจึงสามารถมีเพศสัมพันธ์ หรือมีอารมณ์ทางเพศได้ตลอดเวลา เกือบทุกเวลาและสถานที่ แต่ผู้หญิงนั้นเวลาท้อง ต้องใช้เวลาถึง 9 เดือนหรือดกเกือบปี ถึงจะดูแลตัวเองได้ พอลูกออกมาก็ต้องเลี้ยงดู ดูแลจนกว่าจะโตอีกนานนับสิบปี ถ้าเป็นสมัยก่อนอยู่ในถ้ำ ถ้าผู้ชายไม่มาช่วยดูแล ล่าสัตว์ หาอาหารให้ มนุษย์ก็คงสูญพันธุ์ไปนานแล้ว ธรรมชาติถึงสร้างความหึงให้ผู้หญิงขึ้นมา เพื่อให้รักษาเพศผู้ที่แข็งแรงไว้ดูแลตน สมัยนี้เค้าคงเรียกอารมณ์นี้ว่าความรักละมัง”

(กิ๊กกะจิบ. 2547ค: 61)

ถ้าสมมติว่า ผู้ชายเรามีความสุขกับแฟนตัวเองอยู่ เขาเป็นว่าทุกอย่าง Happy แล้วอยู่ที่มีผู้หญิงสวยอีกคนมาให้เขา โดยที่แฟนไม่รู้ เอมมัย

“เอาดิ” หลายคนตอบขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

เอาง่ายๆ ถ้าถามผู้ชายว่าทำไมต้องไปยุ่งกับคนอื่น ก็ตอบง่ายๆ ว่าเพราะชอบอารมณ์จี๊ดจ๊าดตอนที่เจอคนใหม่ๆ แค่นั้น มันเป็นอารมณ์ที่สนุก ตื่นเต้น เป็นสุข ตัวเบา ฟังเพลงเพราะ และก็จะไร้อีกหลายๆ อย่าง มันไม่สามารถเกิดขึ้นได้กับคนที่เราอยู่ด้วยมานานๆ

(กิ๊กกะจิบ. 2546ข: 101-102)

4.1.3.2 สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องมีความรัก

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายด้านการมีเพศสัมพันธ์เรื่องผู้ชายสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องมีความรัก ผู้เขียนได้กล่าวถึงทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ผู้ชายเป็นเพศที่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้โดยไม่ต้องมีความรัก เพียงแค่รู้สึกพอใจหรือแค่มีความต้องการก็จะทำเรื่องแบบนี้ได้ทันที ซึ่งเป็นเพราะระบบร่างกายของเพศชายและหญิงที่แตกต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ไฉ่เรานี้รักกับเซ็กซ์นี่มันคนละเรื่องกันเลย ผู้ชายนี้สามารถมีเซ็กซ์กับใครก็ได้ถ้ารูปร่างหน้าตาถูกใจ ไม่จำเป็นต้องรู้จักชื่อเลยเสียด้วยซ้ำก็ยังได้ แต่พอมีเซ็กซ์เสร็จก็กลับไปหาคนที่ตัวเองรักเหมือนเดิม เพราะว่าการมีเซ็กซ์กับความรักรู้สึกว่าใช้สมองคนละซีกกัน เราจึงแยกความรักกับใคร่ออก
(ก๊กกะจี๊บ. 2547ผ: 224)

เค้านอกว่าสมองผู้หญิงกับผู้ชายในเรื่องสเปคนี้ต่างกันนะ สำหรับผู้ชายใช้สมองในการรักซีกหนึ่ง แต่ใช้สมองในการมีเซ็กซ์อีกซีกหนึ่ง คราวนี้ผู้ชายก็เลยสามารถมีเซ็กซ์กับผู้หญิงคนไหนก็ได้ และเป็นเพียงแค่การระบายอารมณ์
(ก๊กกะจี๊บ. 2546ข: 99)

4.2.3.3 ให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายด้านการมีเพศสัมพันธ์เรื่องผู้ชายให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์ ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติถึงเรื่องนี้ไว้ 2 ประเด็น คือ ประการแรกผู้ชายให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์มาก เพราะถือเป็นการแสดงออกทางความรักที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิงที่ตั้งใจคบหาอย่างจริงจัง และประการที่สองการมีเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การใช้ชีวิตคู่ราบรื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

จะรู้ว่ารักแท้หรือไม่ต้องลองคบกันดูเป็นระยะเวลาานพอสมควร รวมถึงผ่านเรื่องเซ็กซ์มาด้วย เพราะถ้ายังไม่เอากัน อารมณ์ผู้ชายมันก็ยังหวานแหวว ... ยังไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ถ้าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วรับรองว่าผู้ชายมันต้องเป็นอีกคนนึง ... จะเข้ากันได้ไม่ได้มันก็อยู่ที่เรื่องนี้
(ก๊กกะจี๊บ. 2546ข: 133-134)

แสดงว่าผู้คนเราในสมัยนี้ยอมรับว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้นเป็นเรื่องที่ไม่น่าเสียหาย เนื่องจากว่าเซ็กซ์นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญมากในการใช้ชีวิตคู่ นอกจากนั้นยังและความชอบและรสนิยมอะไรหลายคน อย่างที่ต้องเข้ากันได้แล้ว เรื่องเพศก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กันเลยทีเดียว ผู้ชายหลายคนให้น้ำหนักเรื่องนี้ไว้ถึง 40% เลยด้วยซ้ำ ในการตัดสินใจว่าชีวิตคู่จะอยู่กับใครหรือไม่

ดังนั้น ผู้ชายสมัยนี้จึงยอมรับได้และไม่ถือว่าเป็นเรื่องน่าเกลียดที่คนเป็นแฟนกันนานพอสมควรแล้วสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ จนดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วในสังคมไทย เราสองคนซึ่งเป็นผู้ชายก็เห็นด้วยอยู่เหมือนกัน

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 13-14)

4.2.4 ทักษะด้านนิสัยชาย

การแสดงทักษะเกี่ยวกับชายด้านนิสัยชาย ผู้เขียนได้เสนอความคิดเห็นและทักษะส่วนตัวเกี่ยวกับนิสัยผู้ชายในปัจจุบันไว้หลายประเด็น แต่ประเด็นที่ผู้เขียนได้ย้ำถึงอยู่เสมอ ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นลักษณะนิสัยไม่พึงประสงค์ของผู้ชายมี 2 ประเด็น คือ เป็นคนเจ้าชู้ หรือเป็นคนเอาตัวรอดและไม่ยอมรับผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.2.4.1 เป็นคนเจ้าชู้

การแสดงทักษะเกี่ยวกับชายด้านนิสัยชายเรื่องเป็นคนเจ้าชู้ ผู้เขียนได้แสดงทักษะว่าผู้ชายส่วนมากจะมีนิสัยเป็นคนเจ้าชู้ ซึ่งถือเป็นธรรมชาติของผู้ชาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แล้วตอนนี้มีอยู่ที่คนแล้ว” ก็ถามถึงสาว ๆ ที่อยู่ในสต็อกของไก่

“ตอนนี้ก็ 5 คนแล้ว”

“แล้วมีเคลียร์ยังไงวะ เวลาอยู่กับแฟน”

“ไม่ เราต้องมีที่หนึ่งพี่ พอเราไปหาคนอื่นนะ เราก็ต้องบอกว่าเรามีแฟนแล้วนะ ถ้าคบกันก็ต้องยอมรับได้ แต่เราต้องทำให้คนที่สองหรือคนต่อไปไม่รู้สิว่า เราเติมที่กับเค้านะ เวลาที่เราอยู่กับเค้าต้องให้เค้ารู้สึกอย่างนั้นให้ได้”

“ชั่วโมงนี้ผู้หญิงยอมเป็นชู้เยอะแยะไป ขนาดบางคนมีแฟนอยู่แล้ว ยังยอมเป็นชู้กับผู้ชายเลย”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ค: 108)

“นอกจากเศรษฐกิจเหวอพี อย่างที่สองก็ต้องดูว่าเราพอแล้วหรือยัง”

“พอแล้วหมายความว่ายังไง” ก็ถามพร้อมขมวดคิ้วขึ้นมาอย่างสงสัย

“พอสำหรับชีวิตโสดไงพี่ กำลังรื่นเริงกับชีวิตอิสระ มีความสุขเอ็นจอยอยู่ ตอนนี้ถึงใครจะวิเศษดีแค่ไหนก็ยังไม่ยอมหยุดหรอก เพราะว่ามันเพิ่งเริ่มสนุกกับชีวิต มันยังไม่พอ ตรงนี้พวกผู้ชายเราถ้าเป็นพวกชอบเที่ยวต้องรอให้อิ่มตัวก่อน ถ้าผู้หญิงมาเร่งรัดให้แต่งงานตอนนี้ก็ไม่ยอมหรอก”

(ก๊กกะจ๊ีบ. 2547ก: 61)

“ถามก่อนว่าทำไมผู้ชายถึงต้องมีเมียหน่อย เพราะเบือเมียหลวงหรือ”

“ผู้ชายไม่ได้เบือเมียหลวงหรือ แต่ก็ยังมีเมียอีกคนได้ เพราะเพียงเพื่ออาจจะเต็มเต็มในสิ่งที่ขาดหายไป หรืออาจจะไม่ขาดหาย เพียงแต่เต็มอารมณ์ในสิ่งที่ไม่มีอยู่ให้มันมีได้ หรือสิ่งที่ไม่เคยมีให้มันมีขึ้นมาอีก”

(ก๊กกะจิบ. 2547ข: 225)

4.2.4.2 เป็นคนเอาตัวรอดและไม่ยอมรับผิด

การแสดงทัศนคติเกี่ยวกับชายด้านนิสัยชายเรื่องการเป็นคนเอาตัวรอดและไม่ยอมรับผิด ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติว่าผู้ชายส่วนมากจะมีนิสัยชอบเอาตัวรอด ไม่ยอมรับผิดง่ายๆ มักจะหาเหตุผลต่างๆ มาโกหกผู้หญิงได้เสมอ ผู้หญิงจึงชอบเรียกว่าผู้ชายมีนิสัยเป็นคนกะล่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“การโกหกที่ตื่นๆ มันต้องเริ่มมาแต่ต้น โดยเริ่มจากกิจวัตรประจำของเราก่อน”

“อย่างเช่นถ้าเราจะหนีไปเที่ยวกลางคืนเนี่ย เราต้องจัดระเบียบตัวเองให้เขารู้ได้เลยว่า เราจะนอน 5 ทุ่มทุกวัน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือหลัง 5 ทุ่มเราจะไม่รับสายแล้ว ตอน 5 ทุ่มบอกเค้าไปเลยว่าเหนื่อยจะนอนแล้ว ปิดมือถือชาร์ตแบตได้เลย”

(หักหลังผู้ชาย. 2547. 92)

นี่แสดงว่าผู้หญิงที่นั่งอยู่กับมึงก็ต้องรู้ว่ามึงมีเมียแล้วดิ” ก็ก็ถามสอดขึ้นมาอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

“ไม่ ไม่รู้” ไล่สายหน้าปฏิเสธสั้น

“พี่ก็อ้างอะไรก็ได้สำหรับผู้หญิงอีกคน แคบอกว่าเพื่อนร่วมงานหรือญาติ หรือเจ้านายโทรมา แต่เรายังอยากคุยกับเค้าอยู่ ก็เลยโกหกนายไปว่าติดลูกค้าอยู่ แล้วเดี๋ยวจะโทรกลับ เค้าไม่สงสัยหรอก แถมจะดีซะอีกว่าเราอยากอยู่กับเค้าถึงขนาดที่ต้องโกหกเจ้านาย ส่วนกับแฟนเราก็ไปแก้ตัวว่าธุระอะไรก็ได้สำคัญ”

(หักหลังผู้ชาย. 2547. 97)

อย่าให้เค้าทันเรา เราต้องก้าวก่อนเค้าหนึ่งก้าว ถ้าเค้าทันเราเมื่อไหร่ เราต้องถอยหลังหนึ่งก้าว อย่าให้เค้าเท่าเรา คือถ้าเค้าทันเราปั๊บ เราต้องหยุดเลย เลิกเที่ยว เลิกกระล่อน อยู่แต่กับบ้าน แล้วก็รอไปเรื่อยๆ จนเค้าหายสงสัย พอเค้าเริ่มอยู่บ้านมั้งเราก็ออกไปเที่ยวใหม่

(ก๊กกะจิบ. 2547ค: 124)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ภาษา การนำเสนอเรื่อง และทัศนคติที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเอกสาร และเสนอผลการศึกษาดังวิธีพรรณนาวิเคราะห์ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลจากวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” จำนวน 5 เล่ม และจากคอลัมน์ “SEXTION TALK LIKE A MAN” ในนิตยสาร GM ฉบับเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2546 – เดือนกันยายน พ.ศ. 2547 จำนวน 11 เรื่อง ผลการศึกษสามารถสรุปอภิปรายผล และมีข้อเสนอ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

5.1.1 ด้านการใช้ภาษา ผู้วิจัยพบลักษณะการใช้ภาษาที่สำคัญ 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำการใช้ประโยคและการใช้สำนวน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1.1.1 การใช้คำ พบว่ามีการใช้คำระดับปาก คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และการสร้างคำใหม่ กล่าวคือ

“การใช้คำระดับปาก” ผู้เขียนใช้เพื่อแสดงความสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างผู้สนทนาและผู้อ่าน โดยนิยมใช้ “คำสแลง” เพื่อเลี่ยงใช้คำที่มีความหมายไม่สุภาพหรือใช้เพื่อสื่อความหมายต่างๆ ไป ใช้ “คำไม่สุภาพ” 2 ลักษณะ คือ การใช้คำไม่สุภาพที่เป็นคำผรุสวาท หรือใช้คำไม่สุภาพที่เป็นถ้อยคำกล่าวหารุนแรง ใช้ “คำบอกอารมณ์ความรู้สึก” เพื่อบอกอารมณ์ความรู้สึกทั่ว ๆ ไป และเพื่อเน้นเสียงและความหมาย ใช้ “คำลงท้าย” 3 ลักษณะ คือ ใช้ในประโยคคำถาม ใช้ในประโยคบอกเล่าทั่วไป และประโยคตอบรับ

“การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ” ผู้เขียนใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ 2 ลักษณะ คือ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ พบว่าผู้เขียนนิยมใช้ทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายตรงกับภาษาไทย และคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรภาษาไทย พบว่าผู้เขียนนิยมใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายตรงกับภาษาไทย หรือใช้คำที่มีความหมายแคลง

“การสร้างคำใหม่” ผู้เขียนนิยมสร้างคำใหม่เพื่อความสนุกสนาน และเพื่อเลี่ยงใช้คำหยาบหรือคำต่ำ วิธีการสร้างคำใหม่มี 2 วิธี คือ การสร้างคำใหม่โดยการประสมคำระหว่างคำกับคำ หรือการสร้างคำใหม่โดยการประสมคำระหว่างคำกับกลุ่มคำ นอกจากนี้ยังพบว่ามีการนำคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมาประสมกับคำไทย

5.1.1.2 การใช้ประโยค ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนเลือกใช้ประโยคแสดงเจตนา 3 ลักษณะ คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

“ประโยคแจ้งให้ทราบ” ผู้เขียนใช้เพื่อบอกเล่าเนื้อความให้ผู้อ่านทราบโดยมีการนำมาใช้ 6 ลักษณะ คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยคชี้แนะ ประโยคเตือน ประโยคสรุปและประโยคแย้ง ประโยคแจ้งให้ทราบแบบที่ผู้เขียนใช้มากที่สุดคือประโยคบอกเล่าเพราะเนื้อเรื่องส่วนมากเป็นการเล่าเรื่อง เล่าเนื้อความ

“ประโยคถามให้ตอบ” ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ” ผู้เขียนใช้ 2 ลักษณะ คือ ประโยคถามเนื้อความและประโยคถามเพื่อให้ตอบรับ แบบที่ใช้มากที่สุดคือประโยคถามเนื้อความ เพราะต้องนำคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์มาเป็นข้อมูลในการเขียน

“ประโยคบอกให้ทำ” ผู้เขียนเลือกใช้ ประโยคบอกให้ทำแบบประโยคสั่งและประโยคขู่ โดยใช้ น้ำเสียงแบบเสียดสี ประชดประชัน ล้อเลียน ที่เล่นที่จริง ไม่เด็ดขาด

5.1.1.3 การใช้สำนวน ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนใช้สำนวนเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ และเข้าใจเรื่องอย่างกระจ่าง โดยใช้สำนวนเปรียบเทียบ 2 ลักษณะ คือ การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรง และการใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัย “การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยตรงหรือภาพพจน์แบบอุปมา” ปรากฏคำช่วยเปรียบเทียบในข้อความด้วย โดยการศึกษาครั้งนี้พบว่าผู้เขียนนำคำช่วยเปรียบเทียบมาใช้ 2 ลักษณะ คือ คำช่วยเปรียบเทียบที่เป็นคำ และคำช่วยเปรียบเทียบที่เป็นกลุ่มคำ “การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยหรือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์” ที่ปรากฏในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ” พบว่ามี 2 ลักษณะ คือ การใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยโดยใช้คำว่า “เป็น” และ “คือ” เป็นคำช่วยเปรียบเทียบ และการใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยนัยที่ไม่มีส่วนที่ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นในข้อความ และไม่มีคำช่วยเปรียบเทียบ

5.1.2 ด้านการนำเสนอเรื่อง ผู้วิจัยพบลักษณะการนำเสนอเรื่องของผู้เขียนใช้ในการเขียนเรื่อง 4 ด้าน ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนสรุปเรื่อง สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1.2.1 การตั้งชื่อเรื่อง ผู้เขียนเลือกใช้ชื่อที่กระตุ้นความสนใจ ใช้ชื่อที่ล่อแหลม สร้างความอยากรู้อยากเห็น ทำให้ผู้อ่านติดตามอ่านเรื่อง กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องของผู้เขียนเลือกใช้ในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ” มี 6 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่องแบบตรงกับเนื้อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแบบคำถาม การตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ การตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองหรือเล่นคำ การตั้งชื่อเรื่องแบบให้คำแนะนำ และการตั้งชื่อเรื่องแบบใช้สำนวนหรือคำมีนัย

5.1.2.2 การเขียนความนำ ผู้เขียนสามารถเขียนความนำได้ดึงดูดใจผู้อ่านให้ติดตามอ่านงานเขียนจนจบเรื่อง โดยใช้กลวิธีการเขียนความนำ 6 วิธี ได้แก่ การเขียนความนำแบบคำถาม

การเขียนความนำแบบเล่าเรื่อง การเขียนความนำแบบสรุปความ การเขียนความนำแบบใช้สุภาษิตหรือบทกวี การเขียนความนำแบบแสดงความคิดเห็น และการเขียนความนำแบบการสนทนา

5.1.2.3 การเขียนเนื้อเรื่อง มีการใช้กลวิธีการเขียน 5 วิธี เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่องที่มีประเด็นหลากหลาย ดังนั้นการเขียนเรื่องหนึ่งๆ จึงปรากฏกลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องหลายวิธี ได้แก่ การเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย การเขียนเนื้อเรื่องแบบใช้บทสนทนา การเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น การเขียนเนื้อเรื่องแบบเปรียบเทียบ และการเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย

5.1.2.4 การเขียนสรุปเรื่อง ผู้เขียนสรุปเรื่องด้วยน้ำเสียงและถ้อยคำหลากหลายอารมณ์ โดยมีการใช้กลวิธีการสรุปเรื่อง 4 วิธี ได้แก่ การเขียนสรุปเรื่องแบบขอร้อง การเขียนสรุปเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น การสรุปเรื่องแบบทิ้งท้ายไว้ให้คิดเองและการสรุปเรื่องแบบสรุปความ

5.1.3 ด้านทักษะในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ับ” เป็นทักษะจากการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนและจากผู้ใช้สัมภาษณ์เรื่องแนวคิดเรื่องชายและหญิงในสังคมปัจจุบันเป็นทักษะหลักของเรื่อง ซึ่งผู้วิจัยแบ่งการศึกษาเป็น 2 ประเด็น คือ การแสดงทักษะเกี่ยวกับหญิง และการแสดงทักษะเกี่ยวกับชาย โดยสรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

5.1.3.1 การแสดงทักษะเกี่ยวกับหญิง ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับบทบาทความคิด และลักษณะของผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน โดยย่ำถึงประเด็นสำคัญ 4 ประเด็นอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ ทักษะด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย ทักษะด้านการแต่งงาน ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์ และทักษะด้านลักษณะนิสัยของหญิง โดยมีผลสรุปดังนี้ “ทักษะด้านการวางตัวของเพศหญิงต่อเพศชาย” ผู้เขียนได้แสดงทักษะไว้ 4 เรื่อง ได้แก่ การแต่งกาย การคบหาเพื่อนชาย ทำทางการแสดงออกต่อผู้ชาย และความคิดและความเข้าใจของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย “ทักษะด้านการแต่งงาน” ผู้เขียนได้แสดงทักษะให้ผู้หญิงปฏิบัติหลังการแต่งงานไว้ 3 เรื่อง ได้แก่ ผู้หญิงต้องรู้จักดูแลตัวเอง ผู้หญิงต้องยอมให้สามีมีอิสระบ้าง และผู้หญิงต้องมีศิลปะในการพูดจากับสามี “ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์” ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงส่วนมากในสังคมปัจจุบันไว้ 2 เรื่อง ได้แก่ ผู้หญิงส่วนมากต้องเกิดความรักก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้และพื้นฐานเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง “ทักษะด้านนิสัยหญิง” ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับนิสัยของผู้หญิงส่วนมากในสังคมปัจจุบันไว้ 3 เรื่อง คือ นิยมเลือกผู้ชายมีฐานะ พฤติกรรมที่ติดตัวผู้หญิง และการนิยมของฟุ่มเฟือย

5.1.3.2 การแสดงทักษะเกี่ยวกับชาย ผู้เขียนได้แสดงทักษะเกี่ยวกับบทบาทความคิด และลักษณะของผู้ชายในสังคมปัจจุบัน โดยย่ำถึงประเด็นสำคัญ 4 ประเด็นอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ ทักษะด้านการวางตัวของเพศชายต่อเพศหญิง ทักษะด้านการเลือกคู่ครอง ทักษะด้านการมีเพศสัมพันธ์ และทักษะด้านลักษณะนิสัยของชาย โดยมีผลสรุปดังนี้ “ทักษะด้านการวางตัวของเพศ

ชายต่อเพศหญิง” ผู้เขียนได้แสดงทัศนะไว้ 2 เรื่อง คือ การแต่งกายและท่าทางการแสดงออกต่อผู้หญิง “ทัศนะด้านการเลือกคู่ครอง” ผู้เขียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับลักษณะของผู้หญิงที่ผู้ชายส่วนมากนิยมเลือกเป็นคู่ครองไว้ 3 เรื่อง คือ ไม่เลือกผู้หญิงที่มีคุณสมบัติดีกว่าตน เลือกผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตา และเลือกผู้หญิงตามรสนิยม “ทัศนะด้านการมีเพศสัมพันธ์” ผู้เขียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับธรรมชาติและรสนิยมด้านการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ชายไว้ 3 เรื่อง คือ ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ผู้ชายสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องมีความรัก และผู้ชายให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์ “ทัศนะด้านนิสัยชาย” ผู้เขียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับนิสัยของผู้ชายส่วนมากในสังคมปัจจุบันไว้ 2 เรื่อง คือ ผู้ชายเป็นคนเจ้าชู้ หรือเป็นคนเอาตัวรอดและไม่ยอมรับผิดชอบ

5.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้วิจัยมีข้อสังเกตบางประการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้
ประการแรก การใช้ภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ผู้เขียนนิยมใช้คำระดับปากในการถ่ายทอดงานเขียน เนื่องจากเป็นงานเขียนประเภทบันเทิงคดี ซึ่งโดยมากเนื้อหาของเรื่องจะเป็นการพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องทางเพศของคนหนุ่มสาว ดังนั้น เพื่อสร้างความสนิมสนมคุ้นเคยกับผู้อ่านผู้เขียนจึงเลือกใช้คำระดับปาก ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้เขียนใช้ภาษาเช่นนี้เพราะทำให้ภาษาอ่านง่ายจึงช่วยสร้างกระแสนิยมได้อย่างดี ดังจะเห็นได้จากหนังสือที่มีแนวการเขียนเรื่องเช่นเดียวกับ “ก๊กกะจ๊ิบ” ซึ่งในปัจจุบันเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมสูง เช่น หนังสือประเภทเปิดเผยพฤติกรรมของตนเอง หรือเรียกว่าหนังสือประเภท “แฉ” ของนักเขียนต่าง ๆ ที่วางขายตามแผงหนังสือปัจจุบัน และเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมสูง จึงแสดงให้เห็นว่าการใช้คำระดับปากเป็นแนวทางการอ่านของผู้อ่านในปัจจุบัน

ประการที่สอง การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาที่เด่นของผู้เขียน โดยผู้เขียนนิยมใช้คำทับศัพท์แทนคำและสำนวนในภาษาไทย ทั้งโดยการเขียนคำทับศัพท์แทนด้วยอักษรภาษาอังกฤษ และเขียนทับศัพท์แทนด้วยอักษรภาษาไทย จากการศึกษาเรื่องการใช้คำทับศัพท์แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนใช้คำทับศัพท์เนื่องจากความเคยชิน เพราะเมื่อศึกษาจากประวัติของผู้เขียนแล้วพบว่าผู้เขียนทั้งสองจบการศึกษาจากต่างประเทศ อีกทั้งลักษณะทางสังคมการทำงานที่ผู้เขียนทั้งสองทำงานอยู่ในวงการโฆษณา ตลอดจนทั้งเพื่อนร่วมงานมีการศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน จึงทำให้ผู้เขียนและผู้ให้สัมภาษณ์เกิดความเคยชินในการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งว่าความนิยมในการใช้คำทับศัพท์ภาษานั้นเป็นความนิยมของคนวัยหนุ่มสาวที่อยู่ในเมืองหลวงปัจจุบัน เพราะการใช้ภาษาอังกฤษสามารถแสดงให้เห็นว่าตนมีการศึกษาสูง ดังนั้นผู้เขียนจึงเลือกใช้คำตามความนิยมของกลุ่มผู้อ่าน

ประการที่สาม การใช้สำนวนเปรียบเทียบ ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนนิยมใช้สำนวนเปรียบเทียบเพื่อเปรียบเทียบถึงเรื่องที่ไม่สามารถกล่าวถึงตรงๆ ได้ เช่น การกล่าวถึงเรื่องที่มีเนื้อหาไม่สุภาพ เรื่องทางเพศของหนุ่มสาว หรือเลี่ยงการเอ่ยชื่อที่มีการพาดพิงถึงผู้อื่น ผู้วิจัยมีความเห็นอีกประการหนึ่งว่า ผู้เขียนใช้สำนวนเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนุก เพราะสำนวนที่ผู้เขียนนำมาเปรียบเทียบมักเป็นสำนวนที่แสดงอารมณ์ขัน นำสิ่งที่ใกล้ตัวมาเปรียบเทียบโดยล้อเลียนกับพฤติกรรมของผู้อื่น การใช้สำนวนที่มีสีสันเช่นนี้จึงเป็นลักษณะการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้เขียนทั้งสองคน

ประการที่สี่ ด้านอักขรวิธีเรื่องการสะกดคำในงานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ิบ” เป็นที่น่าสังเกตว่างานเขียนของ “ก๊กกะจ๊ิบ” บางครั้งมีการใช้อักขรวิธีที่ผิดไวยากรณ์ บางครั้งมีการใช้อักขรวิธีที่ผิดไวยากรณ์ทั้งด้านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด เนื่องจากผู้เขียนนิยมเขียนคำตามเสียงพูด เช่น การใช้วรรณยุกต์รูปเดียวกับพยัญชนะอักษรต่ำ เช่น วิย, เวีย, ไมย้อม เป็นต้น การใช้วรรณยุกต์รูปเดียวกับพยัญชนะอักษรสูง เช่น ย้งไต้ย้งไสด เป็นต้น ซึ่งลักษณะการเขียนเช่นนี้อาจเป็นลีลาการเขียนของผู้เขียน อาจเกิดจากความผิดพลาดด้านการพิสูจน์อักษร หรือเป็นความตั้งใจของผู้เขียนเอง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่าหากผู้เขียนมีการปรับภาษาเขียนให้เป็นภาษาที่ถูกต้องตามการสะกดคำ จะช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้อ่านบางคนอาจจะไม่มีความรู้ในการใช้ภาษาดีพอ และจดจำภาษาเขียนที่สะกดผิดไวยากรณ์จากวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ประการที่ห้า ด้านเนื้อหาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” มีผู้กล่าวว่าภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” ด้อยคุณค่าทางวรรณศิลป์ และมีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับเยาวชน สำหรับผู้วิจัยนั้นมีความคิดเห็นว่าแม้ว่าภาษาในวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” จะไม่สละสลวยแต่เนื้อหาของเรื่องนี้ก็ยังเป็นประโยชน์กับสังคม เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นทัศนคติของคนกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในวัยรุ่นและวัยทำงาน เป็นชีวิตอีกด้านหนึ่งของคนเมือง ที่เราอาจไม่ได้สัมผัส ไม่เคยได้รู้มาก่อน เพราะชีวิตบางช่วงในเรื่องดูโลดโผน บ้างก็เป็นเรื่องพฤติกรรมของหนุ่มสาวที่ไม่ถูกตรวจสอบครองธรรม แม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นด้านมืดของสังคม แต่ผู้อ่านก็สามารถนำตัวอย่างจากหนังสือของก๊กกะจ๊ิบเป็นตัวอย่างในการดำเนินชีวิต เพราะเนื้อหาเหล่านี้เป็นเหมือนการกระเทาะเปลือกของสังคม แสดงให้เห็นถึงสังคมเมืองในปัจจุบันว่า เป็นอย่างไร มีทิศทางอย่างไร แตกต่างจากเดิมมากน้อยเพียงไร คนในสังคมมีมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร และมีค่านิยมอย่างไร

ประการที่หก จากวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ิบ” แสดงให้เห็นว่าคนในสังคมปัจจุบันโดยเฉพาะวัยหนุ่มสาวตั้งแต่ระดับมหาวิทยาลัยจนถึงวัยทำงานเน้นเรื่องลักษณะภายนอก เช่น การแต่งกาย การวางตัว และสรีระ “ก๊กกะจ๊ิบ” นิยมนำเสนอทัศนคติเรื่องการแต่งกายจากมุมมองของผู้ชาย เช่น นิยมให้ผู้หญิงแต่งกายแบบไม่มิดชิด เน้นให้เห็นสรีระสัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นต้น จากการศึกษาวิจัยทำให้เห็นว่า “ก๊กกะจ๊ิบ” และผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความสำคัญต่อเรื่องรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย และ

บุคคลิกภาพมาก เนื่องจากเป็นสิ่งภายนอกที่อยู่ในความสนใจของคนหนุ่มสาว ในเรื่องดังกล่าวนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเมื่อผู้อ่านอ่านแล้วสามารถนำไปใช้ได้ 2 ลักษณะ คือ 1) ผู้ที่ต้องการให้ตนเองเป็นที่สนใจหรือเป็นเป้าหมายของคนอื่น สามารถนำทัศนคติด้านการแต่งกายและการวางตัวของผู้เขียนไปเป็นแนวทางปฏิบัติ 2) ผู้ที่ไม่ต้องการทำตนให้เป็นที่สนใจหรือเป็นเป้าหมายของคนอื่นจะต้องรู้จักแต่งกายให้มิดชิด เพราะฉะนั้นผู้อ่านที่เป็นกลุ่มผู้หญิงจะต้องนำไปคิดและเลือกว่าตนเองจะอยู่ในกลุ่มใด

ประการที่เจ็ด เนื้อหาที่สื่อจากวรรณกรรมของ “กิ๊กกะจีบ” แสดงให้เห็นว่าสังคมไทยในปัจจุบันขาดสัมพันธภาพระหว่างคนในครอบครัว ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่นหญิงในเรื่องทางเพศที่มีการแสดงออกอย่างเปิดเผย และกล้าเป็นผู้เริ่มต้นแสดงความรักก่อนฝ่ายชาย ทำให้ไม่มีความระมัดระวังตัว ไม่รู้จักรักษานวลสงวนตัว มองเรื่องทางเพศเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าสาเหตุเช่นนี้น่าจะเกิดจากการที่คนในสังคมไทยมองเรื่องทางเพศเป็นเรื่องน่ารังเกียจ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเด็กและผู้ปกครอง เพราะเด็กจะไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกในเรื่องทางเพศต่อผู้ปกครอง เนื่องจากเกรงว่าจะถูกมองเป็นคนไม่รักดี ดังนั้นใครก็ตามที่สามารถเข้ามาเป็นที่ปรึกษาหรือให้ความสำคัญยอมเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากหนุ่มสาวเหล่านี้ เช่นเดียวกับ “กิ๊กกะจีบ” เว็บไซต์ www.giggajib.com หรือกระทู้ในเว็บไซต์อื่น ๆ ที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาในเรื่องความรักและเรื่องทางเพศต่อวัยรุ่น จนกลายเป็นที่พึ่งพาทางใจของบรรดาวัยรุ่นหนุ่มสาว แต่ในขณะเดียวกันการให้คำแนะนำเช่นนี้ก็ถือเป็นดาบสองคม เพราะถ้าผู้อ่านขาดวุฒิภาวะ ก็เป็นเสมือนการชี้โพรงให้กระรอก กลายเป็นการแนะนำวิธีปฏิบัติและส่งเสริมความเข้าใจที่ผิดต่อวัยรุ่น ดังจะเห็นได้จากปัญหาการค้าประเวณีผ่านทางเว็บไซต์ ปัญหาการหลอกหลวงเด็กไปขึ้นใจจากการพูดคุยกันผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องการการแก้ไขอย่างเร่งด่วน มิเช่นนั้นแล้วหากสถาบันครอบครัวอ่อนแอ ย่อมส่งผลกระทบต่อสถาบันอื่น ๆ ในสังคม จนอาจทำให้สังคมเกิดความเปราะบางกลายเป็นสังคมที่ไม่มีความปลอดภัย และไม่สามารถพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าได้ ดังนั้นเนื้อหาส่วนหนึ่งที่สื่อสารผ่านจากวรรณกรรมของ “กิ๊กกะจีบ” จึงเป็นเสมือนสัญญาณเตือนภัยให้คนในสังคมตระหนักถึงความสำคัญต่ออนาคตของประเทศชาติ

ประการสุดท้าย แม้ว่าเนื้อหาในวรรณกรรมของ “กิ๊กกะจีบ” มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับเยาวชน และดูเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตาม จากสภาพทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ปัจจุบันหญิงชายมีความเท่าเทียมกันในทุกด้าน แม้แต่เรื่องเพศ ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ที่จะเปิดเผยหรือแสดงออกเช่นเดียวกับผู้ชาย ในเรื่องดังกล่าวนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเนื้อหาในงานเขียนประเภทนี้เป็นสิ่งที่ผู้ปกครองควรศึกษาและรับรู้ให้เท่าทันสื่อ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนบุตรหลาน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่า หากผู้อ่านได้พิจารณางานเขียนของ “กิ๊กกะจีบ” อย่างถ่วงถ่วงแล้วจะเห็นว่าเป็นงานเขียนที่มีประโยชน์ต่อสังคมมาก เพราะสามารถเป็นเครื่องสะท้อนความ

เคลื่อนไหวของสังคมได้อีกทางหนึ่ง ทำให้ผู้อ่านมองเห็นสังคมของคนหนุ่มสาวในปัจจุบันได้ชัดเจนขึ้น และเกิดความระมัดระวังตัว สามารถดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษางานเขียนที่มีแนวการเขียนเรื่องเช่นเดียวกับ “ก๊กกะจ๊ีบ” ของนักเขียนคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้หญิง โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเดียวกันนี้ ทั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบว่า นักเขียนผู้หญิงจะมีการใช้ภาษา การเสนอเรื่อง และทัศนคติในวรรณกรรมที่เหมือนหรือแตกต่างกับนักเขียนผู้ชายอย่างไร

2. ควรมีการศึกษางานเขียนประเภทการเปิดเผยพฤติกรรมของตนเอง (แฉ) เช่น การเขียนเรื่องเกี่ยวกับประเด็นนักแสดงหญิงที่ตั้งครรภ์โดยไม่มีพ่อของลูก ชีวิตของเพศที่ไม่ปกติ ได้แก่ เกย์ ติ๊ด ทอม ดี เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ในสังคมอีกกลุ่มหนึ่ง

3. ผลการศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ครั้งนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นและหนุ่มสาวไม่ว่า ผู้ปกครองหรือครูบาอาจารย์ควรได้ศึกษา เพื่อจะได้รู้เท่าทันความคิดและพฤติกรรมของคนในวัยดังกล่าว และสามารถนำทัศนคติที่ได้จากเรื่องไปประยุกต์ใช้ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลาน นักเรียน นักศึกษาให้รู้เท่าทันชีวิต ซึ่งเป็นการช่วยให้เยาวชนหรือคนหนุ่มสาวมีแนวการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเหมาะสมกับยุคสมัย และดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมด้วยความไม่ประมาท

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2544). *การเขียนเชิงปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กันทิมา วัฒนประเสริฐ. (2540). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย*. ใน *ภาษาเพื่อการสื่อสาร*. หน้า 26. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2518). *วรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กำชัย ทองหล่อ. (2540). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- จันทนา อินทร์ตน (2536). *วิเคราะห์นวนิยายของ มาลา คำจันทร์*. ปริญญาโท
ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- จิตต์นิภา ศรีไสย์. (2546). "บทความ," ใน *ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ*.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2544). *ภาษาไทยของเราดี เป็นศักดิ์ศรีของชาติ*. กรุงเทพฯ:
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ฉลวย สุรสิทธิ์. (2522). *ศิลปะการเขียน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ฉัตร บุนนาคและคณะ. (2526). *ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและทาง
ธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพรึก.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2545). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ*. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ทรงพล สร้อยสุวรรณ. (2541). *ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศใน
หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น*. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตร์ธุรกิจ. กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดิสรณ์ ศรีธาดา. (2541). *การใช้ภาษาในการแสดงตลก : การศึกษาวิเคราะห์*.
ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2525). *ไวยากรณ์ไทย*. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2528). *พุดจาภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2542). *ภาษาไทยในเน็ตส์*. กรุงเทพฯ: สุริวงค์ บุ๊คเซ็นเตอร์.

- แบ่งน้อย บุญยเนตร. (2529). *คำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวันระหว่างปี พุทธศักราช 2521 – 2532*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2547). *คู่มือการจัดทำปฏิญญานิพนธ์และสารนิพนธ์*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- باهัยน์ อิมล่ำราญ. (2540). การสื่อสารกับการแสดงความคิด. ใน *ภาษาเพื่อการสื่อสาร*. หน้า 25. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2535). *ลักษณะและการใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2518). *การเขียนภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. (2535). *ภาษาทัศน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. (2525). *ความรู้พื้นฐานสำหรับการใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ: วิชาการ
- เปลื้อง ณ นคร. (2507). *คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. (2539). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์
- พนมพร หิรัญทวี. (2537). *คำต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิเชษฐ คงโต. (2539). *แนวความคิดและภาพสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นของประชาคม ลูนาซัย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- โมรี ชื่นล่ำราญ. (2530). *ไทย 101: ทักษะและความรู้ทางภาษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- ยุทภูมิ สุวรรณเวช. (2536). *การวิเคราะห์บทความของ รัตระ ยาวะประภาส*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ยุรฉัตร บุญสนิท. (2538). *วรรณวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: โครงการบริหารวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2548). *การใช้ภาพพจน์ในงานเขียนสารคดี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เริงฤดี ปราการะนันท์. (2544). *การเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากนิตยสารผู้หญิง และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของสตรี*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วชิรณี วงศ์ศิริอำนวย. (2542). *การเขียนบทความ*. เชียงใหม่: บี.เอส.
----- . (2532). *การวิเคราะห์บทความของ สุกิจ นิมมานเหมินท์*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วิศา นุ่นประการ. (2545). *การวิเคราะห์สารคดีของ วีรภาพ โหลิตกุล*. ปริญญาานิพนธ์กศ.ม.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา รัตน์มิ่ง. (2534). *วิเคราะห์บทความของเจ้าพระยาธรรมาศกัณฑ์มนตรี*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2532). *โครงสร้างของภาษา : ระบบไวยากรณ์ไทย*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศุภกานดา ทองบุญรอด. (2545). *กลวิธีการแปลภาษาเพศชาย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2537). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- สายรุ้ง จรัสดำรงนิตย์. (2534). *ลีลาภาษาโฆษณาวิทยุกระจายเสียง: การวิเคราะห์
ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงสังคม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. นครปฐม:
มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- สุจิต เพียรชอบ. (2539). *การสนทนาเรื่องภาษาไทยในทศวรรษหน้า*. ใน *สรุปผลการสัมมนา
ทางวิชาการ เรื่องทิศทางภาษาไทย*. หน้า 18-19. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร
- สุชาติ เทวะผลิน. (2531). *คำสแลงภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน*.
วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สุภัทธา สุขชู . (2548, ตุลาคม). จาก "หักหลังผู้ชาย" สู่เจ้าของสำนักพิมพ์. *Positioning
Magazine* : 152.
- อนิส โอสถานุเคราะห์ และอดิگانต์ หนูหนักดี. (2546ก). *แล้วจะรู้ว่าคุณบ้าไปแล้ว*.
กรุงเทพฯ: อมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์.
----- . (2546). *หักหลังผู้ชาย 2*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ บুকเซ็นเตอร์.
----- . (2546). *พฤศจิกายน*. Oral sex. *GM*. 18(280): 244-255.

- (2546, ธันวาคม). โทหก. *GM*. 18(281): 234-235.
- (2547). *แงอຍາກะบายครັบ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ บุ๊คเซ็นเตอร์.
- (2547). *ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ บุ๊คเซ็นเตอร์.
- (2547). *หักหลังผู้ชาย*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ บุ๊คเซ็นเตอร์.
- (2547, มกราคม). อ้วน. *GM*. 18(282): 190-191.
- (2547, กุมภาพันธ์). เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก 1. *GM*. 18(283): 244-245.
- (2547, มีนาคม). เมื่อสาว ๆ มีแฟนเด็ก 2. *GM*. 18(284): 201-222.
- (2547, เมษายน). ผู้ชายดีๆ. *GM*. 19(287): 194-195.
- (2547, พฤษภาคม). เจ้าชู้ชั้นกูรู. *GM*. 19(289): 198-199.
- (2547, มิถุนายน). Talk Show. *GM*. 19(291): 176-177.
- (2547, กรกฎาคม). รักกับเซ็กซ์. *GM*. 19(293): 224-225.
- (2547, สิงหาคม). สาวรุ่นใหม่ 1. *GM*. 19(294): 196-197.
- (2547, กันยายน). การค้นพบในโลกไซเบอร์ (สาวรุ่นใหม่ 2). *GM*. 19(295): 220-221.

อัศรา บุญทิพย์. (2535). *การเขียน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.

เอกชยา สุขศิริ. (2547). คำนิยม. ใน *หักหลังผู้ชาย*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ บุ๊คเซ็นเตอร์.

อุมารณณ์ ภัทรวาณิชย์. (2539). *ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น*. นครปฐม: สถาบันการวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ประวัติผู้เขียน

การศึกษาวรรณกรรมของ “ก๊กกะจ๊ีบ” ได้ศึกษางานเขียนของนักเขียน 2 คน ที่ใช้นามปากกาว่า “ก๊กกะจ๊ีบ” โดยมาจากชื่อเล่นของนักเขียนทั้งสอง คือ “ก๊ก” กับ “จ๊ีบ” ซึ่งผู้วิจัยขอกล่าวถึงประวัติโดยสังเขปเพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความรู้จักกับนักเขียนทั้ง 2 คน ดังนี้

ประวัติ คุณอนิศ โอสถานุเคราะห์ หรือก๊ก

เกิดเมื่อ: 4 กุมภาพันธ์ 2516

อายุ: 34 ปี

การศึกษา:

พ.ศ. 2527 โรงเรียนสาธิตประถม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2530 มัธยม 1-3 โรงเรียนสาธิตมัธยม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2533 High School จาก Bishop Magih High School, New York, USA

พ.ศ. 2538 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ คณะบริหารธุรกิจ

การทำงาน:

พ.ศ. 2545 เขียนหนังสือเล่มแรก “หักหลังผู้ชาย”

พ.ศ. 2545 ตั้งบริษัทสร้างภาพ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ ผลิตหนังสือในสำนักพิมพ์ “อนิศ อติกานต์”

พ.ศ. 2544 ทำนิตยสาร “ดิสกาซีน”

พ.ศ. 2542 ออกอัลบั้มเป็นของตนเองภายใต้สังกัด เอวี สตูดิโอ ชุด “ครั้งแรก”

พ.ศ. 2535 ผู้ช่วย ส.ส. (คุณอรดี สุทธิศรี ส.ส.กาฬสินธุ์)

ครอบครัว:

เป็นลูกคนที่ 2 ของครอบครัว มีพี่สาว 1 คน

ประวัติ คุณอดิگانต์ หนูนักดี หรือจ๊ีบ

เกิดเมื่อ: 13 ตุลาคม 2515

อายุ: 35 ปี

การศึกษา:

พ.ศ. 2526 ประถม โรงเรียนเซนต์คาเบรียล

พ.ศ. 2531 จบมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล

พ.ศ. 2532 เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการทหาร The Citadel, USA
แต่เรียนได้ 1 ปี

พ.ศ. 2535 Diploma of Art Design, College Charlton, USA

การทำงาน:

พ.ศ. 2545 เขียนหนังสือเล่มแรก “หักหลังผู้ชาย”

พ.ศ. 2545 ตั้งบริษัทสร้างภาพ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ ผลิตหนังสือในสำนักพิมพ์
“อนิศ อติگانต์”

พ.ศ. 2541 ฟรีแลนซ์งานออกแบบต่างๆ

พ.ศ. 2542 ออกอัลบั้มเป็นของตนเองภายใต้สังกัด เอวี สตูดิโอ ชุด “ครั้งแรก”

ครอบครัว:

เป็นพี่ชายคนโตของครอบครัว มีน้องสาว 1 คน น้องชาย 1 คน

ผลงานของผู้เขียนทั้งสอง มีหนังสือ 6 เล่มคือ

1. หักหลังผู้ชายเล่ม 1
2. ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว
3. แล้วจะรู้ว่าคุณบ๊ารี่เปล่า
4. หักหลังผู้ชายเล่ม 2
5. อยากะบายครับ
6. หลังผู้ชายสพายไซร์

นอกจากนี้ ยังมีผลงานประเภทบทความตีพิมพ์ในนิตยสารอีก 2 ฉบับคือ คอลัมน์ “ครับครับ” ในนิตยสารลิปส์ และคอลัมน์ “talk like a man” ในนิตยสารจีเอ็ม รวมทั้งเว็บไซต์สำหรับตอบคำถามปัญหาความรักและมีเกะกู่แสดงความคิดเห็นจากผู้อ่านผลงานของกิกกะจ๊ีบ ในเว็บไซต์ www.giggajib.com ซึ่งผลงานของทั้งคู่ได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี จนมีการตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้งเกือบ 150,000 เล่ม จึงกล่าวได้ว่าหนังสือแนวปกิณฑกะที่เกี่ยวกับเรื่องชายหญิงของนักเขียนทั้งสองคนได้รับความนิยมสูง

เนื่องมาจากทั้งคู่มีจุดยืนในการเขียนเรื่องเกี่ยวกับแนวแฉชีวิตแรง ๆ ที่ไม่เคยมีใครกล่าวถึง จนทำให้ผลงานประสบความสำเร็จสูง และทำให้เกิดกระแสความนิยมส่งผลให้หนังสือแนวแฉความสัมพันธ์แนวนั้นดัดเต็มแผงหนังสือถึงทุกวันนี้

(สุภัทธา สุขชู . 2548 : 152)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาววิภาวี โพธิ์ชื่น
วันเดือนปีเกิด	6 พฤษภาคม พ.ศ. 2522
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	603/123 ลุมพินีวิลล์ ศูนย์วัฒนธรรม ถนนประชาอุทิศ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งการงานปัจจุบัน	Senior Production Coordinator
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท กันตนา แอนิเมชัน สตูดิโอ จำกัด
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	ประถมศึกษา จากโรงเรียนดุสิตวิทยา อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2544	ศษ.บ. วิชาเอกสาขาภาษาไทย วิชาโทสาขาเทคโนโลยีการศึกษา จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2550	ศศ.ม. (ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จังหวัดกรุงเทพมหานคร